JAN MÅRTENSON

AURUL DRAGONULUI

Jan Mårtenson

AURUL DRAGONULUI

[Homan 02]

În româneşte de
GEORGE SALOMIE şi TEODOR ATANASIU

EDITURA DRAGON
Bucureşti, 1991

Jan Mårtenson, DRAKGULDET, Askild & Karbekull Forlag, 1974, © Editura DRAGON, 1991

ISBN 973-600-005-2

I

Dintr-un arțar înalt venea cântecul unei mierle. Există vreo pasăre care să se armonizeze mai bine cu sentimentul naturii? gândeam lăsându-mă pe spate pe banca de lemn.

Priveam blocul pătrat de piatră din fața mea, înconjurat de pietriş greblat cu grijă: „Ernest Emanuel Homan, născut la Fellingsbro pe 1 august 1890, mort la Viby pe 1 mai 1960. Doctor în teologie, magistrat în parohia Viby". Dedesubt, cu litere mai mici al căror aur începea să se scorojească: „Mai presus de orice stă iubirea".

Mormântul era foarte bine întreținut de către consiliul parohiei. Mama nu mai putea veni cât de des ar fi trebuit pentru a înlătura buruienile crescute în pietriş şi pentru a curăța trandafirul ale cărui flori, de un roşu întunecat, încadrau blocul de marmură albă. Există ceva mai paşnic decât un cimitir suedez de la țară? Adesea e aşezat pe o înălțime; bine îngrijit, bine greblat. Nimic nu stânjeneşte echilibrul şi geometria crucilor şi a monumentelor funerare. Poteci presărate cu pietriş şerpuiesc în iarba ca smaraldul. Copacii bătrâni străjuiesc liniştitor, iar biserica, în linii romantico-clasice, şade închisă asupra ei înseşi asemeni

unui acord minor în nopțile palide ale verii.

Din păcate, nici eu nu prea vin aici, dar încerc să ajung la mormânt din când în când. Mi-am petrecut toată copilăria în prezbiteriu, de cealaltă parte a lacului.

În fața bisericii se găsea şcoala unde, sub nuiaua domnişoarei Svensson, care ne supraveghea cu ochi pătrunzători, am putut trece de la stadiul de analfabet la cel de ştiutor de carte. Şcoala noastră, veche şi rustică, cuprindea uneori până la trei clase în aceeaşi încăpere. În vreme ce unii deprindeau ortografia, alții numărau, iar ceilalți citeau din Nils Holgersson. Totul însoțit de trosnetele focului din godinul cel mare şi tusea zgomotoasă a copiilor, pricinuită de încălțările proaste şi de drumul lung spre şcoală. Culegerea elevilor cu autobuzul şi cantinele încă nu existau. Dar noi nu le simțeam prea tare lipsa. Gâştele lui Nils Holgersson pluteau deasupra zilele noastre, iar mişcările neaşteptate ale regulii de trei şi ale virgulei zecimale erau singurii nori de pe cerul nostru.

Frații mei şi cu mine mergeam la messă din obligație pentru că Tata predica, iar noi eram copiii pastorului; dar religia nu ne-a fost niciodată ferventă. Tata nu şi-a arătat nicicând dezamăgirea. Eu eram considerat cel mai înzestrat dintre toți, aşa încât a trebuit să-mi continui studiile. Însă la Upsala, studiile mele în istoria artei n-au fost strălucitoare, căci distracțiile studențeşti îmi luau cea mai mare parte din timp şi din bursă.

M-am hotărât să-mi părăsesc viața de student liber şi, cu bagajul alcătuit dintr-o jumătate de licență în istoria artei şi o dizertație asupra lui Fahicrantz, pictor suedez din secolul XIX, mi-am deschis un magazin de antichități în Oraşul Vechi din Stockholm. Alături de mormântul Tatii se afla cel al singurului ostaş din sat, ca un steag de piatră aşezat deasupra mormintelor paşnicilor fermieri şi ale soțiilor lor.

Mă gândeam la prietenul meu spiritual, poetul Lindner, la acele cuvinte gravate pe o piatră funerară: „Noblețe, bogăție, vă dau pe un pumn de țărână".

La un moment dat se auziră paşi; o femeie în negru, cu un baston în mână, se aşeză lângă mine. Era căruntă, cu ochelari şi părea să aibă cam 70 de ani.

Dintr-odată se întoarse către mine:

— Bună ziua, Johan. Mă ții minte?

— Am zâmbit nesigur. Cine putea fi?

— A trecut atât de mult timp! înțeleg că nu mă mai recunoşti. Mă cheamă Ellen Borg şi soțul meu a fost cantor aici când tatăl său era pastor. Domnul Adolf, îți aduci aminte, nu-i aşa? Da, a murit şi el.

Şi Ellen nu mai zâmbi. Atunci mi-am amintit. Doamna Ellen şi domnul Adolf. Deseori stăteam alături de domnul Adolf, care repeta psalmii şi preludiile, şi eram fascinat de mâinile lui mari, iuți, care porunceau clapelor de fildeş.

— Acum văd că mă recunoşti, deşi nu ne-am mai întâlnit de la înmormântarea tatălui tău.

— Îmi face într-adevăr plăcere să vă revăd!

Şi eram sincer, gândindu-mă la anii petrecuți la Viby. Într-un cimitir devii lesne meditativ.

Înclină capul:

— Vin des la cimitir cu maşinuța mea şi găsesc *aici o mare împăcare. Dar am vorbit destul despre* mine. Tu ce-ai mai făcut, Johan?

— Sunt anticar la Stockholm.

Neştiind ce să răspundă, Ellen desena figuri geometrice cu bastonul în pietriş.

— Am venit aici întâmplător, am adăugat după un moment de tăcere. Clasa mea sărbătoreşte 20 de ani de la bacalaureat, la Orebro. În drum de la Stockholm am făcut un mic ocol ca să vizitez cimitirul.

Ellen Borg zâmbi:

— E drăguț din partea ta, Johan. Întotdeauna ai fost un băiat drăguț. Dar ce-am citit despre tine în ziare? Crime, morți şi alte orori?

— Nimic din toate astea! Ziarele exagerează, pur şi simplu am fost amestecat fără să vreau în câteva crime. În meseria mea întâlneşti des oameni ciudați

Părea încântată. Ochii îi sclipeau şi se aplecă spre mine:

— Crimele m-au pasionat totdeauna. N-ai putea să-mi povesteşti, într-o zi?

— Bineînțeles, dar acum trebuie să o şterg la Orebro. Masa începe la şapte şi jumătate.

Un mormânt proaspăt se găsea alături de mormântul Tatii: pe piatră atârnau flori ofilite şi o panglică pe care stătea scris: „Un ultim la revedere!” Ellen îmi urmărise privirea:

— E vecinul meu, rosti cu voce joasă. Îl chema Karl Karlsson, dar i se spunea Kalle. Un bătrân original. Locuia într-o casă aproape de mine, la Movila Vrăjitorului... Cunoştea natura la fel de bine ca şi propria bucătărie. Trăia mai ales din vânat şi pescuit şi, apoi, căuta şi minerale şi Dumnezeu mai ştie ce altceva.

— A murit de mult?

— Doar de 15 zile. Într-o seară a fost găsit mort pe scara pivniței. Căzuse, s-a zis.

Şi Ellen Borg pufni lovind bastonul.

— S-a zis? N-a căzut?

— Eu nu cred. N-a fost un accident.

Mă prinse de braț.

— A fost ceva supranatural, şuşoti. Ceva supranatural.

— Vreți să spuneți că l-au împins nişte fantome?

— Nu vreau să spun nimic. (îşi muşcă buzele.) Locul acela e bântuit. L-am văzut şi eu. *Se* întâmplă ceva necurat sus, în pădure.

— Poate e vrăjitorul. Doar se numeşte Movila Vrăjitorului, nu-i aşa?

— Nu încerca să glumeşti, zise. Eu ştiu ce ştiu şi am văzut ce am văzut. De-abia mai îndrăznesc să locuiesc acum singură, acolo sus.

— Nu aveți vecini?

— Ba da. Un director de la Stockholm a închiriat o casă, puțin mai departe. Şi apoi, un norvegian, un pictor şi un inginer, cred. Mai mult nu ştiu. Casele sunt închiriate oricui.

— N-aveți de ce vă teme cu atâția vecini.

— Vecini... vecini. Sunt kilometri între case! Şi ei vin acolo doar în vacanță şi-apoi...

Se îndreptă de spate.

— Şi-apoi, ce-ai zice... (Tăcu.) N-ai chef, desigur, dar locurile sunt minunate şi aerul e tare bun.

— Chef de ce?

— Am închiriat dintotdeauna o căsuță de pe pământul meu. E la două sute de metri de a mea. Drumul ajunge până în apropiere de ea şi are şi puț. Closetul e în curte, dar are şi asta farmec şi, în plus e antipoluant. Chiriaşii mei nu pot veni anul acesta. Te-ar interesa?

— Pur şi simplu nu ştiu. Nu mi-am făcut niciun plan pentru concediu. E cam dificil în meseria mea, cu vânzătoarele etc...

— Două sute de coroane pe lună. O ocazie, nu? Ar trebui să te gândeşti.

— Am zâmbit:

— Desigur, o să mă gândesc. Pot să vă dau un telefon?

Îmi întinse o hârtie:

— Uite numărul meu. Fii drăguț şi telefonează-mi cel târziu până luni!

Am pus hârtia în portofel. De ce nu? mi-am zis. Două sute de coroane era un preț convenabil pentru mine şi, la urma urmei, intenționam să-mi iau un concediu. Mă gândeam la excursii, la pescuit, la micile lacuri negre din pădure şi la plimbările din zori în căutare de fragi; la cititul tuturor cărților mele vechi, într-un balansoar. Atunci, de ce nu?

— Promit să dau telefon, dar acum trebuie să plec ca să nu întârzii la sărbătoarea noastră.

— Şi eu. Ce mai face mama? Nu mai ştiu nimic despre ea de o bună bucată de vreme.

Şi, în timp ce discutam despre sănătatea mamei şi despre ultima ei mutare, am ajuns la „buburuza" verde a lui Ellen. Depăşind grilajul parcării am zărit un mormânt al cărui epitaf diferea de al celorlalte: „Heinrich Müller. 23.3.1945. Dulce et decorum est pro patria mori".

— E dulce şi glorios să mori pentru patrie, am citat un pic nesigur, întrucât latina nu fusese punctul meu forte la şcoală. Nu e cineva din sat?

— Nu-ți amintești? E aviatorul acela german căzut la Movila Vrăjitorului, la sfârşitul războiului. Fugise de la Oslo în Suedia, dar, în pană de benzină, a încercat o aterizare forțată pe lacul Vrăjitorului, care era înghețat, şi avionul s-a prăbuşit în pădure.

— E tragic, am rostit cu ochii la sinistrul text. Dar aici se odihneşte în pace; frasinul cel mare va fi de acord cu mine.

— Eu nu sunt atât de sigură, Johan.

Ellen Borg mă privea cu gravitate, sprijinindu-se de braţul meu.

— Cred că sărmanul băiat, nu şi-a găsit niciodată liniştea şi că în jurul morţii lui Kalle e un mister...

II

Domnul Hansson ne arăta amfiteatrul renovat.

Oskar Hansson făcea parte dintre „bărbații din 1953”. Fusesem colegi de clasă. Alegând învățământul, rămăsese la şcoală. Nu îl invidiam, în ciuda vacanțelor de vară, de Paşti şi de Crăciun. Azi e mare riscul de a intra într-o clasă fără cunoştințe serioase, dacă e să credem ziarele. E o exagerare, dar am impresia că meseria de profesor ar fi mult prea plictisitoare pentru mine. Bătrânii originali de altă dată nu trebuiau să muncească mai mult decât era necesar. Alegerea profesiunii era adesea datorată dezamăgirilor, carierelor universitare ratate şi incapacității lor. Dar mulți se dovedeau oameni de valoare, cărora noi nu ştiam să le prețuim calitățile. Întâlnirea noastră avea loc prea târziu în viață, în condiții prea inegale. Noi şedeam în bănci incomode ascultând discursul lui Oskar asupra situației actuale din şcoli. Crea senzația că rămăsese supraveghetorul dintotdeauna. Bine periat, grijuliu îmbrăcat, cu ochelari rotunzi fără rame, ne înşira o „predică” ticsită de statistici. Mă uitam la portretele rectorilor, agățate pe perete. În fundul amfiteatrului l-am recunoscut pe bunicul bunicului şi omonimul meu, Johan Kristian Homan. Pentru ei, membru liberal al ordinului ecleziastic şi al tuturor academiilor şi societăților savante din Suedia, viața mea trândavă de la

Upsala, încoronată de cumpărarea unui mic magazin de antichități din Oraşul Vechi al Stockholmului, nu corespundea, neîndoielnic, ambițiilor pe care le pretindea descendenților. Eu însă eram foarte mulțumit de viața mea, de situația mea, fără nevastă, fără copii Puțin tristă, poate, dar pe altă parte nu contribuiam la poluare. Aveam desigur o pisică – Cleo de Merode, cu ochi mari, albastru-violet, o siameză cu albastru la urechi, la nas, la coadă şi pe lăbuțe.

Ascultam fără interes vocea plăcută a lui Oskar.

— Acum sper că ştiți totul despre şcoala de azi, încheie voios.

Şi am revenit la realitate.

Ne-am privit, uşurați, şi am ieşit în curte. Masa era pusă la primul etaj al micului restaurant situat în parcul castelului. Eram toți foarte veseli după despărțirea de aproape douăzeci de ani.

Nu s-au schimbat deloc, mă gândeam privindu-mi colegii. Unii se cam îngrăşaseră, alții făcuseră un pic de chelie, dar atâta tot. Un băiat în alb ne servea aquavit în pahare de sticlă fumurie şi atmosfera se destinsese.

Atunci se ridică să vorbească „Cârnăcior”. Era singurul din clasă pe care nu l-am iubit niciodată, încă din şcoală făcea pe grozavul şi trişa ori de câte ori avea prilejul, însă nu-şi ajutase nicicând vreun coleg.

— Vechii mei colegi de clasă, rosti Hasse Olsson, alias „Cârnăcior”, în calitate de organizator al acestui mic jubileu,

vă urez tuturor „bine ați venit”. Ne-am putea distra şi fără alcool, e adevărat, dar n-am îndrăznit să-mi asum acest risc. În sănătatea voastră!

Hasse Olsson privi în jur satisfăcut şi ridică paharul care aproape îi dispăru între degete. Se crede tare nostim, îmi spuneam.

Nimerisem lângă fostul nostru portar de handbal, Lasse Bjork. Nu-l recunoscusem imediat, aşa, cu plete şi cu barbă, dar nu te puteai înşela la vederea zâmbetului său bun şi generos

— Da, mă ocup de antichități, i-am răspuns când ne-am aşezat. Am studiat scurtă vreme istoria artei, la Upsala, apoi am început să lucrez şi acum am dugheana mea în Oraşul Vechi.

— O, asta-i grozav, am putea să colaborăm, zâmbi Lasse şi chemă băiatul ca să mai comande un aquavit.

— Poate nu ştii că pictez?! Şi merge destul de bine. Nu sunt foarte cunoscut la Stockholm, dar o să vină şi asta, cu vremea, zise entuziast şi-şi goli paharul dintr-o sorbitură.

— Cred că ți-am văzut o pânză într-o galerie, anul trecut. Eşti pictor naiv, nu-i aşa?

— Da, am fost dintotdeauna. Nu-s la modă pentru că nu fac neapărat ceea ce place. Un artist trebuie să aibă încredere în propria inspirație.

— Stai puțin! Era o pânză mare, cu sărbătoarea de Sfântul Ion, cu un mai ştiu ce şi, în fund, se înălța un masiv

întunecat într-o noapte palidă de iunie. Mi-a plăcut mult.

— Cu atât mai bine. În acest caz trebuie să vii să petreci Sfântul Ion la mine şi-am să-ţi ofer şi un mic tablou. Am putea să şi colaborăm, mai ştii? fiindcă am nevoie de cineva care să-mi vândă pânzele la Stockholm. Galeriile iau un procent aşa mare! Le-ai putea vinde în magazinul tău, nu?

— Da, am răspuns prudent, e poate o idee bună. O să mai vorbim.

— Sigur, băiete. Vino într-o zi pe la ruine. Am să-ți dau o pânză, nu pentru că vreau să-mi aranjezi piața la Stockholm, ci doar ca să-ți mulțumesc că m-ai ajutat, odată, la latină. Ții minte că îți copiam mereu traducerile?

— Bineînțeles! Ți-aduci aminte când ai scandat un vers în latină şi ai tradus, din greşeală, altul în suedeză?

Lasse pufni în râs.

Pentru cafea şi punch ne aşezară la nişte mese mici. Din nefericire m-am pomenit la aceiaşi măsuță cu „Cârnăcior”. Mă privi răutăcios. Cu genele lui decolorate şi ochii lăcrămoşi, te făcea să te gândeşti la un purcel.

— Iată-te, Johan! zise cu voioşie prefăcută şi-şi aprinse un trabuc gros. Tu cu ce te ocupi?

— Cu antichități, am răspuns scurt în vreme ce îmi turnam nişte punch.

— Aha, pare interesant. Le faci tu singur?

Şi-i dădu un cot vecinului de masă.

— Vând şi cumpăr. Şi tu, ce faci?

— Sunt prefect de poliție, anunță fălos, îndreptându-şi spatele.

— Prefect de poliție? Vrei să spui procuror departamental?

Cu asta l-am avut, mi-am zis şi am constatat că săgeata nimerise la țintă.

— Procuror departamental! Titulatura asta nu mai există, explodă „Cârnăcior”, extrem de nemulțumit. Acum toți suntem prefecți de poliție. De altfel, zona mea e una dintre cele mai întinse din departament.

— Interesant. Să-ți spun un caz. Am auzit azi despre un bătrân original, după toate aparențele asasinat de o fantomă germană.

— O fantomă germană? Eşti nebun?

— Poate; se numeşte Kalle şi a murit în urma unui accident. Asta e părerea tuturor, însă fantoma l-a ucis.

Hasse Olsson tresări. Ochii îi deveniră şi mai lăcrămoşi.

— Kalle? Ce ştii despre el?

— Nimic. Nimic mai mult decât povestea cu fantoma.

— Şi-a rupt gâtul când a căzut pe scara pivniței. Era bătrân şi a călcat greşit în întuneric. Şi apoi, două persoane l-au găsit imediat după cădere. M-am ocupat eu însumi de anchetă, zise „Cârnăcior” foarte mândru. Nu-ncerca să pari interesant. Ziarele au scris despre tine, dar, dacă socoteşti că-ți poți face publicitate aici, te înşeli.

În acel moment, cineva mă trase de mânecă. Era Lasse

Bjork. Sub bronz se vedea că devenise palid şi părea, brusc, deosebit de sobru.

— Vino, rosti. Am ceva să-ți spun. Hai la bar să luăm un pahar!

Puțin mirat, m-am ridicat să-l urmez. Lasse rămase tăcut cât timp barmanul ne pregăti whiskyurile. Plăti şi duse paharele la o masă pentru două persoane, lângă fereastră.

— În sănătatea ta!

Mă întrebam ce voia.

— Adineauri ai vorbit despre Kalle şi fantome.

De ce? întrebă înfrigurat De ce?

— Cum se face că eşti la curent cu povestea asta?

Mă apucă de braț, poate inconştient, dar brutal.

— Ah! am zis. M-am întâlnit puțin mai înainte cu o veche prietenă. Am vorbit o mulțime şi mi-a povestit şi despre asta şi voiam să-l provoc pe „Cârnăcior”.

— Ce prietenă?

— Ellen Borg, o cunoştință a părinților mei.

Îmi lăsă brațul şi începu să râdă.

— A, da, Ellen Borg, rosti uşurat.

— Îi cunoşti pe Ellen sau Kalle?

— Foarte bine, spuse rar, după o clipă. Locuiesc sus, chiar lângă Ellen şi la câțiva kilometri de casa lui Kalle. Acolo am atelierul; logodnica mea şi cu mine locuim la Movila Vrăjitorului de mai mulți ani. De fapt, Monika e cu mine doar de câteva luni. Aşa că poți zice că-i cunosc pe Ellen şi Kalle.

Tăcu fără să-şi termine fraza, cu privirea orientată peste umărul meu. M-am întors. Hasse stătea chiar în spate.

— Vă spuneți poveşti cu fantome? Nu vă amestecați prea tare în ce nu vă priveşte!

Şi, cu un zâmbet strâmb, „Cârnăcior” porni spre bar.

— Acum îmi aduc aminte. Ellen mi-a vorbit despre un artist care e vecin cu ea. Habar n-aveam că tu erai.

— Purcelul ăsta nu pricepe nimic, suspină uşor Lasse, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Dar în poveştile tale cu fantome e mai mult adevăr decât poate intra în capul lui de polițai.

— Mă faci curios. Spune-mi mai multe! Ellen vrea să-mi închirieze o căsuță pentru concediu. Două sute de coroane pe lună; o ocazie pentru un anticar lefter.

Lasse mă privi şi tăcu o vreme.

— Ar trebui să accepți, zise. Ia casa. Nu-i prea confortabilă, dar locurile sunt minunate, iar natura extraordinară. Şi-ai să vezi că se întâmplă în pădure lucruri cu care nu eşti obişnuit.

— S-ar zice că vrei să mă bagi în sperieți! Povesteşte-mi mai bine despre fantome.

— Ar putea să-ți pară ridicol, dar pădurile astea ascund mai mult mister decât te-ai aştepta. Cel puțin, dacă l-am lua în serios pe Kalle, care trăia atât de aproape de natură. Ştia să oprească sângele şi pariez că pitise pe undeva o carte de magie neagră. Căuta minerale şi era tare la geologie.

— A găsit ceva?

Lasse încuviință din cap.

— Cred că da, zise. Spre nenorocirea lui. Chiar înainte de a muri a petrecut o seară la noi. Părea neliniştit şi vorbea despre un dragon care-şi păzeşte aurul.

— Eşti sigur că era sănătos? Adică în toate minţile?

— O, da! Noi însă nu-l prea luam în seamă. Era foarte superstiţios. În Suedia circulă poveşti despre comori misterioase, păzite de spirite subterane însoţite de boi albi, noaptea, când e lună plină etc...

Aşa că m-am gândit că înşira basme. Avea *însă* dreptate, pentru că am găsit dovezi.

— Nu ţi-e bine? Ai văzut tu dragoni la tine acasă?

— Nu chiar dragoni, dar e o gaură de mină în apropiere. Toată regiunea e ca un şvaiţer... Cu sute de ani în urmă se extrăgea cupru sau fier. În orice caz, am văzut cu ochii mei lumini bizare, ca nişte flăcări zglobii în pădure, seara, şi deseori am auzit noaptea zgomote ciudate, de parcă cineva ar mai lucra încă în mină.

— E, într-adevăr, neliniştitor. Dar sper că nu crezi sincer că un dragon l-a asasinat pe bătrânul Kalle? În sănătatea ta! Ai nevoie de un întăritor. Nu-i bine pentru tine să zăboveşti în pădure, de unul singur, prea mult timp. În curând ai să ajungi să crezi în poveştile astea cu fantome.

Lasse mă privea cu o expresie stranie:

— Posibil.

Vântul mişca frunzişul, mireasma de iasomie ajunse până

la noi.

— Posibil, repetă oarecum absent. Ştii că un avion german s-a prăbuşit acolo sus, la sfârşitul războiului, şi că pilotul a murit? Am găsit ceva în iarbă, lângă pivnița lui Kalle. Asta după anchetă, şi n-am spus nimic poliției.

Lasse scoase portofelul şi-mi puse în mână un obiect.

Era o cruce de fier, cu negru şi argintiu, având în mijloc simbolul sinistru al crucii încârligate.

M-am hotărât brusc să închiriez casa lui Ellen.

III

Cleo şedea imobilă în vitrină şi semăna cu un porţelan. Deodată căscă şi se zbârli la soare, dintre două sfeşnice. Era foarte decorativă pe fondul de catifea albastră, printre obiectele de cositor. Precis era şi ea conştientă, căci deseori se dovedea mult mai inteligentă decât unii dintre clienţii mei. De pildă, adoră fursecurile şi a învăţat să ridice capacul cutiei. Prinde cu ghearele un fursec şi se duce să îl ronţăie pe dulapul olandez din living... A doua zi după jubileul nostru m-am trezit în camera de hotel din Orebro cu limba încleiată şi pleoapele grele. Pesemne ne întorseserăm târziu. O carafă cu apă călâie mi-a redat mlădierea coardelor vocale, aşa că i-am telefonat lui Ellen în legătură cu casa, temându-mă să n-o fi închiriat între timp. Nu a părut deloc surprinsă. Am căzut de acord să sosesc de Sfântul Ion. Rămânea o singură problemă: paza magazinului în timpul absenţei mele. Şi aici am avut noroc. Doamna Brandt, soţia unui ofiţer de marină, manifestând un interes la fel de pasionat pentru antichităţi ca şi pentru bărbaţi, stătea mereu la dispoziţia mea.

Eram deci destul de mulţumit de mine în acea luni dimineaţă, în magazin. Concediul începea peste câteva zile şi îl meritam din plin. Casa era bine amplasată, după părerea lui Lasse Bjork şi Ellen... şi urma să-mi revăd şi plaiurile natale. Însă afacerea cu Kalle... mi se păreau cam exagerate

poveştile lor cu fantome şi crimă, fără să mai vorbim de dragoni. Dar ce-mi stârnea curiozitatea, mai presus de orice, era această mică cruce de fier.

Cum oare putuse fi găsit micul simbol al tiraniei hitleriste lângă pivnița lui Kalle? Nu îndrăzneam să iau lucrurile prea în serios, cel puțin deocamdată...

Lasse Bjork voia probabil să pară interesant. Dorea pesemne să mă facă să-i vând pânzele la Stockholm. Iar crucea era o distincție distribuită cu tonele în epoca nazistă şi pe care azi o găsim în orice magazin bine garnisit cu monezi şi medalii. Aşadar îmi părea un pic fantastică ideea ca un strigoi neamț din război să poată asasina la țară un bătrân original, înainte de a-şi pierde crucea de fier în iarbă, la uşa pivniței.

Intră tocmai când trăgeam un sertar din dulapul cu medalii. Primisem un Cruzeiro del Sol; ordin al crucii sud-braziliene, semănând mult cu legiunea de onoare. Deci, clopoțelul de capră tibetană clincheti şi el intră. Se opri un moment în chenarul uşii, de parcă ar fi vrut să se asigure că eram singur în magazin. Asta îmi cam stârneşte nervozitatea. În ziua de azi nu ştii niciodată ce intenții au oamenii, iar eu dețin la urma urmelor anumite obiecte de mare valoare. Se apropie încet de casă şi, parcă un pic jenat, scoase o cutiuță din buzunar:

— Dumneavoastră evaluați bijuterii?

— Da, aş putea, la nevoie, am răspuns rar. Nu sunt

bijutier, însă uneori îmi cad în mână bijuterii.

— E veche, zise grav. De aceea am venit la dumneavoastră.

Şi deschise cutiuța.

Am fost extrem de surprins. Pe catifeaua neagră se afla un smarald magnific, de un verde întunecat. Era prins într-o coroană de briliante care sclipeau în mii de focuri pe fondul negru. N-aveam nevoie să-mi scot lupa pentru a constata că era un inel de foarte bună calitate.

— Bun, am zis după un moment de tăcere, cu inelul în mână. Nu cred că-l pot estima exact. Vă sfătuiesc să vă duceți la un mare bijutier. Vă pot spune că numai pietrele valorează cam o sută de mii de coroane, cel puțin. Cred că e rusesc. Marcajul nu se vede prea bine, s-ar zice că cineva l-a şters intenționat. De unde aveți inelul?

— O moştenire, spuse repede, punând bijuteria la loc în cutie. Urmează să facem partajul unei succesiuni şi voiam... da, voiam să-i aflu valoarea de la o persoană imparțială. E foarte dificil să vinzi asemenea lucruri?

— Depinde. În acest caz vă sfătuiesc să-l încredințați unui mare negustor cu relații internaționale. Dacă pietrele sunt atât de perfecte pe cât par, nu va apărea nicio problemă.

— Vă mulțumesc.

Băgă în buzunar cutia şi înclină capul în semn de salut.

— Nu era rea jucăria aia, Cleo! i-am zis pisicii tolănite în vitrină. Cu aşa ceva, tu ai avea sardele şi eu icre negre până la sfârşitul zilelor.

Cleo îmi aruncă o ocheadă, mişcă urechile şi se reîntoarse la siesta ei. Iar eu am abandonat ideea de icre negre şi m-am dus în birou să-mi fac un ceai. Eram plin de speranţe ca un elev înaintea vacanţei de vară. Telefonul sună exact când îmi turnam apă în ceainicul indian, albastru cu alb, şi aroma de iasomie amestecată cu parfumul ceaiului se răspândea în încăpere. Nu voiam să distrug echilibrul fragil dintre apa înfierbântată, frunzele de ceai şi ceainicul încălzit dinainte. După două apeluri eram gata; am pus capacul şi m-am dus să răspund:

— Magazinul de antichităţi Homari.

— Domnul Homan?

— Da, eu sunt.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, rosti vocea limpede a unei femei tinere. Mă numesc Catharina Stenberg. Tocmai am vorbit cu doamna Ellen Borg.

— Şi? am zi, s puţin perplex.

— Se pare că v-a închiriat o casă?! Aş vrea să vă cer un serviciu. Da, Ellen mi-a spus...

— A, bine, am zis şi mai perplex.

— Nu am maşină şi trebuie să merg s-o văd pe Ellen. S-ar putea să mă luaţi cu dumneavoastră?

— Da, s-ar putea. Aveam de gând să plec în ajun de Sfântul Ion, adică joi după-amiază. Vă convine aşa?

— Minunat, sunteţi foarte drăguţ. Vreţi să vin la dumneavoastră?

— Dacă doriți, dar ar fi mai simplu să trec eu să vă iau, mai ales dacă aveți bagaje. Unde locuiți?

— Aici, în Oraşul Vechi, foarte aproape, în casa unde s-a născut Carl Larsson[1].

— Perfect*!* Pot să vin la ora două?

— Veniți un pic mai devreme şi vă invit la masă ca să compensez tot deranjul pe care vi-l fac.

— Cu plăcere. Sper că nu o să vă supărați dacă o aduc pe Cleo?

— Cleo?

— Siameza mea, o damă foarte drăgălaşă.

Râse la capătul firului. Un râs pur şi limpede. Mă întrebam cum arăta. Probabil tânără şi delicată, cu puțin noroc.

— Cleo va fi binevenită. Spune-i că sardelele se servesc la douăsprezece jumătate, dacă îi convine şi stăpânului, desigur.

— Îmi convine de minune. La revedere şi pe curând.

Cu atât mai bine, m-am gândit şi m-am instalat cu ceaşca de ceai şi un fursec într-unul din scaunele mele baroc, cu spătar înalt, care îmi împodobesc magazinul. Promitea. Avem asigurate prânzul şi compania în timpul călătoriei, o companie simpatică.

Săptămâna a fost destul de încărcată. Aveam câteva vânzări la licitație şi a trebuit să pun etichete pe toate

---

[1] Pictor suedez, sec. XIX-XX.

obiectele din magazin înainte de sosirea doamnei Brandt. Veni ziua de joi; Cleo şi cu mine ne-am urcat în maşină, cu bagajele. Cleo privea cu ochii mari trusa de pescuit.

— O să profiți din plin de asta, i-am explicat învârtindu-mă prin Oraşul Vechi în căutarea unui loc liber unde să parchez. O să mănânci babuşcă şi plătică.

Am găsit în sfârşit un loc, în josul străzii, şi am urcat scara abruptă a casei lui Carl Larsson. Am sunat. Numele de Stenberg era înscris pe placa de alamă de lângă cutia de scrisori. Se auzi un zgomot de tocuri pe pardoseală şi uşa se deschise. Trebuie că avea douăzeci şi cinci de ani şi era proaspătă în cămaşa albă şi blugii decolorați. Blondă şi bronzată, cu ochi albaştri. Fără a fi neapărat frumoasă, mă făcea să mă gândesc la un afiş turistic sau la regina lacului Maelar[2].

— E într-adevăr drăguț din partea ta, zise mângâind-o pe Cleo care, fără pic de jenă, se freca de picioarele ei torcând. Pesemne simțise mirosul de sardele.

— Nu-i niciun deranj, pică foarte bine şi oricum trebuie să ajung acolo.

Şi am intrat în micul apartament, mobilat simpatic, – într-un stil curat şi simplu. Un covor alb, gros, acoperea aproape tot parchetul, iar pe pereți atârnau afişe foarte colorate. Mobila era modernă, din lemn alb, tapisată cu țesături în

---

[2] În fiecare an, la Stockholm e aleasă o regină pentru a reprezenta oraşul.

culori vii, alcătuind o unitate armonioasă. Întreaga încăpere părea luminoasă şi însorită, deşi soarele era pe jumătate ascuns în nori.

— Mă cheamă Catharina, zise în timp ce-mi turna un pahar înalt de cositor, cu ţigări. Şi numele tău e Johan, mi-a spus Ellen.

— Mulţumesc, nu fumez.

— Cu atât mai bine, nici eu. Ca profesoară de gimnastică, trebuie să fiu un exemplu. O să mâncăm imediat. Am pus masa în bucătărie, sper să nu te supere.

Într-un colţ lângă frigider, culcată pe labe, cu capul strâmb, Cleo ronţăia cu ochii închişi două sardele mari. Am mâncat omletă ţărănească şi abia la cafea, în living, am început să vorbim despre Movila Vrăjitorului şi despre Ellen.

— Eu sunt din partea locului, i-am zis turnându-mi încă o cafea. Familia lui Ellen şi a mea erau foarte apropiate. Am întâlnit-o deunăzi, întâmplător. O cunoşti bine?

— Nu chiar, rosti rar Catharina. Am întâlnit-o o singură dată, la o înmormântare.

— A!

— Era o rudă de-a mea, un domn în vârstă. Nu l-am cunoscut deloc şi abia aveam idee că exista. Dintr-un motiv sau altul, mama n-a păstrat legătura cu el. Se pare că era foarte original şi foarte sălbatic. După moartea lui, autorităţile m-au căutat şi iată-mă proprietară, la Movila Vrăjitorului, a unei case pe care n-am văzut-o niciodată.

Trebuie să mă duc acolo pentru inventarierea succesiunii şi alte hârţoage. Data trecută am fost prea grăbită pentru că era sfârşit de trimestru.

— Ruda asta, am ezitat, cine era?

— Karl Karlsson, dar toţi îi spuneau Kalle.

IV

Dincolo de Orebro, către vest, câmpurile urcau alene în zare spre albastrul întunecat al pădurii. Pământul se unduia uşor şi îndată începea pădurea. Am părăsit şoseaua asfaltată şi am luat-o pe un drum aşternut cu pietriş, care şerpuia printre pini şi brazi. Puțin câte puțin, peisajul se modifica. Arborii se îndeseau, iar terenul devenea tot mai accidentat. Bucăți de rocă acoperite cu muşchi se îngrămădeau la marginea drumului, iar urcuşul se făcea mai abrupt.

— Pădurea asta e fermecată, spuse Catharina.

Avea dreptate. Totul părea fermecat, ceea ce era firesc din moment ce ne îndreptam spre Movila Vrăjitorului.

Ellen îmi dăduse un plan detaliat, însă locul exact era greu de găsit. Părăsisem drumul pentru a o apuca pe un drumeag prin pădure, atât de îngust, încât mă întrebam ce-aş face dacă aş întâlni altă maşină. Decorul era „dramatic”; locul ideal pentru lupi şi urşi. Odinioară fuseseră destui.

După o jumătate de oră, drumeagul cotea brusc la dreapta şi chiar de cealaltă parte a curbei am zărit o căsuță roşie cu colțuri albe, înconjurată de gazon bine îngrijit. Un balansoar în culori vesele era aşezat printre tufele de trandafiri. Pe un perete se vedea o țintă; micile săgeți albastre şi albe evocau zborul unei păsări.

— După descrierea lui Ellen, aici trebuie să locuiască un

director de la Stockholm. Un concesionar de maşini. Mi se pare că-l cheamă Gren. Balansoarul şi ţinta cu săgeţi te fac să te gândeşti la vacanţă!

— Mai e mult? întrebă Catharina căscând.

După patru ore de drum în maşina încinsă, era obosită. Se apropia ora şase, însă căldura nu se domolise.

— Casa lui Ellen trebuie să fie la un kilometru.

Şi într-adevăr la o curbă am zărit-o, mai mare şi mai severă decât cea a negustorului de maşini. Era roşie, cu colţurile negre şi cu veranda acoperită de viţă sălbatică. În curte se afla mobilier vechi de grădină, din lemn alb. De-o parte şi de alta a verandei, ca nişte santinele, stăteau două vase mari pline cu petunii care se revărsau pe marginile negre, strălucind de culoare.

— Bine aţi venit! (Ellen coborî scara.) Sunt foarte bucuroasă să vă revăd. Şi ce amabil să o aduci pe Catharina! Singurul neajuns al locului acestuia e că trebuie să ai maşină. Vă conduc imediat la casa „Ticălosului" şi la a ta, Johan, ca să vă desfaceţi valizele. După aceea vă invit aici să mâncăm împreună cu vecinii.

— Casa „Ticălosului"? întrebă Catharina.

— E căsuţa unde locuia unchiul tău. Legenda spune că acolo a stat mereu câte un călău, cam cu două sute de ani în urmă. Li se spunea ticăloşi şi de asta casa se numeşte aşa. Dar nu-i decât o legendă veche şi nu trebuie luată în serios.

Am pornit pe o cărare întortocheată. Tufe înalte de

asmățui sălbatici îşi frecau faldurile dantelate de portiere şi mă întrebam dacă maşina va sfârşi cu bine.

— Vii prima oară aici? se întoarse Ellen spre Catharina.

Aceasta încuviință din cap:

— N-am avut timp după mmormântare. Tocmai îi spuneam lui Johan că era sfârşit de trimestru şi am fost obligată să mă întorc la şcoală. Nici nu prea aveam idee de existența unchiului Kalle.

— Uite-o! zise Ellen.

Am oprit motorul. Casa era acoperită de caprifoi. Frunzişul des, de un verde întunecat, părea că aproape o sufocă. Iarba nu fusese tunsă şi florile răsăriseră cam pretutindeni. Spre apus, terenul cobora lin. Vederea era fantastică.

Ellen dădu din cap, încântată, când îmi văzu reacția.

— Uită-te bine! Când e senin, se vede până la Orebro.

— Extraordinar! zise Catharina cu ochii strălucitori. Şi eu care voiam s-o vând! E chiar ca o căsuță pentru păpuşi, eu o privelişte încântătoare şi un aer aşa de bun!

Povestea cu „Ticălosul” şi faptul că unchiul Kalle fusese găsit mort pe scara pivniței păreau să n-o stânjenească. Cu atât mai bine. Am ajutat-o să-şi scoată valizele din portbagaj. Cleo dormea în CL15G3 ei, o cutie cu uşa din plasă în care o luam mai ales în tren. Tocmai când apucasem valizele, am auzit un țipăt dinspre casă. Ellen deschisese uşa cu o cheie uriaşă, prinsă de un şnur. Ea şi Catharina se opriseră în cadrul uşii. Nu ştiu care dintre ele țipase, dar amândouă

dispărură iute înăuntru.

Am lăsat valizele jos şi am alergat în casă. Totul era întors pe dos, sertarele trase, hainele risipite peste tot şi uşile dulapurilor deschise. În mijlocul încăperii, Catharina plângea. Căldura şi drumul lung erau în parte responsabile pentru nervozitatea asta, m-am gândit îmbrăţişând-o strâns. Hohotea cu capul sprijinit pe pieptul meu. Părul ei mă gâdila pe buze, dar nu era câtuşi de puţin neplăcut.

— Şi-n bucătărie e la fel! strigă Ellen prin uşa întredeschisă. E dezgustător! Bluzoanele negre, bineînţeles. Şi eu n-am auzit nimic! Traversează uneori pădurea pe motociclete, în viteză, şi fac un zgomot înfiorător.

Ellen se întoarse în cameră.

— Nu te nelinişti, micuţa mea! O să te ajut să faci ordine. Nu cred c-au furat ceva. Probabil au vrut doar să se distreze, rosti cu amărăciune.

„Bluzoanele negre”, mă gândeam şi am început să le ajut la ridicarea unei comode răsturnate. Am adunat un teanc de cărţi risipite pe podea. Cu gândul la acei vandali, mi-am amintit de o poză dintr-un ziar, în care două bluzoane negre, cu plete, îi zâmbeau fotografului. Unul avea o cască de război germană şi celălalt – o cruce de fier la gât. Explicaţia putea fi atât de la îndemână? Crucea de fier pe care o găsise Lasse lângă scara pivniţei pur şi simplu le aparţinea celor care se distraseră în casa Catharinei?

Am făcut ceva ordine în scurtă vreme. Casa nu era mare.

Două camere, bucătăria jos şi podul amenajat. Scânduri mari pe podea şi pe tavan. Decor bătrânicios: tapet semănat cu trandafiri şi perdele de dantelă la ferestre. Într-o parte se vedea toată priveliştea măreaţă asupra câmpurilor şi jos de tot pădurea se pierdea în infinit.

Mobila era rustică şi simplă. Mese şi comode vechi. Etajerele erau pline de obiecte din cositor, iar podeaua acoperită de frumoase covoare ţesute.

— E un aer cam închis, constată Ellen, dar o să deschidem ferestrele. Mă duc cu Johan să-i arăt şi lui casa. După aceea o să venim să te luăm la masă. Dacă vrei, poţi să rămâi la mine la noapte.

— O, nu! Nu-i nevoie, zise Catharina. Le învăţ judo pe fetele dintr-a cincea. Bluzoanele negre sunt binevenite dacă îndrăznesc să se întoarcă.

După cinci minute de mers pe jos prin asmăţui sălbatic şi păpădii, am ajuns la mine. Casa era puţin mai mică decât cealaltă, o cameră cu un pat mare şi o bucătărie. Faţada era roşie, cu colţuri negre, precum cea a lui Ellen. Lucru obişnuit în zona asta, mi-a spus ea.

— Colţurile negre mi se par atât de drăguţe pe roşu!

Bluzoanele negre nu mă vizitaseră, aşa că nu mi-a luat mult să-mi desfac bagajele. O scosesem pe Cleo din temniţa ei. Inspectă camera cu pas nesigur şi se lungi pe podea lingându-şi lăbuţele. Deci îşi acceptase soarta.

— O! Ce pisică drăgălaşă, zise Ellen mângâindu-i blana

bej. Adu-o şi pe ea şi-am să-i dau puțin peşte. Mi-au rămas nişte resturi proaspete de la prânz.

Am traversat iarăşi iarba înaltă, deja umedă de rouă.

— E un locşor foarte plăcut, estimă Ellen arătându-mi „comodităţile” cu acoperiş ţuguiat.

Catharina reuşise să aranjeze totul şi tocmai punea în funcțiune frigiderul când ne-am întors la ea.

— Ar cam fi trebuit să supraveghez casa, se scuză Ellen, dar, sincer, n-am auzit nimic, şi n-aş fi crezut niciodată că „bluzoanele negre ar îndrăzni să mai vină aici, acum...; o

Tăcu şi privi spre Catharina pe furiş.

...Acum că a fost găsit Kalle mort pe scara pivniței, am terminat eu în gând. Probabil asta ar fi vrut să spună. Oamenii din zona asta, unde superstițiile sunt pline de vlagă, ar fi trebuit să se teamă peste poate de un loc abia vizitat de moarte. M-a trecut un fior rece în noaptea blândă de vară.

V

— Asta nu mai poate să țină mult! hotărî Ellen. Acum trebuie să pregătesc masa. Voi puteți veni cu mine să vă mai aranjați, să faceți o baie dacă vreți. Căsuțele voastre nu au asemenea lux.

Şi am pornit pe cărăruie spre Ellen. Cele trei case nu se vedeau între ele. Gardul de liliac din jurul grădinii lui Ellen o ferea de curiozitatea trecătorilor, iar alunii, iasomia şi mestecenii alcătuiau o perdea deasă în jurul căsuțelor roşii.

E şi spațiu, îmi ziceam, sunt şi vecini dacă ai nevoie. Nu putea fi mai bine.

— O să faceți cunoştință cu cei de aici, spuse Ellen şi-mi făcu cu ochiul. Lasse Bjork a fost coleg cu tine la şcoală, nu-i aşa? Locuieşte la câțiva kilometri spre nord, de altfel drumul se termină la casa lui. De acolo începe pustietatea. Stă cu prietena lui, care e cover-girl, adăugă ea cu un aer dezaprobator.

Se vedea că soțul ei fusese cantor!

— Şi apoi e directorul Gren, continuă Ellen când intram în bucătărie. Locuieşte în casa din josul drumului. Vinde maşini la stockholm, în întreprinderea socrului lui, şi câştigă o grămadă de bani. Nu vine decât mâine, dar nevasta lui e aici. E foarte frumoasă, însă fumează prea mult.

Ellen deschise uşa frigiderului şi scoase cutii de plastic şi

farfurii.

— Apoi mai e şi inginerul, desigur, Odd Larsen. Un norvegian care trăieşte în Suedia de la război încoace. Era să-l uit. E sportivul întruchipat, colindă neîncetat pădurile ca să fie în formă. Eu, una, găsesc bizar ca un om în toată firea să alerge transpirat într-un (trening. Adolf n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Nu, e foarte adevărat, mă gândeam imaginându-mi-l pe domnul Adolf, mereu demn şi îngrijit în costumul lui negru, cu pântecul bombat împodobit de lanțul aurit a l ceasului.

— (N-are accent norvegian. Lucrează la laboratoarele ASEA, dar vine aici cât poate de des. Casa lui e chiar pe malul lacului Vrăjitorului. Adică la un kilometru de aici. Haide să mă ajuți, Catharina. Johan o să meargă să-mi aducă din grădină cartofi. Şi puțin mărar.

Am ieşit, am luat furca şi am răsturnat câteva brazde de cartofi. Privind micii tuberculi, mă întrebam dacă Ellen o să adauge şi scrumbie, arpagic şi unul sau două pahare de aquavit. Adusesem cu mine o sticlă de whisky, pentru stomac, fiindcă o gură de whisky înainte de masă e un leac bun pentru orice boală.

Când m-am întors în bucătărie cu cartofii, am văzut că deja sosiseră o parte din musafiri. Pe canapeaua din mahon întunecat şedeau Lasse Bjork şi o fată frumoasă care-mi amintea vag revistele de modă. Ea era desigur acea „cover-girl”, mi-am zis în timp ce puneam jos găleata.

— Salut, bandit bătrân! strigă Lasse ridicându-se de pe canapea. Mă bucur al dracului să te văd aici, o să ne distrăm toată vara. Să bei, să visezi, să mergi la pescuit, asta-i viața adevărată, nu-i aşa? Iat-o pe logodnica mea. Ştie totul despre tine. I-am povestit tot ce se poate povesti, ba chiar un pic mai mult.

Lasse râ se şi mă împinse spre canapea.

— Mă cheamă Monika, surâse frumusețea brunetă. Monika Henriksson.

Îmi întinse o mână manichiurată cu grijă.

Un pic prea perfectă, totuşi, îmi spuneam întinzându-i-o pe a mea. Un pic prea perfectă pentru locurile astea. Avea ochii mari şi întunecați, aproape negri, armonizați cu părul. Rochia albă, decoltată, îi punea în valoare pielea bronzată. Oricum, era frumoasă, foarte frumoasă. Îl invidiam pe Lasse.

— Deci tu ai să-l ajuți pe Lasse să-şi vândă tablourile la Stockholm? Poate că e nevoie.

Privirea pe care o îndreptă spre Lasse era mai degrabă indiferentă, chiar disprețuitoare. Câtuşi de puțin privirea unei femei îndrăgostite.

Lasse păru cam jenat:

— Monika glumeşte. Nu mi-ar prinde rău un pic de ajutor, evident, dar nu trebuie nicidecum să te simți obligat. Vorbim mai târziu.

Şi zâmbi în barbă.

— Şi iat-o pe Karin Gren, o prezentă Ellen pe următoarea

invitată.

Karin Gren era înaltă, subțire, cu păr lung şi blond. Ochii cenuşiu deschis mă cercetară, apoi îmi surâseră. În general, nu sunt amator de femei frumoase, iar Karin nu era frumoasă în adevăratul înțeles al cuvântului. Avea nasul prea mare şi dinții inegali, dar îi simțeam aproape fizic forța personalității. Eram foarte sensibil la farmecul ei. Deodată se auziră paşi pe pietrişul din curte şi în living intră un personaj înalt, osos.

— Moartea lui Dumnezeu în casă! strigă zâmbitor. Bună ziua la toată lumea şi un Sfânt Ion fericit!

Vocea, puternică şi veselă, avea un uşor accent norvegian. Am înțeles că el era inginerul, ieşit din pădure fără trening. Purta un costum sever de oraş, cu cravată. Părea să aibă spre şaizeci de ani. Îmi întinse o mână fermă; avea un aer îndrăzneț şi simpatic.

— La masă, prieteni, zise El len ieşind din bucătărie. Nu lipseşte decât Goran Vestberg, dar mi se pare că i-am auzit maşina. N-avem prea multe petreceri aici, la țară, dar m-am gândit că ar fi plăcut pentru toți să-l cunoaşteți pe noul meu locatar. Iată-te, Goran!

Ellen îl trase pe noul venit spre living. Acesta se opri în prag, puțin stânjenit că întârziase.

Se apropie încet de noi. Avea cam patruzeci de ani. Brunet, cu fața uscată, înfățişarea îi era agreabilă şi era şi prea bine îmbrăcat. Un adevărat Don Juan. Păru că-mi citise

gândurile, căci îmi spuse un bună ziua foarte sec.

Se uita la mine nepăsător, ca şi cum un negustor de antichităţi din Stockholm nu merita osteneala să fie epatat. Am văzut însă cum o salută pe Monika.

O sărută pe obraz, dar întâlnirea de o clipă a privirilor lor mă făcu să pricep că nu doar farmecul locurilor îi unea în timpul vacanţei.

— Cum îţi spuneam, urmă Ellen, Goran e inginer de mine şi-şi petrece concediile căutând aur, nu-i aşa, Goran?

Acesta zâmbi forţat. Comentariile lui Ellen nu păreau de natură să-l amuze.

— Aur poate e puţin exagerat, dar există şi alte minerale. Cu sute de ani în urmă de aici se extrăgea cupru şi fier. E vorba însă de un mod de a-mi petrece timpul liber, cum zici. Şi-n plus, respir aer curat.

Aha, m-am gândit, cauţi aur sau măcar minerale. Ca şi Kalle, care şi-a găsit moartea pe neaşteptate.

— Bun, acum haideţi la masă! V-am invitat azi pe toţi ca să faceţi cunoştinţă cu Johan. Tatăl lui a fost pastor la Viby, unde dragul meu Adolf era cantor. Aşa că îl consider aproape de-al casei. Şi apoi, micuţa Catharina Stenberg, bineînţeles. E profesoară de gimnastică şi se pricepe la judo, deci vă sfătuiesc să aveţi grijă! Pe lângă asta, e nepoata lui Kalle şi i-a moştenit casa. Şi sunt încântată că vrea s-o păstreze.

Am simţit reacţia invitaţilor când au auzit că era nepoata lui Kalle. Înfăţişările lor, însă, corecte şi politicoase, n-au

lăsat să se vadă nimic. Poate era de vină doar imaginația mea.

— Cred că-i amuzant pentru Catharina şi Johan să facă astfel cunoştință cu voi, încheie Ellen.

— Cu toți bădiții ăştia? zise Odd Larsen.

— Vorbeşte pentru tine, i-o tăie Lasse. Tu eşti cel mai înspăimântător dintre noi toți.

— Tu n-ai dreptul să vorbeşti, artistule. Ştim noi cum trăieşti! Paris, şampanie, femei şi pescuit!

Musafirii lui Ellen se aşezară la masă râzând. Părea că se înțeleg de minune. Cu atât mai bine, din moment ce trebuia să-i suport tot concediul.

Ellen mă plasase între ea şi Karin Gren.

Masa rotundă era acoperită cu alb, iar soarele la apus strălucea în pahare şi argintărie. Erau şi pahare pentru aquavit. Nu simt neapărat nevoia de alcool, dar aquavitul se potriveşte de minune cu cartofii şi scrumbia prăjită. Fireşte, un caracter slab găseşte în obiceiuri şi tradiții scuze pentru propriile slăbiciuni.

Ellen şi Catharina dispărură în bucătărie, iar eu m-am întors spre Karin. În acea clipă l-am văzut şi trebuie să mărturisesc că am fost uluit: la inelarul de la mâna stângă, acoperind verigheta, lucea un inel magnific. Un smarald verde închis, înconjurat de o coroană de briliante multicolore. Exact inelul care apăruse la mine în magazin cu câteva zile în urmă.

VI

Karin îmi prinse privirea şi-mi zâmbi. Făcea turul mesei ca să servească acpuavit dintr-o carafă pântecoasă, aburită din cauza gheții.

— Poate să pară ciudat că îl port zi de zi, dar am uitat să-l las în seiful meu de la Banca din Stockholm, iar acum nu îndrăznesc să-l las acasă când ies.

— Înțeleg. E foarte frumos, realmente frumos, n-am mai văzut niciodată ceva asemănător, am minţit privind atent la piatra rotundă.

Poți într-adevăr uita să pui la bancă o sută de mii de coroane, dacă nu şi mai mult? Se poartă bijuterii de o asemenea valoare prin pădurile de pe-aici? Cine era omul care a vrut s-o evalueze şi de ce?

— E un dar, zise Karin cu voce scăzută. Ţin foarte mult la el.

— Te-nțeleg. Cine n-ar face-o?

— În sănătatea ta! Fii binevenit! spuse Ellen, ridicând paharul.

Am ciocnit toți paharele şi apoi dineul a început: întâi cartofi dulci cu unt care se topea încet în farfurie. Au un gust mai fin decât al celui de sparanghel, gândeam. Heringul marinat preparat de Ellen se topea în gură. A urmat somon cu sos olandez şi, ca desert, o înghețată foarte aromată. Un

vin „Château Jaquet” bine frapat acompania acest dineu. Nu era nemaipomenit în sine, dar era de bună calitate şi relativ scump.

După masa am trecut în living. Canapeaua se dovedi neîncăpătoare şi s-au adus scaune şi fotolii.

Perdelele albe se zbăteau încet şi, în depărtare, cânta un cuc. Dacă s-ar putea traduce sunetul în arome, atunci cântul cucului ar mirosi a lăcrămioare şi ar semnifica, în seara de vară, asfinţitul trist, plin de melancolie.

Ellen îmi întrerupse reveria aducând o tavă pe care se aflau ceştile cu cafea neagră. O urma Catharina, cu pahare de coniac şi o sticlă de „Remy Martin”.

— Of! exclamă Ellen. Acum am să mă aşez în fotoliu şi n-am să mă mai mişc.

— Te ajut eu, spuse Catharina, acum mă descurc la tine în bucătărie.

— Când vine soţul tău, micuţa mea Karin? întrebă Ellen.

— Lennart vine mâine.

Pe buze îi înflorise un surâs care o făcea şi mai frumoasă. Se vede că Lennart îi este tare drag, am gândit gelos.

— Are întotdeauna mult de lucru în perioada asta. (Karin scutură scrumul ţigării.) Cred că toată lumea îşi cumpără maşină înainte de vacanţă. De aceea Lennart nu poate veni decât mâine după-amiază.

— Nu ţi-e frică să stai singură? întrebă Monika. Nopţile mi se par lugubre aici, în pădure. Uneori şi zilele.

— Draga de Monika se teme de fantome, o ironiză Odd Larsen ridicând paharul. Vede fantome chiar şi în plină zi.

— N-ai de ce să râzi, spuse Ellen cu însufleţire. Sunt atâtea lucruri pe care nu le cunoaştem...

— Apropo, ştiţi că locul de supliciu se află doar la câţiva kilometri de aici, jos, la marginea drumului? Conform tradiţiei, de câte ori treci pe acolo, trebuie să arunci o cracă sau o bucată de lemn; de aceea pe locul acela se află întotdeauna o grămadă mare de lemne.

Goran Vestberg coborî vocea şi îşi încruntă sprâncenele negre încercând să ne înspăimânte.

— Cred că-i sinistru, exclamă Catharina cu un fior în voce. Spune mai departe!

— Nu prea am multe de povestit, dar legenda spune că doi stâlpi au fost înfipţi acolo, la încrucişarea drumurilor. Pe unul dintre ei era fixată în poziţie orizontală o roată de căruţă. După execuţie corpul era aruncat pe roată. Celălalt stâlp susţinea o roată mai mică pe care era pus capul. Pastorul mi-a povestit, deci este adevărat.

— Ultimul executat a fost un anume Petter, spuse Ellen. Văzându-l trecătorii întrebau ce spusese. Atunci trebuia să răspunzi „Nimic, zice Petter de pe roată". A devenit o expresie obişnuită în regiune: „Nimic, zice Petter de pe roată".

— E macabru!

Karin avea o expresie înspăimântată şi amuzată în acelaşi timp:

— Şi numai la câțiva kilometri de aici!

— Cam asta e, zise Goran, dar mai avem şi casa „Ticălosului”, unde locuieşte micuța Catharina.

Se întoarse spre Catharina care stătea ghemuită într-un colț al canapelei ca un copil care ascultă poveşti cu fantome şi nu poate deosebi prea bine gluma de realitate.

— Casa „Ticălosului”! continuă Goran zâmbind amuzat. Se pare că acolo a locuit însuşi călăul din acea epocă. Nimeni nu voia să-l vadă şi el trăia singuratic, departe de oameni. Când nu tăia gâturi, jupuia cai...

— Adevărat? Catharina devenise brusc foarte serioasă. Trăia acolo jos cu securea lui ascuțită?

— Oo, dar nu era chiar aşa ascuțită, zâmbi Goran. Tăişul nu era foarte ascuțit pentru a nu tăia vertebra cervicală, ci doar pentru a o strivi.

— Vai, nu! îl întrerupse Ellen, asta nu-i deloc amuzant! N-am mai auzit niciodată ceva aşa sinistru. O s-o înspăimântați pe sărmana fată cu poveştile tale.

— Sunt adevăruri istorice. Poate, totuşi, ai dreptate. E cam prea sinistru pentru nişte urechi sensibile. N-ai decât un semn a face şi-ți voi ține companie la noapte... S-o scurtăm: am întrebat dacă regiunea e bântuită de fantome.

— Numai eu am voie să sperii lumea aici! zise Ellen, aducând o cafetieră Ludovic al XV-lea.

Râsul era cam forțat.

— Dacă ne luăm după Kalle, se petrec lucruri inexplicabile

pe aici, adăugă Karin Gren, aprinzându-şi o ţigară. Se aud zgomote ciudate în pădure şi se văd lumini strălucitoare în plină noapte. În ajunul morţii sale a fost pe la noi şi părea foarte deprimat. Însă n-a vrut să ne spună nimic

— Adevărul istoric e una, spuse Odd Larsen, şi superstiţiile şi bârfa – alta. Eu nu cred nimic din tot ce se povesteşte. Nimeni n-a văzut niciodată nimic.

— Eu n-aş fi chiar aşa de sigur, spuse Lasse Bjork încet. Se întâmplă o mulţime de lucruri ciudate în pădure care nu pot fi explicate raţional, logic. Am văzut şi am auzit eu însumi.

— Ce, de exemplu?

Odd se aplecase înainte interesat.

— E greu de descris... Uneori lumini strălucitoare, zgomote...

— Greu de descris! repetă Goran pe un ton zeflemitor. Poate iluzii optice. Vezi luminile din Orebro sau farurile de pe şoseaua naţională care trece prin pădure şi crezi că se plimbă cineva cu o lanternă. Şi apoi există o mulţime de clani pe-aici şi ei fac să trosnească ramurile uscate.

— Nu e nevoie să faci apel la explicaţii supranaturale sau la iluzii optice, adăugă şi Monika.

Mi s-a părut că sesizez o nuanţă de batjocură în tonul ei, dar nu sunt sigur.

— Pot exista şi motive naturale.

Monika îl privea pe Goran prin fumul ţigării.

— De exemplu? întrebă Odd.

— Auzi una şi vezi alta. Pot să vă spun că am văzut şi am auzit destule ca să fiu sigură că nu se datorează numai fantomelor şi spiriduşilor, chiar dacă unii îi văd şi-n plină zi.

— Ce vrei să spui? se îngrijoră Ellen. Apar fantome şi în plină zi?

— Nu chiar fantome, ci alte lucruri. Stau şi mă întreb dacă nu există un motiv cât se poate de real al acestor lucruri, dacă nu cumva există o explicație în spatele acestor zgomote şi lumini nocturne din munți. Poate Kalle nu se înşela...

Monika strivi o țigară în scrumieră.

— Ne-ai înnebunit cu aerul ăsta misterios!

Odd Larsen părea amuzat, dar Goran Vestberg era enervat şi ochii lui îşi pierduseră lucirea aceea de complicitate.

— Am eu ideile mele despre asta, spuse Monika cu gravitate. Şi n-au nimic comun nici cu călăul, nici cu securea lui. E vorba de ceva mult mai serios, în legătură cu moartea lui Kalle.

— Vai, vai, vai! Şi când ai de gând să ne împărtăşeşti şi nouă tainele tale sinistre şi înspăimântătoare?

Goran se prefăcea oripilat, dar zâmbetul nu reuşea să fie convingător.

— Curând, răspunse Monika aprinzându-şi o altă țigară.

Flacăra albăstruie a micii brichete aurite tremură un moment înainte de a se stinge.

— Din fericire, curând, fiindcă am ajuns aproape la o

certitudine.

— Sfântul Ion! am exclamat ca să rup tăcerea. Mâine e sărbătoarea Sfântului Ion, nu-i aşa? V-aţi gândit la ceva? Un bal în hambar? Să împodobim căruţa cu verdeaţă etc...?

— Depinde, zise Ellen uşurată că schimbasem subiectul. Altă dată se făceau nişte picnicuri extraordinare, se ridica stâlpul Sfântului Ion, se inventau jocuri... dar copiii au crescut şi sărbătoarea este mai puţin frumoasă.

— Dar e o idee excelentă! sări Lasse Bjork plin de entuziasm. Ne putem aduna la mine pentru un picnic; putem să dansăm în atelier. Odd o să-şi aducă acordeonul iar ceilalţi băutură. Ce ziceţi? Fără pretenţii!

Monika nu era prea entuziasmată; se gândea probabil că ea va face curăţenie şi va prepara chifteluţe. Personal, n-o prea vedeam pe Monika la bucătărie.

— Din partea mea, de ce nu? Odd părea încântat. Deşi, celibatar fiind, sunt mereu singur la petreceri. Am să-mi aduc şi acordeonul dacă promiteţi să nu fiţi prea exigenţi.

— Eu aduc cârnaţii, zise Ellen. Am congelatorul plin. Am cumpărat de la super-market într-o zi de reclamă...

— Noi dăm berea şi apa minerală, se oferi Lasse. Voi restul.

M-am gândit uşurat la sticla de whisky. N-o să merg cu mâna goală.

— Ne-am înţeles deci! La şapte şi jumătate. Să fiţi frumoşi şi bine dispuşi!

Entuziasmul lui Lasse era sincer. Se bucura cu adevărat. Şi de ce nu? Nu era nici pe gustul meu să rămân singur de Sfântul Ion.

După vreo jumătate de oră am plecat de la Ellen. A rămas doar Catharina să spele vasele.

Odd şi Goran au condus-o pe Karin până acasă, iar eu, eu am plecat cu Cleo care se cuibărise pe umărul meu. La Ellen stătuse închisă într-o altă cameră, deoarece Karin era alergică la pisici. Un lucru destul de obişnuit.

Mergeam printre ierburi înalte cu paşi măsuraţi pentru a nu tulbura liniştea naturii. Noaptea nu se înstăpânise încă, deşi era trecut de miezul nopţii. O lumină palidă umplea câmpul, dar pădurea era complet întunecată. Existau oare fantome pe sub brazi? Bântuiau oare umbre misterioase pe la intrările vechilor mine? Suflete neliniştite se zbăteau oare, neodihnite ca nişte fluturi pe muşchiul verde al pădurii?

M-am oprit o clipă să respir aerul proaspăt al nopţii. Departe, jos, câmpia era scăldată într-o lumină albăstruie. Totul era liniştit.

Deodată am auzit zgomot de paşi de partea cealaltă a tufişului înalt, apoi nişte voci. Imediat mi-am dat seama că poteca duce spre locuinţa lui Lasse de pe malul lacului. Frântura de conversaţie pe care am surprins-o m-a făcut să-nţeleg că între fostul meu coleg de clasă şi frumosul manechin treburile nu stăteau pe roze.

— Bagă-ţi bine-n cap că mâine trebuie să te porţi

exemplar; dacă te mai prind o dată, o singură dată, ai să mi-o plăteşti scump!

— Nu mai face pe prostul! Nu sunt vinovată că el îmi face avansuri. N-a fost niciodată nimic între noi!

— Poate, dar eu o să am grijă nici să nu se întâmple. Poți să fii sigură! Tu eşti a mea! Ai înțeles? Numai a mea, dacă nu, te iau toate fantomele de prin împrejurimi!

Râse.

Poate nu e chiar aşa grav, mi-am zis.

VII

Nu mă pot împiedica să citesc. E aproape ca o boală. Dacă n-am altceva, citesc instrucțiile de pe spatele ambalajelor de detergent sau orice altceva. Ceea ce contează sunt literele care formează cuvinte, apoi cuvintele, propoziții. Fără cărți devin ca un fumător înveterat lipsit de țigări. Sunt un fel de „lectoman”, mai ales atunci când mă retrag în spatele unei uşi împodobite cu inimioare, într-un colțişor rural.

Înainte de a pleca din Stockholm îmi uitasem cărțile cumpărate special pentru orele lungi de tolăneală în hamac. Sacoşa rămăsese pe măsuță, în vestibul. Aici în casă nu se afla nici măcar un roman polițist. Şi eu care voiam să-mi petrec dimineața citind! După o ultimă tentativă disperată de a găsi ceva, am urcat în pod. Într-un colț, am găsit un teanc de ziare vechi şi le-am luat jos. Eram destul de mulțumit.

În ciuda faptului că mă întorsesem aşa de târziu în ajun, mă sculasem devreme din cauza oblonului care lăsa să pătrundă soarele dimineții. Era o dimineață extraordinară, cu cer senin pătat din loc în loc cu nouraşi albi.

Monika şi Lasse au probabil probleme, gândeam, dar ce fel de probleme? Era clar că mai exista un bărbat. Goran Vestberg? Era tot atât de brunet pe cât era Lasse de blond, tot atât de arogant şi artificial pe cât era Lasse de deschis şi natural. Poate frumoasa Monika are nevoie de plăceri cât mai

diverse, cine ştie? Artiştii au un temperament violent şi e normal ca Lasse să fie gelos.

În faţa mea, câmpul cobora în pantă lină până la liziera pădurii care, ca un covor verde închis, şerpuia la poalele munţilor.

Şi povestea asta despre Kalle?! De ce Ellen nu crede că a fost o moarte accidentală? Şi Lasse a făcut o aluzie în acelaşi sens. Totuşi poliţia a făcut o anchetă serioasă, cel puţin aşa îmi spusese amicul meu, „Cârnăcior” şi sunt sigur că-şi cunoaşte meseria. Cine ar fi putut să dorească moartea bătrânului? Moştenire nu lăsa decât casa. Karin şi Monika spuneau că bătrânul avea o taină. Cineva îi cotrobăise prin casă ieri, înainte de venirea noastră. Pe de altă parte, Lasse găsise crucea aceea încârligată aproape de locul unde murise bătrânul, dar asta putea fi pură întâmplare. Vom găsi oare vreodată explicaţia? Oricum eram sigur că nu este vorba de fantome nemţeşti.

Am deschis primul ziar. Data din martie 1944. E totuşi pasionant să citeşti ziare vechi. O întreagă epocă prinde viaţă. Anunţurile, procesele, tonul textelor şi editorialele relevă mai bine valorile sociale şi economice decât toate tezele ştiinţifice din lume, Bineînţeles că războiul era pe primul plan. Ofensiva aliată a Vestului şi Estului împotriva Germaniei naziste, buncărul cenuşiu din Berlin de unde Hitler, rupt de realitatea înconjurătoare, îşi trimitea diviziile în contraatacuri sinucigaşe, erau subiectele principale.

În cel de-al treilea ziar am găsit un articol pe prima pagină: „Un avion militar german s-a prăbuşit în munții noştri”. Deasupra o fotografie înnegrită în care, cu multă bunăvoință, puteai distinge coada unui avion prăbuşit într-un tufiş... Solul era înzăpezit. Un avion german se rătăcise, probabil noaptea, şi ajunsese în vestul Suediei, spunea articolul. Spre dimineață, în pană de benzină, încercase o aterizare forțată pe lacul Vrăjitorului, înghețat şi înzăpezit. Doctorul de prin partea locului declarase că pilotul, un locotenent, murise instantaneu din cauza şocului foarte puternic.

Una dintre numeroasele tragedii ale războiului, gândeam întorcând pagina. Acum se odihnea în cimitirul din Viby, în loc să-şi crească nepoții pe undeva, prin Bavaria.

M-am întors în casă să fac un duş.

În timp ce apa pentru cafea se încălzea pe plita electrică m-am aşezat în fața uşii cu ziarul la îndemână. Cleo, lângă mine, era total indiferentă la farmecul naturii; orăşeancă pură, ce vreți?

O pietricică ateriză pe ziar. Apoi alta. Am împăturit paginile îngălbenite şi am privit în jur. Chiar la colțul casei, am văzut o fetiță de vreo unsprezecedoisprezece ani. Părul blond era strâns într-o coadă de cal. Era în tricou, şort şi tenişi.

— Salut! spuse apropiindu-se. Sper că te-am speriat.

Râse cu poftă.

— Vai, ce pisică drăguță ai!

Se aplecă s-o mângâie pe Cleo, dar aceasta se ascunse sub scară.

— Întotdeauna arunci cu pietre în domnii pe care-i întâlneşti în pădure?

Încercam să fiu sever.

— Poate.

Se aşează alături de mine.

— Cum te cheamă?

— Helena, dar mi se spune Lena. Lena Gren. Părinţii mei sunt în Franţa, iar eu locuiesc la unchiul Lennart şi mătuşa Karin. Pe ea ai întâlnit-o ieri la doamna Ellen. Lennart soseşte azi şi-mi aduce trusa de ţesălat. Am uitat-o în grajd.

— Trusa de ţesălat?

— Da. Cunosc o fată care are un cal. După Sfântul Ion, Lennart o să mă ducă la ea. De fapt, aş fi preferat să am propriul meu căluţ.

— Şi ce-ai face cu el?

— Ce-aş face?! (Ochii i se umbriră.) Se vede că eşti bătrân! Aş călări, fireşte! Şi l-aş îngriji. Dar Lennart şi Karin nu vor cal. Spun că nu au loc pentru cai aici, deşi doamna Ellen are un grajd vechi pe pământul ei. Dacă-i ud şi-i îngrijesc grădina toată vara, sunt sigură că mi-ar da voie să-mi ţin căluţul acolo.

— Sunt sigur. Vrei un pic de cafea?

— Nu, mulţumesc, dar dacă ai avea nişte prăjituri, de preferinţă cu nucă de cocos...

— N-am decât cu scorțișoară...

Curând stăteam împreună pe trepte şi beam cafea, iar prăjiturile dispăruseră între dințișorii albi ai Lenei.

— Nu înțeleg cum de ai curajul să stai aici, spuse cu gura plină.

— Mămica nu te-a învățat că nu-i frumos să vorbeşti cu gura plină?

— Nu-ți face probleme! Sunt în vacanță şi fac numai ce vreau. Spune-mi, ți-e frică de fantome?

— Nu ştiu. Din păcate n-am văzut niciuna până acum.

— Dar Kalle a văzut. El a văzut o mulțime de lucruri ciudate.

— Şi ți-a povestit şi ție?

— Îhî. Veneam des pe la el. Avea o mulțime de lucruri mişto prin dulapuri, obiecte găsite prin pădure...

— Şi el a văzut fantome?

— Da, şi se temea de ele. Voiau să-l omoare. Mi-a spus-o. Era îngrozit. Fiindcă găsise o comoară sau aur sau ceva de genul ăsta. Un dragon mare păzea comoara sau, poate, chiar Moartea îl hăituiau ca să-l împiedice să ia comoara morților.

— Mi se pare înspăimântător! Şi chiar le-a văzut? Fantomele, vreau să zic.

— Nu în mod direct, dar le-a auzit furişându-se în urma lui. Le auzea venind când îl credeau adormit. Moartea era ca un schelet mare şi alb şi încerca să-l prindă în brațe. Îi era atât de frică, încât nici nu îndrăznea să doarmă. Iar pe

dragon l-a văzut. Avea un ochi luminos chiar în mijlocul frunții.

— Da?! Şi ce comoară a găsit?

— Nu ştiu, nu mi-a spus niciodată, dar bănuiesc că era aur. Cred că dragonii nu păzesc decât aur, nu-i aşa? N-am auzit niciodată de dragoni care să păzească fier.

— Îți place serbarea de Sfântul Ion? am întrebat ca să schimb subiectul.

Au copiii o imaginație! Ce rost are să le-o umplem cu viziuni de coşmar?

— Da. Diseară o să mergem la Lasse şi Monika ca să dansăm în jurul stâlpului. Karin n-o place pe Monika. Am auzit-o odată spunându-i „târfă”, când vorbea cu Lennart. Ce-i aia o „târfă”?

Am fost scutit să răspund la această întrebare deoarece am primit o altă vizită.

— Bună ziua, Johan!

Catharina îmi făcea semn de undeva din iarbă, puțin mai departe.

Când o văzusem prima oară mă gândisem la un afiş turistic, dar acum era chiar întruchiparea folclorului, blondă cu toată câmpia aceea verde împrejurul ei.

— Vrei să iei masa cu mine? Am caltaboş şi trebuie mâncat înainte de a se strica.

Se aşează lângă noi.

— Nu te-am mai văzut pe-aici... Cum te cheamă?

— Catharina.

— Fii atentă, Lena, i-am zis. Catharina e profesoară.

— Adevărat? întrebă Lena nu prea plăcut surprinsă.

— Da, dar de educație fizică.

— Ador sportul! Credeam că eşti profesoară adevărată, de mate de exemplu. Şi-mi place şi caltaboşul. Mă inviți şi pe mine?

— Ce-or să spună acasă când o să vadă că nu te întorci la timp?

— Fug chiar acum acasă să-i anunț.

Puțin mai târziu ne aflam toți trei în bucătărie la Catharina. Pe masă se afla caltaboşul şi un borcan mare cu dulceață de afine.

— Tu crezi în fantome? începu Lena plină de speranță, privind-o pe Catharina. Kalle se temea foarte tare de ele. Poate ele l-au omorât. Dacă o să se întoarcă, pentru că nu-şi găseşte pacea în mormânt?

Părea foarte încântată de această perspectivă.

Catharina ne dădu dulceață, făcută probabil chiar de Kalle.

— Ciudat!

Cu o figură uluită, Catharina scormonea cu linguriţa la fundul borcanului.

— E ceva la fund!

Scoase un pachețel acoperit cu afine: o cutie mică de metal înfăşurată în mai multe punguțe de plastic. Catharina desfă

cu pungă după pungă până ajunse la cutie. Era o cutie de țigări „Retmeester Livarde”.

— Comoara lui Kalle! Comoara lui Kalle!

Lena sărea nerăbdătoare pe scaun.

Mi se părea ciudat că bătrânul Kalle „dregea” dulceața cu cutii de țigări.

Catharina puse cutia pe masă. Era acoperită cu parafină pentru a i se proteja conținutul de umezeală. Desfăcu marginile cutiei cu un cuțit.

— Nu-i decât o hârtie, zise Lena dezamăgită.

Am luat hârtia împăturită şi am întins-o pe masă. Fusese ruptă şi pe ea se găseau doar câteva linii şi cercuri trasate cu creionul. Sus se aflau şapte litere: „VIZUINA” şi puțin mai jos încă cinci: „TORUL”.

— Nu înțeleg nimic, am mărturisit. E probabil un plan sau un cod. Literele sunt cuvinte sau fragmente de cuvinte, iar diferitele linii şi cercuri continuă şi pe cealaltă jumătate a hârtiei. Dacă nu avem şi partea cealaltă, n-are nicio valoare.

— Mă-ntreb de ce Kalle a ascuns hârtia în felul acesta, zise Catharina. Pare o nebunie să pui o bucată de hârtie într-o cutie de țigări şi apoi să bagi cutia într-un borcan de dulceață.

— Nu ştiu, dar bănuiesc că era foarte importantă pentru el. Totuşi, de ce a avut nevoie s-o ascundă atât de bine?

— Un borcan de dulceață este o ascunzătoare perfectă, e ultimul loc în care ți-ar trece prin cap să cauți.

— De acord, aprobă Catharina. Din fericire a fost foarte isteț şi cei care i-au scotocit casa au căutat în zadar. Ți-amintești în ce hal am găsit-o când am venit?

— Ştiu! exclamă Lena. Ştiu de ce a ascuns-o aşa bine: ca să n-o găsească fantomele.

VIII

Fantastic, ce imaginație au copiii, îi spuneam lui Cleo care torcea încolăcită pe o mică comodă, lângă chiuveta de porțelan.

Vorbesc adeseori cu voce tare când sunt singur. Nu-i un semn de ramolisment, sper cel puțin, ci un obicei căpătat în lungile ore de singurătate petrecute în magazin.

Îmi săpuneam barba pentru că era deja ora şapte şi Ellen mă aştepta la şapte şi jumătate ca să mergem la petrecerea de la Lasse.

Mi-am reluat monologul: s-o luăm, de exemplu, pe această micuță Lena: ea susținea că lui Kalle îi era frică de fantome, că acesta descoperise o comoară păzită de un dragon cu un ochi strălucitor în frunte. Astea nu-s decât fantezii. Pe de altă parte, Kalle e mort şi unele persoane – Ellen şi Karin, de pildă – cred în vedeniile lui Kalle şi în misterele pădurii. Monika face legătura între poveştile cu fantome şi moartea lui Kalle, ca şi Ellen, de altfel. Aproape că mi-a spus-o pe şleau în ziua în care ne-am întâlnit la cimitir. Tu ce zici, Cleo? Femeile astea sunt foarte surescitate, am adăugat strâmbându-mă în oglindă.

Cleo privea fascinată spuma care îmi acoperea bărbia şi obrajii. Credea că e frişcă şi nu era de acord cu lăcomia mea excesivă. Şi mai era şi cotrobăiala casei, gândeam umflându-

mi obrajii ca să-i bărbieresc mai bine. Şi Lasse care găsise crucea aceea încârligată lângă pivnița lui Kalle... Precis erau bluzoanele negre descrise de Ellen fiindcă nu cred că fantomele poartă astfel de bijuterii. Poliția şi doctorul n-au găsit însă nimic suspect în moartea lui Kalle. Da parcă poți să ştii?

Kalle fusese geolog. În această regiune au fost zăcăminte de fier şi cupru. E posibil să fi descoperit un nou zăcământ şi se ferea să vorbească despre asta crezând că descoperirea sa este păzită de forțe supranaturale care ocrotesc comorile. Sau ar putea fi o descoperire arheologică din secolul al XVI-lea, din timpul războaielor dintre danezi şi suedezi.

M-am privit în oglindă. Tâmplele începuseră să albească, dar părul era încă des şi viguros. Un mănunchi de riduri se apropiau încet dar sigur de colțurile ochilor aproape la fel de albaştri ca ai Catharinei. M-am bucurat la gândul că o voi reîntâlni diseară la petrecere. O revedeam pe câmp, dimineața, dansând printre ierburile înalte ale verii. Brusc, am dorit să ajung cât mai repede la petrecerea lui Lasse.

Un sfert de oră mai târziu mă îndreptam spre casa lui Ellen, ducând-o pe Cleo în cuşca ei. Nu voiam s-o las singură toată noaptea. Era cam nevricoasă şi n-aveam chef să-mi deşire perdelele.

Catharina plecase probabil, pentru că nu se vedea nicio lumină la ea.

Chestia cu planul din dulceață era de-a dreptul uluitoare.

Şi de ce doar jumătate? Poate că nu bluzoanele negre scotociseră prin casa lui Kalle, ci altcineva care căuta planul.

Drumul care ducea la Lasse nu e prea lung, dar e abrupt şi „buburuza” lui Ellen făcea un zgomot asurzitor.

— A fost o spargere la super-market, mă anunță Ellen. Eu mi-am făcut cumpărăturile în cursul după amiezii, iar noaptea au venit hoții. Au spart seiful şi au furat 40.000 de coroane.

— Şi eu care credeam că pe-aici sunt doar oameni cinstiți!

— Sunt, dar au venit o mulțime de indivizi ciudați în vacanță, din Stockholm, de exemplu.

Îmi făcu cu ochiul.

Atunci îmi veni o idee: poate Kalle descoperise vizuina vreunui tăinui tor şi atunci era normal să se teamă...

— Dacă vrei să rămâi în maşină, n-ai decât!

Catharina venea spre noi şi m-am trezit din reverie.

— Vin.

Am luat cuşca lui Cleo şi am ieşit în curte. Casa lui Lasse era mare: o fermă veche cu două aripi. O aripă fusese transformată în atelier, cealaltă în garaj. Grădina cobora spre lacul Vrăjitorului cu apele lui limpezi. La jumătatea drumului spre lac se afla o căsuță roşie înconjurată de liliac.

Lasse Bjork era în plină formă. A sărutat toate doamnele, iar entuziasmul Catharinei nu mi-a fost deloc pe plac, dar nu era treaba mea.

— Văd că ți-ai luat şi pisica. E adevărat că ai venit la un

picnic, dar cred că va fi destulă mâncare şi n-o să fie nevoie să-ți mănânci pisica.

— Nici nu intenționez, am replicat cam crispat. Cleo face parte din familie, măcar pentru că locuim împreună. Am s-o pun undeva, pe aici, pentru că nu se simte bine într-o casă străină.

— Bine, bine, înțeleg! Poate c-ar fi bine să duci sărmanul animal în vechea forjă, fiindcă în curând o să fie cam multă gălăgie pe-aici.

Îmi arătă căsuța dinspre lac.

Am coborât cărarea spre vechea forjă care se găsea la câteva sute de metri. Casa era întunecată şi singura fereastră era acoperită cu pânze de păianjen.

— Asta-i viața, Cleo! Uneori vin, alteori apă chioară! Ai să stai aici până mă întorc. Iată şi o mică consolare: cu conştiința încărcată, am scos dintr-o pungă de plastic două sardele. Cleo a acceptat aranjamentul şi am plecat fără prea multe remuşcări.

Când am revenit în grădină, oaspeții se adunaseră aproape toți. Odd îşi scosese haina şi cânta la acordeon. Goran era îmbrăcat mai sobru. Părul negru era foarte bine pieptănat. Probabil că şi-l dă cu vreo pomadă, m-am gândit salutându-l.

Monika se insinua între noi ca o panteră neagră molatică, dar viguroasă. Nu se prea potrivea cu o idilă suedeză de Sfântul Ion.

Soarele apunea în spatele frasinilor bătrâni şi inunda lacul

cu reflexe verzui; rândunele zburau deasupra noastră.

Lipsea doar familia Gren.

O masă lungă era aşezată de-a lungul unei aripi a clădirii. În față: uşi mari deschise, probabil cele ale hambarului pentru dans.

Sărmanul Odd, mă gândeam, e obligat să cânte toată noaptea. Poate are şi un magnetofon.

Un „Mercedes" mare sosi şi Lena coborî din el încă înainte de a se opri. Purta o coroniță de flori în părul blond.

— Salut, Johan! strigă de departe alergând spre mine. Acum trebuie să culegi şapte feluri de flori şi să le pui sub pernă.

În spatele ei veneau unchiul şi mătuşa. Karin Gren râdea.

— A, o cunoşti deja pe Lena! N-o lua prea în serios. Nici nu ştiu de unde îi vin atâtea idei. Pretinde că vinzi mumii.

— Noțiunile ei despre antichități sunt probabil cam confuze.

Zâmbetul mi-a murit pe buze când l-am văzut pe soțul Karinei. Era omul cu ochi căprui care mă rugase să evaluez inelul cu smarald acum câteva zile. Inelul strălucea încă pe degetul soției.

IX

— Gren, zise. Lennart Gren.

Apoi se îndepărtă făcându-se că nu mă cunoaşte.

Să fi uitat? Întâlnirea noastră data de mai bine de o săptămână, iar el nu rămăsese mai mult de cinci minute în magazinul meu. N-aveam de gând să-l deranjez pentru că fiecare meserie îşi are principiile ei. Un anticar serios depinde total de încrederea clienților lui şi, dacă acest negustor de maşini era obligat să vândă bijuteriile soției, asta nul privea decât pe el.

— Toată lumea e aici! strigă Lasse de pe scară. Vă urez tuturor „Bine ați venit!" Nu avem decât o singură dorință: nimeni să nu plece înainte de răsăritul soarelui. Se mănâncă în grădină pe farfurii de carton şi, pentru că este picnic, avem aquavit de toate felurile şi culorile. După masă se dansează în hambar cu acompaniamentul lui Odd şi „His Famous All Stars Ragtime Accordeon Band" şi al radioului. Sunt întrebări?

— Da. Când începe? întrebă Lena încet.

— Chiar acum!

Lasse se îndreptă primul spre masa cea lungă.

Eu m-am trezit între Monika şi Karin. În fața mea se afla Lena, încântată că este în compania celor mari.

După câteva pahare de aquavit atmosfera s-a încălzit.

Briza serii trecea peste arțari şi rândunelele aproape că atingeau olanele acoperişului.

Odd cunoştea toate cântecele de pahar scandinave, ba chiar şi-n islandeză unul.

— Am stat de vorbă cu Lena astăzi, am spus la un moment dat întorcându-mă spre Karin. E realmente isteață şi plină de imaginație. Susține că lui Kalle îi era frică de un dragon cu un ochi strălucitor în frunte, care-l împiedica să intre în posesia comorii lui.

Karin râse.

— E de-a dreptul imposibilă, dar e cuminte şi ăsta-i principalul.

— Nu iese fum fără foc. Aş vrea să vorbim despre Kalle. Precis se temea de ceva. Spuneai că a fost pe la voi în ajunul morții?

Karin aprobă din cap.

— Da, dar eu nu cred în dragoni. Eu cred că a descoperit ceva care-l înspăimânta, un zăcământ pe care se temea să nu-l piardă. Se spune pe-aici că, demult, un țăran descoperise un zăcământ bogat de cupru, dar a murit în pădure pe când el se întorcea acasă. Nimeni n-a mai găsit mina. Kalle n-a spus nimic precis, dar era agitat şi nervos. Era foarte superstițios, săracul! Conform poveştii cu țăranul, există un blestem legat de acest zăcământ. Munții nu vor să li se ia comoara.

Monika reveni după o lungă absență. Abia dacă

schimbasem câteva vorbe cu ea. Îşi luase rolul de gazdă foarte în serios. Alerga de la bucătărie în grădină cu platouri cu chifteluțe şi legume fierte.

Poate mă înşelasem cu privire la atitudinea ei molatecă. Avea mai multă energie şi ambiție decât îmi închipuisem.

— Of, suspină turnându-şi un pahar mare cu bere. Acum am să stau cinci minute. Nici n-am avut timp să mănânc.

— E foarte frumos aici, am constatat privind grădina care cobora spre lacul Vrăjitorului, dincolo de desişul de liliac. Nu ți-e frică să stai aici? Cu toate poveştile astea despre fantome de care vorbeai ieri!

Mă privi serioasă sorbind din bere.

— Nu m-ai crezut, nu-i aşa? Să ştii că nu glumeam!

— Vorbeai de Kalle când spuneai că toate sunt în legătură cu el?

— Da. În curând veți afla toți ceva care o să vă lase cu gura căscată, iar unul dintre voi va fi foarte supărat pe mine.

Zâmbea, dar nu era un zâmbet vesel.

— Deci moartea lui Kalle a fost...?

Zânbi iar.

— Nu mă duci aşa uşor spre destăinuiri, dar pot să-ți spun că două persoane care se află aici în seara asta ştiu cum a murit Kalle şi că eu sunt una dintre ele.

X

— Asta-i tot ce-am avut să vă dăm. (Lasse se ridică cu o siguranță surprinzătoare, având în vedere cantitatea de alcool consumată.) Acum urmează cafeaua şi acordeonul. Poți să începi, Odd!

La scurt timp, din hambar se auzi acordeonul.

Tocmai dansasem cu Karin şi voiam să ies ca să iau o gură de aer, când soțul ei veni spre mine.

— O țigară? întrebă deschizând un portțigaret din aur masiv.

— Mulțumesc, nu fumez.

Îşi aprinse o țigară, suflă fumul pe nări şi rămase un moment tăcut.

— Cred că ne-am mai văzut, spuse încet, ca şi când n-ar fi vrut să fie auzit şi de altcineva.

— Aşa e.

— Ar putea rămâne între noi? în meseria mea nu e bine să se ştie că ai necazuri de genul acesta. Vreau să spun: că nu eşti tocmai solvabil.

— Nu trebuie neapărat să fii insolvabil ca să evaluezi o bijuterie. Cu un asemenea inel în buzunar n-ar trebui să vă faceți probleme financiare.

Lennart Gren îmi zâmbi, dar nu era un zâmbet adevărat.

— Poate că nu, spuse lăsând să i cadă scrumul pe alee.

Poate că nu!

Apoi plecă spre hambar.

Am dansat cu toate doamnele, ca un adevărat cavaler ce sunt, dar n-am scăpat-o din ochi pe Catharina. Goran Vestberg era oare îndrăgostit de ea? Ar fi trebuit să danseze şi el cu toate doamnele înainte de a-şi alege una.

Muzica se opri pentru ca lumea să se răcorească. Nivelul sticlei de whisky scădea cu repeziciune. Ar fi trebuit să-mi ajungă o bună parte din vacanță, m-am gândit turnându-mi o duşcă.

Soarele apusese, dar lumina învăluia încă vechea fermă. Căsuța roşie lucea ca de jăratic, ca şi cum soarele ar fi rămas agățat de bârnele groase. O lumină opalină se strecura printre copaci. Toate deveniseră fluide ca nişte umbre îndepărtate. Uneori apăreau contururi precise în lumina clară a uşilor hambarului.

Am pornit spre lac purtat ca de o muzică abia auzită.

Voiam să văd ce face Cleo.

De ce se numea lacul „al Vrăjitorului”? Va trebui să întreb pe cineva, mi-am zis, trecând printre ierburile care îmi udau pantofii de rouă. Liliacul din jurul forjei se topea în noapte, dar parfumul rămânea la fel de pregnant. M-am oprit să simt mai bine aroma.

Când m-am apropiat de casă, am zărit două persoane în umbră. Am mers încetişor mai departe şi nu m-au zărit pentru că se sărutau cu ardoare. Am făcut, discret, cale-

întoarsă spre casa lui Lasse, dar avusesem timp să-mi dau seama că cei doi erau frumoasa Monika şi amicul meu cu ochi căprui, vânzătorul de maşini. Chiar acela care venise să-i evaluez inelul soției!

Deci aşa, mi-am zis. La Lennart Gren a făcut aluzie Lasse în ajun, când o îndemna pe Monika să se poarte cum trebuie.

Eram atât de absorbit de gânduri, încât era gata să dau peste el. Lasse nu mă văzu însă. Privea fix la cuplul de lângă forjă. L-am depăşit în tăcere. sărmanul Lasse, n-avea noroc la femei! Le descoperea, dar nu reuşea niciodată să le păstreze.

În definitiv, nu mă privea. Mă întrebam doar dacă evaluarea inelului avea vreo legătură cu Monika. Dacă inelul urmează să finanțeze divorțul? Dar nici asta nu mă privea!

În hambarul împodobit cu ramuri verzi, dansul reîncepuse şi am profitat de ocazie ca să mă ocup de Catharin-a care se cam bosumflase.

— unde-ai fost? mă luă în primire. Ai fost cu vreo fată prin tufişuri?

— Exact! Ellem este tocmai genul meu şi nu numai pentru că găteşte bine. Pe asta o ştii? La un bal un băiat îi spune unei fete: „Până să te-ntâlnesc, viața mea a fost un pustiu” iar fata îi răspunde: „probabil că de aia dansezi ca un dromader!”

După un timp a reapărut şi Monika. Lennart Gren dansa cu nevastă-sa. Oare Karin era la curent cu escapadele

soțului?

Lasse era o gazdă perfectă şi n-ai fi zis că Doar cu câteva minute în urmă, îşi văzuse logodnica în brațele altuia. Glumea şi servea cu alcool pe toată lumea.

Către ora unu atmosfera a început să se deterioreze. Cei mai puțin tineri începuseră să obosească.

Pe Ellen o durea piciorul şi se sprijinea în baston. Eu însumi depăşisem limita până la care puteam rezista fără să mă resimt.

Mi-am privit ceasul: unul fără cinci. Era momentul să plec acasă.

Zările se luminaseră, dar soarele nu apăruse încă. Păsărelele se treziseră şi pâcla de deasupra lacului începuse să se împrăştie. Ziua se anunța frumoasă. Aveam de gând să mă bronzez în iarba din fața casei. Cu Catharina urma să mă văd la dejun.

— Supeul! anunță o voce în curte.

Lasse apăru cu un platou imens.

— Crenvurşti cu muştar, pâine, unt, brânză şi heringi! Toată lumea la masă!

Monika îl urma aducând sticle şi pahare. Dacă avusese loc vreo scenă conjugală în bucătărie, nu se vedea.

Fiecare îşi lua mâncare şi se retrăgea cu farfuria. Eu şi Lena am găsit o ascunzătoare în care nici măcar Catharina nu ne-a dibuit.

— Nu-i prea târziu pentru tine?

— Nu, mâine nu merg la şcoală şi e Sfântul Ion. În curând, pe patru august, împlinesc doisprezece ani. Ai să mai fi aici?

— Nu ştiu, am răspuns cu gura plină. Poate.

— E urât din partea domnului Lasse să spună asemenea lucruri. Cred că nu-i normal!

— Ce fel de lucruri?

— S-o înjure pe Monika. Pe ea, care-i atât de frumoasă! Ai văzut ce cordon de lac negru are? Superb!

— A înjurat-o?

— Da, mai adineauri. Mă dusesem la bucătărie să-mi iau limonadă, tocmai când îi striga c-o s-o omoare.

— Glumea, cu siguranță, am zis moale.

— Nu, nici vorbă! Şi ce-i mai îngrozitor e că Monika i-a râs în nas.

— Hai să mai luăm nişte crenvurşti! Vino!

M-am ridicat. Începuse să fie frig şi umezeală.

Deci o amenințase pe Monika! Nimic surprinzător. Furtuna trecuse, cel puțin deocamdată.

Către unu şi jumătate semnele plecării erau atât de evidente, încât a remarcat până şi Lasse.

— Ce vrea să însemne asta? strigă el. Nu plecați! Cel puțin nu înainte de a îndeplini ritualul: o baie matinală în lacul Vrăjitorului în ziua de Sfântui Ion. Pentru mine nici nu se poate concepe Sfântul Ion fără ea. Eu am slipul pe mine, aşa că n-aveți decât să mă urmați. De fapt, nici n-avem nevoie de costume de baie. Nu-i decât o pudoare ridiculă! Urmați-mă!

Nimeni nu scapă! Şi tu, Odd, tu vei cânta „polka nudistului”!

L-am urmat de-a lungul potecii, peste câmp Câteva vaci ne priveau curioase.

Odd era în frunte. Sunetele acordeonului urcau strălucitoare şi răsunau în pădure. În urma lui, Lasse cânta cât îl ținea gura agitând un baston. După el venea trupa noastră dezorganizată, care urla şi gesticula, fiecare în legea lui. Era versiunea suedeză a alaiului lui Bacchus mergând să oficieze la altarul lui Dionisos.

Când *am ajuns în dreptul* forjei m-am simțit oarecum vinovat față de Cleo, dar ea nu se va plânge şi, de altfel, în curând vom pleca acasă.

Am mers mai departe spre lac. Un ponton lung avansa în apă.

— Johan, aşteaptă-mă! Nu ştiu unde sunteți.

M-am întors. În spate, pe potecă, am văzut-o pe Karin alergând după mine.

— Ah, oftă luându-mă de braț. Am alergat aşa de repede când am văzut că ați plecat! Dacă n-aş fi auzit acordeonul, nu v-aş fi găsit.

— Te plictiseşti în compania noastră?

— Nicidecum, dar am avut o migrenă îngrozitoare şi m-am dus să iau o aspirină din torpedoul maşinii. Răcesc foarte repede şi e prea frig pentru mine în noaptea asta. N-ar fi trebuit să rămân după dans.

Îşi suflă nasul într-o batistă cu dantelă.

A răcit cu-adevărat, mi-am zis, dar cu încă o aspirină şi un pat cald se face bine imediat. M-am îndepărtat instinctiv de ea fiindcă n-aveam chef să-mi petrec restul vacanței la pat.

Deodată, când aproape ajunsesem pe plajă, la o cotitură a potecii, Odd se opri brusc din cântat. Acordeonul scoase un sunet strident care ricoşa pe oglinda liniştită a apei trezind ecouri estompate. Odd era ghemuit în iarbă cu acordeonul alături şi în fața lui, întinsă cu fața în jos, Monika Nu mişca, părul îi era mânjit cu sânge.

Odd îşi întoarse privirile spre noi...

E moartă, spuse calm. Cineva a ucis-o.

XI

Ploaia de primăvară se întețea şi, când se transformă în grindină, m-am trezit. Îmi simțeam limba ca o felie de pâine prăjită şi mă durea capul. Pleoapele îmi erau de plumb. Afară soarele strălucea în înaltul cerului şi am clipit buimăcit.

— Johan! Trebuie să te scoli!

Catharina se afla la fereastră.

— E trecut de amiază şi poliția vrea să stea de vorbă cu tine. Comisarul tocmai a telefonat şi vrea să te duci acasă la Lasse.

Petrecerea de Sfântul Ion, mâncarea, băutura, şocul! Moartea! Monika în roua dimineții pe malul lacului Vrăjitorului, totul îmi dădea o senzație de greață.

— Tu ai fost?

— Eu şi Ellen am fost dimineața, devreme. Comisarul te-a lăsat ultimul.

— Bine, vin.

M-am târât până în bucătărie unde am pus la încălzit cafeaua din ajun în cafetiera de email roşu.

Monika, Dumnezeule! Am dat din cap voind să alung din minte imaginea Monicăi zăcând în iarbă.

După o cafea şi un duş rece m-am simțit mai bine. Ancheta începuse. Venise oare şi „Cârnăcior cu brigada omucideri? Era foarte puțin probabil într-un caz atât de uşor.

Gelozia şi alcoolul formau un cuplu foarte dezagreabil, dar banal. Asta-i viaţa, gândeam punându-mi puloverul.

„Cârnăcior” o să mă scuze că sunt neras, dar n-aveam nici timp nici chef să încălzesc apă. Împleticindu-mă pe cărarea abruptă, mă gândeam la momentul când o găsisem.

Puţin înainte fusese printre noi, vie, îngrijorată, încordată. Adusese, în pofida dorinţei ei, o undă de nelinişte şi incertitudine.

Printr-o coincidenţă macabră, o ciocârlie ţâşnise spre lumină chiar de pe locul crimei şi ne copleşise cu o cascadă de trirluri pline de viaţă.

Karin Gren reacţionase prima: o luase pe Lena de mână şi plecaseră spre casă. Lena o urmase „contre-coeur” aruncând mereu priviri înapoi.

— Trebuie să telefonăm la Poliţie, nu-i aşa? zisese Ellen ezitând. Mă duc.

Lasse nu se mişca. Şedea pe o bancă, lângă ponton, cu palmele acoperindu-i faţa descompusă.

— Poate ar trebui să am grijă de Karin şi de Lena, spusese Lennart şi dispăruse şi el în direcţia casei.

Catharina se apropiase încet.

Ciocârlia zburase spre soare. Briza dimineţii împrăştia negurile nopţii deasupra lacului.

— Mai bine să nu atingem nimic, spusesem cu gâtul uscat şi Odd fusese de acord şi se ridicase.

— Să aşteptăm poliţia în casă, propusese Goran Vestberg.

Avea cearcăne sub ochi şi barba care începuse să-i crească îl făcea şi mai palid.

— Poate că-i mai bine să pleci cu Lasse şi Odd acasă şi să aşteptaţi poliţia.

Porniseră spre casă Goran şi Odd îl susţineau pe Lasse, care păşea total pierdut.

Mă aşezasem pe bancă, privind lacul şi încercasem să nu mă mai uit la Monika. E rău de Lasse, gândisem. O ameninţase pe Monika, prima oară după cina de la Ellen şi aseară iar.

Voia s-o omoare, cel puţin aşa spusese Lena. O văzuse pe Monika în braţele lui Lennart. Şi mai şi băuse. Ca să evite o scenă în public, se retrăseseră pe ponton şi se certaseră. Lasse, furios, o loveşte, Monika se prăbuşeşte, se loveşte la cap de o piatră şi moare pe loc. Inutil şi crud! Din nefericire, gelozia şi infidelitatea nu constituie circumstanţe atenuante şi Lasse era într-o situaţie dificilă. Atunci de ce şi-a chemat invitaţii la ponton, unde totul se descoperea imediat? Pe de altă parte, nu mai era niciun alt suspect. Şi iarăşi: Monika susţinuse ideea asasinării lui Kalle şi mai mult, afirmase că-l cunoaşte pe asasin. Probabil că descoperise ceva supărător. Acesta e motivul pentru care a fost omorâtă? Şi ce amestec avea inelul Karinei în povestea asta? De ce Lennart venise pe ascuns la Stockholm pentru a-l evalua? Ecuaţia nu era deloc simplă şi avea multe necunoscute.

Brusc, pe drum apăruse o umbră la vreo cinzeci de metri

de mine. Un elan mare trecea majestuos printre arbori. Una dintre fantomele lui Kalle?

Hasse Olsson îşi lăsase uniforma acasă. Părea mai obosit decât la prima întâlnire, dimineața, la locul crimei. Părul nisipiu era dezordonat şi ochii lăcrimoşi. Era doar în cămaşă. În fața lui, pe masă se afla un mic magnetofon.

— Salut, „Cârnăcior”! am zis aşezându-mă. Nu-i tocmai plăcut de Sfântul Ion.

— Gura! şuieră el.

Fața i se înroşi.

— Crezi că eşti isteț dacă mă faci de râs în fața subordonaților?

În acel moment asistentul lui ieşi din bucătărie cu o ceaşcă de cafea.

Ne aflam în livingul casei lui Lasse. Mare şi spațios, avea un cămin într-un colț, două ferestre spre lac şi mobila confortabilă. Pereții erau împodobiți cu picturi naive foarte colorate.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu răutăcios, dar nu ți-am spus niciodată altfel. Ai reuşit să dezlegi enigma?

— Vom vedea, spuse scurt răsfoind printre notele luate. Nu prea miroase a bine pentru Lasse, nu miroase a bine deloc. Dar întâi să te auzim şi pe tine. Vorbeşte spre acest microfon! Numele?

— Ce nume?

„Cârnăcior” luă un aer enervat şi opri magnetofonul.

— Faptul că am fost colegi de clasă nu înseamnă că trebuie să schimb procedura anchetei. Te interoghez ca pe toți ceilalți şi ai să răspunzi fără să faci pe nebunu'! Clar şi concis! Numele?

— Johan Kristian Homan.

După ce-am menționat data naşterii, adresa, numărul de la Asigurările Sociale şi alte chestiuni „esențiale", am trecut la problemă. Eu am povestit ce spusesem şi dimineață, dar cu mai multe amănunte. „Cârnăcior" tăcea cu creionul în mână.

Soarele întinsese prin cameră o panglică de lumină în care jucau fire de praf.

— Ei bine, zise într-un târziu cu privirea pierdută, ştiam toate astea, dar trebuie să adunăm toate mărturiile.

— Ce-au spus ceilalți?

— Iată faptele: Monika era încă în viață la ora unu şi un sfert. Ea şi Lasse au început să pregătească supeul puțin înainte de unu. Apoi Monika a aşezat fețele de masă şi farfuriile. Când a terminat, s-a aşezat pe treptele casei şi a vorbit cu Ellen vreo cinci minute. Părea bine dispusă şi calmă, deşi doamna Borg spune că era nerebdătoare şi plină de speranță ca un copil în seara de Crăciun. Monika a întrebat-o pe Ellen Borg cât e ceasul. Era unu şi un sfert. Atunci Monika a spus că trebuie să se întâlnească cu cineva care voia să-i facă un cadou şi că se va întoarce repede. Ellen n-a văzut încotro a luat-o şi nici nu şi-a dat osteneala să afle.

Oricum era un du-te-vino după mâncare, băutură ori mai ştiu eu ce... suspină „Cârnăcior”.

— Interesant! Avea probabil întâlnire cu asasinul. Cineva urma să-i facă un „cadou”! Ce fel de cadou? A mai văzut-o cineva plecând?

— Cei mai mulți invitați cred că au văzut-o ba la masă, ba la bucătărie, dar nimeni n-a fost atent şi e de înțeles. Doctorul consideră că moartea a survenit în jurul orei unu şi treizeci de minute. Asta înseamnă un sfert de oră din momentu’ în care a plecat de lângă Ellen până în momentu’ crimei...

— Momentul critic se situează deci între unu şi un sfert şi două fără douăzeci, fără un sfert. Asta-i ora la care noi ne îndreptam spre lac cu acordeonul în frunte şi tot tămbălăul. De la lac până la fermă se fac vreo cinci, zece minute. Cu drumul înapoi fac cincisprezece minute. Câteva minute pentru conversație şi pentru comiterea crimei şi ajungem la vreo douăzeci de minute. Asta înseamnă că asasinul a coborât la lac înaintea Monikăi, a omorât-o şi s-a întors ca să fie cu noi ceilalți la ora când am pornit „procesiunea băii? Cum stai cu alibiurile?

— Aşa cum spuneai, mormăi „Cârnăcior”, toată lumea s-a mişcat în grupuri mici. Întâi: Monika şi Ellen; tu şi Lena; Catharina Stemberg cu inginerul Vestberg şi doamna Gren. Norvegianul şi directorul Gren erau în balansoar. Lasse cu nimeni special, ceea ce e normal pentru o gazdă, dar din

nefericire, n-are alibi pentru perioada critică. El susține că a stat în bucătărie ceva mai mult de zece minute.

— Şi ce-a făcut?

— A pregătit cârnații. Cel puțin aşa spune el, dar nimeni nu l-a văzut. Şi-apoi, „Cârnăcior” mă privi cu un aer triumfător, el e singurul despre care ştim că avea motiv să ucidă; datorită ție.

— Ce vrei să spui?

— Conform celor spuse de tine, Lasse şi-a descoperit logodnica în desişul de liliac în compania directorului Gren. Lasse o amenințase în ajun spunându-i „c-o să plătească scump” dacă o mai prinde şi, aşa cum a declarat Lena... stai puțin!... „Cârnăcior” căută printre hârtii: asta e! Elsa Helena Margareta Gren, zisă Lena, a auzit o ceartă violentă între Monika şi Lasse, în bucătărie, pe când aceştia pregăteau masa... Lasse ar fi spus c-o s-o omoare pe Monika. Era băut şi îți aminteşti furiile lui de la şcoală...

— Nu-ți par cam subțiri dovezile astea? Povestea unei fetițe de unsprezece ani? Lasse ce zice?

— Evident, neagă. Recunoaşte că i-a surprins pe Monika şi pe Gren, dar spune că n-a ucis-o el. Zice că n-a părăsit curtea în timpul petrecerii.

— Nu ți se pare ciudat că Monika a avut întâlnire cu Lasse la lac? De ce să-şi lase invitații şi să coboare la ponton? De ce Lasse să conducă toată lumea la scaldă când ştia că Monika e moartă acolo?

— Cine ştie? S-au văzut lucruri şi mai ciudate, spuse „Cârnăcior” solemn. Monika avea poate întâlnire cu altcineva pe plajă şi Lasse, când a descoperit-o, s-a înfuriat şi a lovit-o cu o piatră... e posibil. Apoi şi-a condus oaspeții la lac tocmai ca s-o găsească pe Monika şi el să nu fie bănuit. Nu-i rău, ce zici? Gândeşte-te bine: Lasse ar fi putut rămâne singur după plecarea invitaților şi ar fi fost obligat „s-o găsească” numai el şi să mă cheme. Doctorul spune că ora morții poate fi determinată în general cu destulă acuratețe după suplețea corpului. Dacă momentul crimei ar fi fost după plecarea voastră, Lasse n-ar fi avut chiar niciun alibi.

Trebuia să iau în considerație analiza lui „Cârnăcior” care, totuşi, nu mă impresiona prea tare. Era oricum mai mult decât mă aşteptam de la el; e uşor să subestimezi oamenii...

— Nu trebuie să uiți că Lasse e singurul care avea un motiv; mobilul, ocazia şi absența alibiului! (Ochii lui „Cârnăcior” sclipeau în spatele ochelarilor rotunzi.) o iubeşte pe fată şi ea îl înşală. Se înfurie, îşi pierde controlul şi o loveşte. Povestea e veche, Johan, foarte veche!

„Cârnăcior” avu deodată un aer foarte obosit. Căscă şi-şi mângâie bărbuța blondă.

— Vrei să-l arestezi pe Lasse?

— Dacă n-ai altă idee mai bună.

Luă o poză interesată şi i-am înțeles intenția: „Cârnăcior” îmi povestise totul ca să-şi testeze teoria.

— La prima vedere situația lui Lasse e foarte dificilă, am

zis încet. Te bazezi doar pe mobilul geloziei, deşi nici alibiurile celorlalți nu par prea solide. Aş putea, de exemplu, să mi-l imaginez pe Kalle amestecat în această crimă.

Kalle?! Asta chiar că nu ține!

Poate, dar Monika mi-a spus aseară că două persoane – una era ea – cunosc adevărul despre moartea lui Kalle. Să zicem aşa: Kalle a descoperit o „comoară", cum pare să creadă toată lumea de aici. Să presupunem că a fost omorât ca să i se fure această „comoară". Să mai presupunem că Monika, din întâmplare, era la curent. Nu apare totul în altă lumină? Nu apare acum un alt vinovat posibil?

— Dragă prietene, zise „Cârnăcior" pe un ton superior, dragă Johan, dacă nu găseşti ceva mai bun, mă tem că Lasse se va afla într-o situație foarte grea. Eu însumi m-am ocupat de ancheta morții lui Kalle şi pot să te asigur că nu există nimic suspect în acest caz, cu toate că doamnele de pe-aici sunt convinse de contrariul. A căzut pe scară şi a făcut o fractură a craniului. Punct. N-a găsit niciodată nicio comoară.

— Ai de gând să faci apel la Brigada Criminală? am întrebat.

— Brigada Omucideri?! „Cârnăcior" ridică vocea pe un ton batjocoritor. Ea nu intră în acțiune decât în cazurile foarte complicate. Eu am aflat cum s-au petrecut lucrurile şi mă descurc singur. Cu sau fără ajutorul tău. Dacă-ți închipui că poți s-o faci pe Sherlock Holmes aici, la țară, te înşeli

amarnic.

— „Cârnăcior”, am zis calm, dacă aş fi în locul tău, aş opri magnetofonul.

Şi am ieşit.

XII

Treaba stă prost pentru Lasse, gândeam, întorcându-mă acasă pe drumul forestier, după convorbirea cu „Cârnăcior”. Dacă nu se descoperă că şi altcineva avea un mobil la fel de puternic ca al lui Lasse ca s-o ucidă pe Monika, acesta din urmă n-are nicio şansă. „Cârnăcior” n-are de gând să aprofundeze ancheta. Cu toate astea confesiunile Monikăi cu privire la moartea lui Kalle nu trebuie subestimate. Eu eram convins că există o legătură între moartea lui Kalle şi cea a Monikăi, o legătură mult mai strânsă decât credea „Cârnăcior”. Chiar considerând moartea lui Kalle accidentală, eu tot cred că este legată de asasinarea Monikăi.

La o cotitură am zărit-o pe Lena cu un buchet de flori în mână.

Mi-a făcut semn să opresc.

— Salut, Johan! Ai văzut ce lăcrămioare frumoase?

Priveam buchetul alb cu parfum greu şi dulce şi mă gândeam la o înmormântare.

— Mă iei şi pe mine? E foarte cald şi în curând va fi ora mesei.

N-a aşteptat să-i răspund, a deschis portiera şi s-a aşezat lângă mine.

— Ai fost la poliție?

— Adică la domnul ăla gras? Da, am fost acolo, dar am

plecat pe Jos fiindcă voiam să culeg flori.

— I-ai povestit tot ce ştiai? De exemplu că i-ai văzut pe Monika şi Lasse certându-se în bucătărie?

„Cârnăcior” îmi confirmase deja acest lucru, dar voiam să verific.

— Bineînțeles!

Lena îşi înfundase obrazul între flori.

— Mi-aş dori să am flori din astea la înmormântare, zise pe un ton melodramatic. Crezi că Monika o să aibă?

N-am răspuns. Am pornit şi am rulat încet. Un copil cam lugubru, mi-am zis, dar, poate, vârsta era de vină.

— Ai văzut-o pe Monika în cursul petrecerii şi în alt loc decât la masă?

Lena îmi aruncă o privire scurtă.

— Crezi că „bântuie”?

Părea neliniştită.

— Să „bântuie”? Ce vrei să spui?

— Da. Adică dacă vorbeşti rău despre morți, ei se întorc noaptea în casă.

— Nicidecum! am zis agasat. Ajunge odată cu nebuniile astea! Fireşte că sărmana Monika nu va veni să „bântuie”. Nu există fantome!

— Kalle era de altă părere, replică gânditoarea.

— Poate, dar eu susțin contrariul.

— Of, suspină ea, nu-i chiar aşa simplu! Şi polițistul ăla e atât de prost! M-a tratat ca pe un copilaş neştiutor.

— Atunci povesteşte-mi mie, am îndemnat-o, adăpostind maşina sub un gard înalt. Spune-mi tot ce ştii despre Monika şi nu-ți fie frică! Din păcate e moartă şi nu se va întoarce niciodată. Nici ca fantomă, nici altfel. Dar, dacă o să-mi povesteşti ce ai văzut şi auzit, vom reuşi, poate, să-l prindem pe ucigaş şi în privința asta nu trebuie să greşim. Gândeşte-te doar ce înseamnă să fii acuzat degeaba şi să stai ani întregi la închisoare...

— Vai, Ce oroare! Polițistul cel gras a greşit vreodată?

— Poate, am zis scurt. Eu te rog să-mi spui adevărul. Povesteşte-mi ce-ai văzut! N-am să te cred dacă ai să-mi spui că un dragon verde cu ochii roşii a mâncat-o pe Monika.

— Vai, cum poți fi atât de prost? Lena părea jignită. Ştii bine că doar Kalle era cu dragonii. Oricum, eu am lipsit o vreme din grădină după masă. Am fost la desişul de liliac.

— De ce?

Lena se înroşi.

— Nu ştiam unde este toaleta şi mi-era ruşine să întreb. Băusem o sticlă de limonadă.

— Deci erai în spatele desişului de liliac?

A aprobat dând din cap.

— Nu voiam să fiu văzută, aşa că nu m-am mişcat şi am auzit-o pe Monika vorbind cu cineva de partea cealaltă a tufişului.

— Ce spunea?

— Nu prea îmi amintesc, dar zicea că ea nu aparține

nimănui şi că nimeni n-o poate face să joace cum vrea el. Apoi a râs şi a jurat că altfel va spune totul...

— Şi celălalt! Ce-a răspuns?

— Tăcea. Urmau să se întâlnească mai târziu la ponton.

— Eşti sigură? E foarte important!

— Bineînțeles că sunt sigură. Ea voia un lucru, altfel vorbea. Trebuia să se întâlnească mai târziu la ponton, repetă Lena.

— Pe domn l-ai văzut?

— Care domn?

— Cu care vorbea Monika

— N-am văzut pe nimeni.

— Ai povestit asta la poliție?

— Nu, era jenant să spun de ce eram acolo. În plus, polițistul ăla avea mutră de idiot. Şi nici nu-mi prea aminteam bine atunci. Mă enerva să vorbesc în fața magnetofonului ăluia. Crezi c-am făcut o greşeală?

Am lăsat-o la capătul aleii care ducea spre casă. Gazonul de smarald era perfect. M-am întrebat dacă vânzătorul de maşini îl tunsese cu forfecuța de unghii, dar era pesemne o probă de perfecționism a Karinei.

— La revedere, zise Lena aruncând buchetul de lăcrămioare.

— La revedere. Fii atentă şi nu mai spune nimănui ce mi-ai povestit mie. S-ar putea ca vreun om rău să creadă că l-ai văzut pe cel cu care vorbea Monika şi precis nu i-ar plăcea

lucrul ăsta.

— Înțeleg, spuse Lena serios. Am văzut un film la televizor care se numea „Martorul anonin”. Îngrozitor! Era vorba de un băiețel martor al unei crime, pe care asasinul îl urmărea ca să-l ucidă şi pe el

— Bine, Lena, numai nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna! Nu vreau să mai povesteşti nimănui. Înțelegi, nu-i aşa?

Lena îşi puse un deget pe buze în semn de promisiune.

Poate ar trebui să-i fac un raport lui „Cârnăcior”... mi-am zis.

Când am ajuns în dreptul casei lui Ellen, ea a apărut pe verandă şi mi-a făcut semn. Am oprit şi am coborât.

— Johan, a telefonat vânzătoarea; de fapt, fiul ei.

— Aha, fiul vânzătoarei! Cine e?

— Nu-mi amintesc prea bine numele lui, dar l-am notat. Maică-sa a făcut o criză de calcul biliar şi e în spital. Trebuie să te întorci la Stockholm.

Am înțeles: adio vacanță!

I-am mulțumit lui Ellen şi m-am îndreptat spre casă ronțăind un fir de iarbă.

Cu bagajele terminate şi Cleo pe umăr, m-am dus s-o văd pe Catharina. Cleo se freca de picioarele ei făcându-se că nu mă cunoaşte. Era modul ei de a-mi „mulțumi” că o lăsasem închisă în forja lui Lasse o noapte întreagă.

— Grăbeşte-te să te întorci! Mi-e frică singură aici.

Ochii Catharinei exprimau îngrijorare.

— O ai pe Ellen, am încurajat-o.

— Ellen, sigur! Doar nu crezi că dragonilor sau asasinilor le e frică de o doamnă fragilă de şaptezeci de ani!

— Mă întorc îndată ce pot. Trebuie doar să găsesc o altă vânzătoare.

Am sărutat-o pe nas, neîndrăznind s-o sărut pe gură.

— N-ai putea să mi-o laşi pe Cleo?

— Bineînțeles, deşi nu vânează fantome. Oricum, e mai bine pentru ea să alerge pe câmp după şoareci decât să stea închisă în magazin.

— O să-mi țină companie în locul tău.

— Drăguț din partea ta că mă compari cu o pisică.

— Vino repede!

Catharina îşi înfundă obrazul în blana moale a lui Cleo care închise ochii şi începu să toarcă de plăcere.

XIII

— Vai, nu ştiu ce să fac! Ce zici, Axei?

Se întoarse spre soțul ei care părea total indiferent.

El nu răspunse, ridică doar din umeri privind în continuare strada.

Ştia oare că priveşte cea mai veche stradă din Stockholm? Cu siguranță, nu.

— E o piesă destul de rară şi prețul e foarte accesibil. Trei sute de coroane nu e prea mult pentru o gravură de aramă după Ehrenstrahl. În plus e în**ră**mat**ă** şi a aparținut contelui Leijonkula. Am obținut-o la o licitație la Pristadholm.

— Vreți să spuneți la palatul Fristadholm?

— Da.

— Atunci o iau. E valoroasă. Plăteşti tu, Axei?

Axei nu prea avea de ales. Cu o expresie de resemnare pe fața grosolană, căută banii.

Am înfăşurat tabloul cu hârtie cafenie. Carol al X-lea îmi aruncă o privire fugară înainte de a dispărea sub ambalaj. I-am luminat pachetul lui Axei şi am rămas din nou singur în magazin.

Am intrat în biroul meu **ş**i am deschis fereastra care dădea spre o curte din secolul al XVII-lea. Deşi era doar zece, era deja cald, dar castanul bătrân făcea un pic de umbră. Am scos o sticlă de „Roze” din frigider şi am turnat puțin într-un

pahar de cristal cizelat. Am adăugat câteva cuburi de gheață şi m-am aşezat în bătrânul meu fotoliu de piele.

În ziarele de seară: nimic nou. Monika surâdea pe prima pagină. „Asasinarea unui manechin celebru" titra cu litere groase unul, altul vorbea de „Crima Sfântului Ion". „Dagans Nyheter" era probabil mai bine informat, dar apărea a doua zi. Bându-mi cafeaua pe balcon, am remarcat şi fotografia lui „Cârnăcior" care avea o privire tristă.

Balconul e unul din motivele care mă determină să rămân în acest apartament. E ca un cuib de rândunică pe o stâncă, ca o punte de comandă pe un vas. Domină piața în care se află statuia Sfântului Gheorghe răpunând dragonul. În față, se află parcul Djurgarden şi, de asemenea, întreaga panoramă a portului; puteam urmări venirea sau plecarea vapoarelor din şi spre Finlanda.

„Cârnăcior" fusese intervievat, dar nu spusese mare lucru. Nu pomenea despre vreo arestare iminentă, nici despre bănuieli speciale.

Mi-am mai turnat puțin vin.

În magazin nu era nimeni care să-mi tulbure meditațiile.

Aparent, micuța Lena descoperise ceva; la fel şi Monika, când spunea că „lucrul" era al ei şi-l va obține „cu orice preț". Ce-mi spusese în cursul serbării? Că două persoane prezente la petrecere ştiau cum a murit Kaile. Ea era una dintre ele. Cine era cealaltă? Asasinul? Totul părea mult mai complicat decât îşi închipuia „Cârnăcior". Era prea simplu

să crezi că Lasse o omorâse pe Monika într-un acces de gelozie. Asta era şi dorința asasinului: să îndrepte bănuielile spre Lasse.

Dacă nu era vorba de furie şi gelozie, care era atunci mobilul? Un şantaj? împotriva cui şi de ce? Lennart Grei? Poate! Căsătorit cu o femeie bogată, ținea foarte mult la poziția lui în societate: director în întreprinderile socrului. L-ar fi dat afară dacă ar fi aflat de legătura lui cu Monika? Pe de altă parte, era greu de crezut că Monika l-a sărutat întâi sub liliac pentru ca, apoi, să-l şantajeze. Unde era comoara lui Kalle? A găsit-o ucigaşul şi Monika voia şi ea partea ei? Dar dacă comoara nu existase decât în imaginația lui Kalle?

Am suspinat.

Cine ar fi putut să-mi dea mai multe informații despre amicii mei de la Movila Vrăjitorului? Cunosc oare pe cineva care să ştie totul despre toată lumea? mă întrebam.

De ce să cauți în altă parte ceea ce ai la îndemână? „Quid" era peste drum. „Quid" era unul dintre numeroşii mei colegi de pe Strada Veche. Avea o memorie enciclopedică şi-i cunoştea pe toți oamenii importanți din societate, mai ales pe cei pomeniți în enciclopedia socio-biografică. „Quid". Ar trebui să precizez că ceea ce ştia el se referă la lucruri aflate „alături" de versiunea oficială. Oamenii constituiau pasiunea lui, după antichități, evident. Poate o invitație la dejun îi va împrospăta memoria.

Era aproape amiaza. Am pus anunțul „Vin imediat", am

încuiat uşa şi am traversat la el.

Când am intrat, Erik citea instalat în fotoliul lui favorit. Ludovic al XVI-lea. Era, ca de obicei, foarte elegant.

— Salut, bătrâne!

A pus cartea de-o parte şi s-a ridicat.

— Îmi face plăcere să te revăd. Doamna Brandt mi-a spus că eşti în vacanță.

— S-a îmbolnăvit, săraca, şi a trebuit să mă întorc. Am venit să te invit la masă. Ce-ai zice de nişte sardine la grătar şi un rasol „Newburg” la restaurantul Cattelin?

— Mă ispiteşti, zise Erik punându-şi haina. Înainte însă vreau să-ți arăt o mică minunăție: o comodă Roococo de-o finețe cum n-am mai văzut.

M-am apropiat să privesc mai bine: furnir de culoarea mierii, închis la nuanță, aşezat „în cruce” Într-un desen cu efect îngrozitor, dar garniturile de bronz erau frumoase.

— Greu de spus, am ezitat, dar sertarele marcate clar cu baghetă de bronz sunt puse frumos în valoare. E destul de veche, poate de pe la 1750: fiindcă e la tine şi fiindcă e frumoasă sunt sigur că va ajunge la o persoană „foarte bine”.

Erik a aprobat încântat.

— Corect. Vino să-ți arăt ceva! Trase un sertar şi-mi arătă cele trei litere înscrise pe el: „C.L.N”.

Dacă aş fi avut pălărie, mi-aş fi scos-o în semn de respect: Christian Lining, unul dintre cele mai vestite nume în istoria mobilei.

— Vezi, chiar şi-n cele mai modeste locuri pot să apară „ouă de aur”..

Puțin mai târziu ne aşezam la masă la Cattelin, în faţa unui platou cu sardine marinate, pâine de casă şi vin alb sec.

După ce chelnerul îşi notă şi comanda de rasol de homar şi aduse o a doua carafă de vin, Erik mă privi mirat.

— Ştiu că sunt extrem de simpatic şi fermecător dar, de fapt, de ce m-ai invitat la dejun? Suntem concurenți, totuşi.

Râse.

— Ai citit, poate, în ziare relatarea despre asasinatul din noaptea de Sfântul Ion.

Aprobă.

— Să nu-mi spui că eşti amestecat în afacerea asta! Erik mimă spaima. În curând nu se va mai găsi niciun cadavru fără să fii şi tu pe-acolo. O s-o sfârşeşti rău!

Am oftat:

— Ai dreptate, dar n-o fac dinadins. Am impresia că aduc moarte şi necazuri cum scot nasul pe afară.

— Înțeleg: cine *se* aseamănă se adună!

— În orice caz, am luat parte la acea petrecere de Sfântul Ion. Acolo se afla o fată care a fost asasinată într-un mod destul de crud. Cineva a lovit-o cu o piatră, de la spate.

— Clasic, presupun.

— Aşa-i. Acum poliția şi-a băgat în cap că vinovatul este un fost coleg de clasă de-al meu.

— Dacă ar fi să spun ce gândesc, aş remarca faptul că nu

eşti prea grijuliu în alegerea prietenilor.

I-am spus că poliția pretinde, adică crede. În cazul de față „Poliția” este tot un fost coleg de clasă.

— Să-ți spun drept, întotdeauna am avut unele bănuieli în ceea ce te priveşte. Acum mi le confirmi, adăugă Erik turnându-şi vin.

— Intenționez să fac şi eu o mică anchetă...

— Oh, nu! Vei fi şi tu asasinat ori, în cel mai bun caz, inculpat.

— Sunt sigur că poliția greşeşte. O simt, deşi n-am nicio dovadă. Caut un fir conducător.

— Şi crezi că bătrânul Erik ți-l va furniza vorbindu-ți despre oamenii aceia, prietenii tăi cei ciudați.

— Nu chiar, am zis uşor jenat, pentru că era exact lucrul pe care-l aşteptam de la el. Dar, dacă ai şti ceva despre ei, m-ai ajuta foarte mult. Tu cunoşti perfect pe toată lumea din Stockholm.

— Nu numai din Stockholm, dragul meu. De ce această modestie bruscă în ce mă priveşte?!

— De altfel, în afacerea asta nu-i amestecat decât un singur om din Stockholm şi din împrejurimi. Un director: Gren, Lennart Gren, dacă asta-ți spune ceva. Are probabil o situație foarte bună, judecând după bijuteriile soției.

— Hm, nevastă-sa e înaltă, frumoasă şi răspunde la numele de Karin?

— Exact.

— Tocmai aşa mă gândeam şi eu. Erik se lăsă pe spate în fotoliu. Exact ce gândeam şi eu! Nu-l cunosc pe domnul Gren în persoană, ci doar pe socrii lui. Adică părinții lui Karin. Ai auzit de „Auto Lasse”?

Am aprobat.

— Ăsta-i tatăl. Bogat ca Cressus, cu sucursale în toată Suedia. Are exclusivitate la toate mărcile rentabile, are buzunarele pline de acțiuni în Elveția şi Portugalia.

— Ăsta-i deci tatăl Karinei.

— Ăsta e. Soțul ei, Lennart, a început ca vânzător. A întâlnit-o pe Karin în magazin, pe când aceasta îşi făcea stagiul. E fiică unică şi unică moştenitoare. Lennart a flirtat cu fata prin spatele rafturilor cu piese de schimb şi bătrânul s-a înfuriat.

N-o trimisese la o şcoală particulară în Elveția, nu-i plătise lecțiile de pian la Vioria ca să ajungă în brațele unui mic angajat. Fata însă a obținut ce-a vrut şi acum ginerele conduce „Societatea” şi se descurcă foarte bine. Crezi că el este asasinul?

— Nicidecum! Voiam doar să încep cu o persoană pe care credeam că o cunoşti. Nu mai ştii nimic despre el?

— Ghinionul lui! Erik zâmbi ironic.

— Eşti îngrozitor de cinic.

— Da, dar sincer. Cu o sinceritate bine dozată ajungi departe. Lasă-mă să mă gândesc. Mă întreb dacă nu a avut nişte probleme conjugale acum câțiva ani? Ba da, dar socrul

l-a chemat la ordine şi de atunci s-a liniştit. În locul lui aş fi făcut la fel, căci bătrânul e capabil să-l dea pe uşă afară, fără ezitare. Poți să fii sigur că au făcut un contract de căsătorie care nu-i oferă ginerelui nicio şansă.

Erik zâmbi încântat de această idee.

— Cred că n-am să te mai deranjez întrebându-te şi de alții, am zis aprinzându-mi o țigară, deşi fata ucisă...

— Interesant, am vorbit despre ea chiar aseară. Un bun prieten *o* cunoaşte foarte bine. Spunea că era foarte frumoasă şi talentată. Câştiga mulți bani ca manechin aici şi în străinătate, mai ales în Germania. Însă era periculoasă.

— În ce fel?

— N-avea niciun scrupul şi-i juca pe bărbați cum voia ea, mai bine zis carnetele lor de cecuri. Nu trebuia să te apropii prea mult de ea, mai ales dacă erai căsătorit.

— De ce?

— Dacă te apuca, nu-ți mai dădea drumul.

Apoi ne-am pierdut în poveşti despre colegi şi amici comuni.

Una peste alta, nu eram deloc nemulțumit de dejun. Contururile începeau să se mai clarifice. Destul ca să înțeleg că puteau exista şi alte mobiluri, nu numai amorul propriu rănit al lui Lasse. Lennart Gren avea numai de câştigat şi nimic de pierdut rămânând în „hățurile conjugale". Monika era oare atât de dură încât să încerce un şantaj împotriva amantului? Poate era îndrăgostită de el şi voia să se mărite?

În ambele cazuri, el avea nevoie de bani. M-am gândit la inelul Karinei şi la vizita rapidă a lui Lennart la mine în magazin.

Şi Karin putea fi interesată de dispariția Monikăi, dacă Lennart o iubea atât de tare, încât să vrea să divorțeze.

Am oftat: înseamnă că încă două persoane aveau motive s-o ucidă pe Monika, motive tot atât de serioase ca ale lui Lasse. Treaba devenea din ce în ce mai încâlcită. De ce m-aş băga? Plătim impozite ca să avem poliție şi judecători! Deci ei trebuie să-şi bată capul. Dar era vorba de viața şi viitorul lui Lasse şi, dacă „Cârnăcior" rămânea acela care să hotărască, prietenul meu n-avea nicio şansă. Nu puteam să accept acest lucru. Trebuia să-l ajut pe Lasse! Dar cum?

Peste drum se deschise o fereastră şi o rază de lumină traversă încăperea făcând să strălucească tabloul de deasupra patului.

Să trecem la esență! Teoretic, puteau fi tot atâția vinovați câte persoane în putere participaseră la petrecerea de la Lasse. Câțiva puteau fi totuşi excluşi. De exemplu, Ellen Borg şi zâmbetul ei amabil. Era greu să ți-o imaginezi omorând femei tinere. În plus, suferea de picioare şi folosea adesea bastonul, iar asasinul a trebuit să acționeze rapid după comiterea crimei. Dacă ora faptei corespunde celei indicate de doctor, asasinul abia ar fi avut timp să revină de la ponton înainte de a începe „procesiunea" spre plajă. Apoi e şi Catharina, vecina mea cea blondă. Nu ştiam prea multe

despre ea: era profesoară de educație fizică şi probabil alerga foarte repede, dar, din câte înțelesesem, nu-i cunoştea pe ceilalți.

Pe Lena am eliminat-o din start.

Rămâneau acordeonistul norvegian şi Goran Vestberg, inginerul de mine care, aparent, o cunoscuse foarte bine pe Monika.

E oare posibil ca acordeonistul să se ducă la un rendez-vous cu intenția de a ucide? El era vedeta petrecerii. Ar fi fost suficient ca cineva să-şi dorească un vals şi atunci toată lumea i-ar fi sesizat absența. Pe deasupra, cred că e şi prea vârstnic pentru a fi avut relații sentimentale cu Monika, deşi în acest domeniu nu se ştie niciodată.

Goran Vestberg, inginerul de mine, era şi un geolog pasionat. După toate aparențele, avea preocupări similare cu ale lui Kalle, chiar dacă, poate, Kalle avusese mai mult noroc. Mă gândeam la jumătatea aceea de hartă pe care o găsisem în borcanul cu dulceață, la Catharina. Dacă...

M-am ridicat şi am început să mă învârt prin cameră. Poate nu era vorba de o crimă pasională?! Poate nici Lasse nici Lennart nu erau amestecați. Dacă, pur şi simplu, Goran Vestberg descoperise taina comorii lui Kalle?

S-ar putea presupune că zăcământul lui Kalle era destul de prețios pentru ca bătrânul să fie spionat.

Oare Goran Vestberg era „fantoma” care se ascundea în pădure pentru a descoperi secretul bătrânului? Această

ipoteză ar putea explica teama lui Kalle şi ascunderea hărţii în dulceaţă şi chiar, în ultimă instanţă, cauza morţii acestuia. Mi-l imaginam pe Goran încercând să-l silească pe Kalle să-i spună ascunzătoarea planului. Vedeam cearta dintre ei şi pe Kalle prăbuşindu-se cu capul de treptele de piatră. Îl vedeam pe Goran venind după înmormântare, calm, şi scotocind în căutarea hărţii. Dar asta nu explica prezenţa crucii încârligate descoperite de Lasse. De fapt, pentru ce ar fi avut Vestberg nevoie de plan dacă cunoştea amplasamentul zăcământului? Dar ar putea explica aluziile Monicăi: la dineul de la Ellen aceasta spusese că există un motiv precis al vorbăriei despre fantome. Şi, dacă Monika şi Goran erau mai mult decât simpli vecini, s-ar putea trage concluzii interesante. Lena o auzise de Sfântul Ion spunând că vrea acel „lucru” şi că nimeni „n-o s-o joace pe ea. Voia oare partea ei din prada lui Goran? Credea oare că Goran a găsit „comoara” lui Kalle? Era oare acesta motivul pentru care fusese asasinată? Ştia prea multe sau cineva credea că ştie prea multe? Era poate o nebunie, dar trebuia verificată.

Am luat cartea de telefon pentru a examina diferite soluţii.

Am găsit!

Va fi oare acesta firul care va duce la dezlegarea enigmei prin labirintul întunecat în care pândeşte asasinul?

Rar şi metodic, am format numărul.

XIV

— Domnule Homan, sper că înțelegeți situația mea, spuse domnul în gri, aprinzând o țigară de foi.

— Bineînțeles, dar nu uitați că este vorba de o crimă!

— Credeam că de treburile acestea se ocupă poliția... înțeleg că sunteți neliniştit pentru amicul dumneavoastră, totuşi noi nu putem furniza oricui informații despre clienții noştri. Sper că mă înțelegeți.

— Nu vreau detalii, doar ora, numele şi locul.

Directorul laboratorului de analize geologice părea iritat:

— Mă întreb dacă ați înțeles bine ce v-am spus. Noi nu putem da acest gen de informații. Să presupunem că dumneavoastră şi o altă persoană ne-a trimis câteva probe de roci pentru a fi analizate. Găsiți că ar fi corect din partea noastră să vă furnizăm informații? Să vă spunem cine ne-a trimis probele, unde au fost prelevate rezultatele analizelor?

— Înțeleg foarte bine această problemă. Şi găsesc normal să nu dezvăluiți oricui secretele firmei. Dar nu uitați, este o chestiune de viață şi de moarte. Trebuie demascat un asasin.

— În acest caz, aveți obligația de a informa poliția. Bineînțeles, dacă poliția ne va cere, arhivele noastre îi vor sta la dispoziție.

Nu puteam să insist mai mult. Probabil credea că nu-i spusesem tot adevărul şi că încercam să-i sustrag informații.

— Înțeleg! Doar că poliția l-a găsit pe asasin.

Şi era adevărat. „Cârnăcior” dăduse lovitura. Titlurile ziarelor de aseară anunțau „Artist cunoscut, inculpat pentru crima din noaptea Sfântului Ion”, „Asasinul Monikăi a fost arestat”.

Am cumpărat ziarele şi am citit în fugă articolele. Nu erau prea multe date concrete, dar Lasse fusese arestat. „Cârnăcior” nu făcea comentarii, dar lăsa să se înțeleagă că poliția, deşi presată de timp, se descurcase de minune.

După masă, la şase, am ajuns la Ellen. Era în curte. S-a ridicat de pe fotoliu şi mi-a ieşit în întâmpinare.

— Johan! Ce surpriză, nu te aşteptam atât de repede. Cred că ai aflat noutatea!

Am scos din portbagajul maşinii o valiză şi câțiva saci de plastic. Catharina îşi făcu apariția cărând o găleată plină cu cartofi. Părea nefericită, dar văzându-mă, fața i se lumină într-un surâs generos.

— Salut, Johan! Văduva ofițerului şi-a revenit sau ai găsit altă vânzătoare?

— Din nefericire, nu, aşa că am închis magazinul. Comerțul cu antichități trece printr-un sezon mort, de-abia reuşesc să acopăr salariul unei vânzătoare. În fond, n-are importanță, oricum voiam să mă reîntorc acum, când Lasse este inculpat.

— Săracul băiat, spuse Ellen, plină de compasiune. Are reacții violente şi nu făcea o pereche potrivită cu fata aceea...

Rămâi să cinezi cu noi, nu-i aşa, Johan? Cred că eşti obosit după drum.

Nu aşteptă răspunsul meu şi dispăru în bucătărie.

— Cu plăcere, chiar îmi este foarte foame. Să-mi las bagajele şi să mă spăl un pic.

— Johan, aşteaptă, vreau să-ți spun ceva!

Catharina puse găleata cu cartofi pe scară şi se îndreptă spre mine. Părea poate nefericită.

— Ce ți s-a întâmplat? Ai văzut fantomele prin casă?

Nu răspunse şi, plângând în hohote, se aruncă în brațele mele.

— Micuța mea, ce se întâmplă? Din cauza lui Lasse? Nu te nelinişti, totul se va aranja. Polițiştii s-au înşelat.

— Nu din cauza lui, răspunse printre hohote de plâns... Cleo...

— Cleo?

— Da, a dispărut.

Mi-a simțit imediat încordarea şi plânsul i s-a întețit.

Vulpea, m-am gândit, o vulpe a înhățat-o

— Când a dispărut?

— Azi dimineață. N-am mai văzut-o de azi dimineață. A mâncat câteva sardele şi s-a aşezat pe scară, la soare. Când am ieşit, dispăruse. Sunt extrem de dezolată. Ştiu cât țineai la ea.

— Liniştește-te! O să vezi, situația nu-i chiar aşa de dramatică. (O consolam mângâindu-i părul.) Poate e într-o

plimbărică prin împrejurimi şi o să revină când o să i se facă foarte foame.

Dar nu eram atât de optimist pe cât voiam să dau impresia. Viața la țară era o premieră pentru Cleo care nu bănuia pericolele pădurii. Acasă mai dispărea uneori câte o zi întreagă, dar a doua zi dimineață o regăseam totdeauna pe balcon. Nu, nu putea fi decât o vulpe, o nenorocire nu vine decât rareori singură. Dar rămânea un licăr de speranță şi în posibilitatea ca ea să se reîntoarcă acasă.

Cu inima plină de presimțiri sumbre, am luat-o spre casă pe poteca îngustă care şerpuia printre ierburi înalte.

— În sănătatea voastră, prieteni! ne ură Ellen ridicând paharul cu bere. Johan, nu te nelinişti pentru Cleo. O să găsească ea drumul spre casă când o să aibă poftă de lapte. Am avut pisici care au dispărut cu săptămânile, dar totdeauna au revenit.

Poate altele, dar nu Cleo. Cleo era o domnişoară de oraş care înainte de a veni aici nu cunoscuse nici măcar un parc. Cafeaua am băut-o în living. Ellen îşi luă andrelele şi începu să împletească, iar Catharina îşi exersa talentul de croitoreasă. Totul părea foarte idilic... Nimeni n-ar fi crezut că fusesem martorii unei crime. Ellen, parcă citindu-mi gândurile, îşi puse împletitura pe genunchi şi mă fixă cu o privire tristă.

— Johan, crezi că Lasse e vinovat? Trăieşte aici de atâția ani şi eu cred că-l cunosc destul de bine. Totdeauna s-a

purtat atât de prevenitor cu mine. Pare atât de calm şi echilibrat şi atât de absorbit de tablourile lui. E de necrezut.

— Sunt de acord cu tine. Am crescut împreună, am fost şi în aceeaşi clasă, la şcoală... Dar despre ceilalți ce ştim?

— Cine altcineva ar putea fi? întrebă Catharina rupând o ață cu dinții.

Stătea aplecată deasupra lămpii şi părul ei blond căpăta o strălucire aparte în lumină.

— Într-adevăr, asta e întrebarea. Ellen, ar trebui să ştii răspunsul. Îi cunoşti mult mai bine decât noi pe toți cei care au participat la petrecere. Ți-ai făcut vreo părere?

— Deşi am reflectat mult, totul mi se pare ne clar. În noaptea aceea cu toții ne-am foit neîncetat şi oricare dintre noi ar putea fi asasinul.

— Bineînțeles, aprobă Catharina. Dar să ne concentrăm asupra „sfertului de oră" critic. Începând cu ora unu şi un sfert, când am văzut-o pe Monika pentru ultima oară şi până în jur de unu şi jumătate, ora morții după afirmația medicului. Cred că asta ne va uşura căutarea, nu?

— Depinde, am zis turnând un strop de smântână în cafea. Eu, unul, ştiu că eram împreună cu Lena, undeva pe lângă casă. Cred că dacă am fi în situația de a fi bănuiți, ne asigurăm alibiuri reciproce.

— Cred că sunt ultima cu care a vorbit, spuse Ellen. Stăteam pe scara hambarului şi Monika părea veselă şi nepăsătoare. Vorbea şi râdea cu dezinvoltura obişnuită. Nu

mi-a dat impresia că s-ar fi simțit amenințată sau că i-ar fi frică de ceva. Din contră, părea extrem de bine dispusă. M-a întrebat cât e ceasul şi, ţin minte, era exact unu şi un sfert. Atunci mi-a spus – iar cuvintele ei le-am reprodus exact poliţiştilor – că are o întâlnire cu cineva pentru a primi un mic cadou, dar că se întoarce imediat. După plecare ei a apărut Catharina şi ne-am pus la taclale. Deci, poți să ne excluzi şi pe noi.

— Ăsta e norocul vostru, doar figurați în capul listei suspecților!

— Ştii ce nu înțeleg? interveni Catharina. Dacă Lasse este asasinul, de ce ne-a cărat după el la lac?

N-are nicio justificare. Dacă eu aş fi ucis pe cineva, n-aş fi avut niciun interes ca toată lumea să vadă cadavrul.

Ellen rămase tăcută.

— Mă întreb, spuse ea într-un târziu, dacă nu există o explicație. Lasse părea foarte îndârjit în dorința lui de a ne duce la marginea lacului – Poate o văzuse pe Monika plecând cu alt bărbat. Să fi vrut să încerce demascarea celor două turturele? Vă dați seama ce se întâmpla dacă îi întâlneam pe Monika şi pe adoratul ei?

— Asta ar însemna că nu Lasse este asasinul, conchise Catharina încetişor.

— Exact.

Ellen ne mai turnă în ceşti puțină cafea.

Pierdut în gânduri, m-am tras de lobul urechii drepte. Un

tic care-mi revine adesea când mă concentrez.

— Deci, cine a ucis-o pe Monika? Asasinul a avut o şansă extraordinară. O întâlneşte pe Monika pe malul lacului, cu puțin înainte de unu şi jumătate, o omoară şi se îndreaptă repede spre casă. Pajiştea până la lac, lipsită de copaci, oferă o panoramă largă. Dacă venea spre noi, l-am fi văzut. Deci a reuşit să revină destul de repede în casă pentru a merge împreună cu noi pe malul lacului să descoperim crima.

— Dacă vă excludem pe tine şi pe Lena, începu să calculeze Ellen, apoi pe Catharina, pe mine şi bineînțeles pe Lasse, nu mai rămân decât Karin, Odd, Lennart şi Goran Vestberg. La vârsta mea, mai pricep şi eu ceva din ale lumii. Când ai ochii şi urechile bune, e simplu să pui cap la cap nişte lucruri.

— Crezi că Lennart şi Monika...? întrebă Catharina.

— Da, aprobă Ellen cu un aer trist; nu părea prea încântată la ideea că secretul nu-i mai aparținea.

— Am simțit eu, spuse Catharina. E de crezut că nu şi-a dat seama şi Karin?

— Cine spune asta? Din glasul lui Ellen răzbătea amărăciunea. Bineînțeles că ştia. Dar ăsta nu e un motiv să te văd tulburată.

— Vrei să spui că Lennart ar fi amestecat...

— N-am afirmat aşa ceva, tot ce vreau să ştiu este unde se găsea Lennart în timpul sfertului de oră când Monika a fost asasinată. Asta, plecând de la presupunerea că asasinul a

reuşit un dus-întors rapid. În ceea ce-l priveşte pe Lennart, cred că pentru el povestea cu Monika ajunsese prea departe. El avea nevoie de distracție – o parteneră pentru o vară – dar Monika îşi dorea căsătoria... Îl cunosc pe Lennart. Nu cred că ar părăsi postul lui călduț de la Stockholm pentru nimic în lume. Căci, aflând o poveste ca asta, socrul lui n-ar fi ezitat o clipă să-l dea afară.

— Mai degrabă o crimă decât o scădere bruscă a salariului? am întrebat pe un ton ezitant. Îmi revenise în minte ce-mi povestise Eric despre firma „Auto-Lasse” şi pasul greşit a lui Lennart.

— Poate n-a fost nimic premeditat şi s-a lăsat purtat de impulsul momentului. Poate şi Monika l-a provocat, cine ştie, murmură Ellen. E doar o supoziție.

— Dacă Monika era de o natură atât de pasionată, se interesă Catharina, nu vi se pare normal să presupunem că şi alții erau în vizorul ei? Odd sau Goran?

— Nu, nu cred, decise Ellen. Nu era genul de femeie care aleargă după toți bărbații. Doar atunci când părea rentabil pe termen lung. A apărut aici acum câțiva ani, când Lasse începuse să se descurce binişor cu tablourile. O întâlnise la una din expozițiile lui, Stockholm. Dar ea a realizat destul de repede că nu-i prea amuzant să trăieşti într-o pădure, chiar dacă poți voiaja destul de des la Stockholm sau în străinătate. Lasse îi pretindea să fie ca o sclavă la picioarele lui, contemplându-i geniul şi talentul. Apoi a apărut Lennart,

dar se pare că Monika n-a înțeles că banii erau ai lui Karin şi că tatăl ei era cel care dirija firma.

Nu le-am spus nimic de Goran Vestberg şi de îndoielile mele asupra relațiilor lui cu Monika. Dar, dacă Ellen avea dreptate şi pe Monika n-o interesa decât situația materială a partenerilor, atunci bănuielile mele puteau fi justificate. Dacă Goran găsise comoara lui Kalie, era şi normal ca Monika să-şi pretindă partea.

— Poate a fost una dintre fantomele lui Kalle, am încercat în glumă.

Ellen nu aprecie remarca mea. Mă privi cu un aer sever:

— Nu glumi cu lucrurile acestea! mă avertiză mânioasă.

— Bineînțeles, iartă-mă. Am avut o zi destul de grea şi oricât am lungi discuția nu cred că vom descoperi asasinul... Mă duc să fac un tur. Poate o găsesc pe Cleo.

— Vin cu tine, se oferi rapid Catharina. Mă simt vinovată de dispariția ei. Trebuia s-o fi păzit mai bine.

— Nu e vina ta. Doar nu poate fi supravegheată neîncetat. Dacă o cunosc bine, acum e în fața uşii aşteptându-şi sardelele.

— Dumnezeule, se precipită Ellen. Mi-a ieşit complet din minte să-ți spun că ai primit o scrisoare. O găseşti pe comodă. Te rog, ia şi ziarele lui Lasse! Poştaşul a hotărât să lase la mine ziarele şi corespondența pentru Lasse.

M-am dus să iau ziarele. Dintre ele căzu un plic brun, dreptunghiular. M-am aplecat să-l ridic. „Domnişoara

Monika Henriksson”. Adresa şi codul poştal erau bătute la maşină.

Dar mai era ceva, jos, în colțul stâng, cu litere mari: numele expeditorului: „Laboratorul de analize geologice, Birger Jarisgatan 35, Stockholm”.

XV

Iute ca fulgerul am ascuns plicul printre ziare. Nu ştiu la ce mă gândeam luând scrisoarea altcuiva. Scrisoarea adresată unei moarte. Dar trebuia s-o citesc. Putea să confirme una din teoriile mele, să îmi arate drumul. Căci erau prea multe posibilități. Dacă Monika se adresase laboratorului de analize geologice însemna că ştia despre zăcământul lui Kalle şi că într-adevăr exista o comoară. Scrisoarea de la Stockholm trebuia să conțină confirmarea îmbogățirii sale. Numai că vestea sosise un pic prea târziu. Dar scrisoarea putea de asemenea să-l disculpe pe Lasse, scoțând la iveală şi alte mobiluri decât gelozia în această poveste. Implicit, şi moartea lui Kalle putea fi privită din alte unghiuri. Poate nu se rezuma totul la o banală căzătură pe scara pivniței şi o rană la tâmplă. Şi Monika fusese ucisă printr-o lovitură la tâmplă. Nu ştiam mare lucru despre asasini şi comportamentul lor, dar nu folosesc ei totdeauna aceeaşi metodă? Dacă ai început cu otravă, apoi cu otravă continui.

— Am urat noapte bună Ellenei şi am plecat cu Catharina spre casele noastre. Mergeam în tăcere, gândindu-mă la noua situație creată de scrisoarea adresată Monikăi. Catharina interpretă tăcerea mea ca un reproş adresat lipsei ei de prevedere în paza lui Cleo.

— Johan, nu eşti supărat, nu-i aşa?

Îi vedeam faţa în lumina blândă a amurgului. Din tufele care înconjurau căsuţa joasă se insinua parfumul caprifoiului. Cu ochi umezi şi buze tremurânde încerca să-şi stăpânească plânsul.

— N-am făcut-o intenţionat, murmură ea. A dispărut ca prin farmec.

— Nu te nelinişti. Cleo m-a mai părăsit şi altă dată. Gata, acum la culcare, iar mâine dimineaţă te aştept să bem cafeaua împreună.

M-am apropiat de ea şi, ca răspuns la sărutul părintesc pe frunte, m-a îmbrăţişat, sărutându-mă. Aş minţi dacă n-aş spune că mi-a făcut mare plăcere deşi, mărturisesc, gândurile mi-erau doar la scrisoarea Monikăi.

— Noapte bună, Johan, şopti. Somn uşor! şi dispăru în casă.

În timp ce căutam cheia, pitită ca de obicei pe prima treaptă a scării, mă gândeam că şi Ellen văzuse scrisoarea. Trebuia neapărat ca a doua zi dimineaţa s-o pun la loc. Poate chiar şi „Cârnăcior” o să afle că scrisoarea Monikăi a dispărut. Dar asta să mă împiedice oare s-o deschid? Mă gândeam la toate romanele de aventuri în care banditul, curios să afle secrete nobile, desfăcea scrisorile cu ajutorul aburului. Mă întrebam cum ar trebui procedat pentru ca nimeni să nu bănuiască nimic. Şi dacă plicul se mototolea datorită aburului? Am băgat în priză un reşou pe care am

pus cratița cu apă, aşteptând ca aburul să-şi facă datoria. În zadar. Plictisit, am luat un cuțit şi l-am introdus încetişor la marginea plicului, desfăcându-l cu uşurință.

„Domnişoară Monika Henriksson, ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră din 25 mai 1973, conținând o probă de rocă şi rugămintea de a fi analizată, vă informez că eşantionul respectiv nu conține nici cupru, nici fier. De altfel, n-a fost pus în evidență niciun alt component cu valoare comercială. Factura vă va fi trimisă ulterior. Din partea laboratorului de analize geologice, Gunnar Svensson".

Cu scrisoarea în mână m-am aşezat încetişor pe un scaun. Tot eşafodajul deducțiilor mele se construise în jurul ipotezei că Monika aflase de comoara lui Kalle şi că cel care o asasinase n-avea nici cea mai mică intenție de a împărți bogățiile cu ea. Dar comoara se dovedise a fi doar praf în ochii lumii, nu acoperea nici măcar banii cheltuiți pe analize... Totuşi, eram obligat să plec de la propriile mele ipoteze. Singurul fapt cert era că Monika trimisese o probă de rocă laboratorului şi că analiza îi demonstrase lipsa de valoare comercială. Dar Monika n-ar fi trimis niciodată o probă la analiză dacă n-ar fi fost convinsă de valoarea ei. Iar scrisoarea către laborator fusese expediată doar cu câteva zile înaintea morții lui Kalle. Să fie o simplă coincidență?

Am împăturit cu grijă scrisoarea şi am pus-o în plicul pe care l-am lipit la loc. M-am aşezat pe scară, în fața casei, cu o sticlă de bere la îndemână. Soarele apusese, dar încă era

lumină ca ziua. Pe ce s-ar baza o construcție logică? Gelozie plus şantaj plus comoara lui Kalle. Apoi misterul care învăluia moartea lui Kalle şi asasinatul Monikăi. Nu trebuia uitat că în noaptea în care fusese asasinată toți invitații mişunaseră care încotro şi că, de la o numită oră, era dificil de ştiut ce făcuse fiecare dintre noi. Dacă luam ca sigură ora unu şi jumătate pentru decesul Monikăi, asasinul ar fi avut maxim cinci minute pentru a acoperi distanța de 300 metri dintre lac şi curte, pentru ca apoi, împreună cu toți ceilalți, să se reîntoarcă pe malul lacului. Logic, pentru fiecare mobil apăreau posibili candidați; gelozie: Lasse, Lennart şi Goran Vestberg; şantaj: cel puțin Lennart presupunând

că Monika l-ar fi presat să divorțeze; comoara: aici apărea „geologul amator" Goran. Nu trebuia uitat nici faptul că Monika amenințase să dezvăluie secretul morții lui Kalle şi nici că aştepta sau pretinsese un cadou de la un necunoscut, probabil chiar asasinul. Faptul că Monika trimisese o pro bă de rocă la analizat ducea la concluzia că descoperirea lui Kalle era prețioasă, cel puțin din punctul ei de vedere. Parcă începeau să se limpezească lucrurile. Să-l luăm de exemplu pe Goran Vestberg. În cursul uneia din expedițiile lui prin pădure l-ar fi zărit pe Kalle şi ar fi aflat de existența zăcământului. Să presupunem în continuare că l-ar fi omorât pe Kalle simulând un accident. După înmormântare s-a apucat să cotrobăie prin casa lui Kalle în căutarea unor dovezi. Să presupunem că Monika, care la un moment dat

avusese o legătură cu Goran, bazându-se pe ce ştia, reuşise să-şi formeze o părere; bineînțeles, aflase şi ea de comoara lui Kalle; întâmplător îl văzuse pe Goran prelevând probe de roci, ocupație însă normală pentru orice geolog. Crezând că a dat lovitura, trimite probele la analizat şi îl amenință pe Goran că-l denunță în cazul în care nu vor împărți comoara. În asemenea perspectivă Lena o auzise declarând că-şi dorea „proprietatea". „Proprietatea" nu putea să însemne decât zăcământul, comoara.

Destul de mulțumit de concluziile mele, am strivit mucul țigării sub talpă. Deodată, un țipăt pătrunzător sfâşie liniştea pădurii. Probabil un iepure; un iepure înhățat de o vulpe. Țipătul se repetă, parcă mai apropiat. Dacă e Cleo?

M-am ridicat în grabă şi am luat-o la fugă pe cărare. Printre copaci lumina se filtra din ce în ce mai slab. Cărarea făcea o mică curbă urcând apoi spre lac, locul crimei. Rădăcinile pinilor erau lunecoase şi mai tot timpul cădeam. M-am oprit, inima îmi bătea nebuneşte, iar respirația mi-era şuierătoare. N-avea niciun rost să continui alergarea pe orbecăite. Țipetele încetaseră. Desigur, n-avea cum să fie Cleo. Poate vulpii i se făcuse frică şi iepurele reuşise să scape. Trăgându-mi sufletul, mă pregăteam să mă reîntorc când deodată am auzit nişte zgomote ciudate care veneau dintre copaci, puțin în dreapta mea. Parcă cineva spărgea pietre cu un ciocan. Am încercat să mă apropii încetişor trecând peste un copac căzut la pământ, dar am alunecat

dislocând câteva pietre. Loviturile de ciocan se opriră imediat şi am văzut o lumină dispărând în pădure. Iar fantomele lui Kalle? Am surâs, dar nu cu toată inima. Desigur, nu-i acelaşi lucru să conversezi despre fantome instalat comod pe canapeaua lui Ellen şi să te trezeşti noaptea în pădure faţă-n faţă cu ele.

Deodată, am realizat că cineva se îndrepta spre mine în fugă. M-am ascuns după o stâncă. Inima îmi bătea nebuneşte şi urechile îmi ţiuiau. Pur şi simplu mi-era frică. Niciodată n-am considerat că aş avea disponibilităţi de erou. Totdeauna am apreciat mult mai mult plăcerea estetică oferită de antichităţile mele decât violenţa luptei. Pe neaşteptate, dintre copaci, apăru în faţa mea o fiinţă îmbrăcată în alb. Nu avea cap; în locul lui era o lumină puternică. Stafia dispăru la fel de brusc cum apăruse şi doar freamătul vântului printre ramuri mai tulbura liniştea.

Cu mintea plină de întrebări, m-am îndreptat spre casă. Nu credeam în fantome sau apariţii supranaturale, dar îl înţelegeam pe Kalle dacă i s-a întâmplat ce păţisem eu în seara asta. Era lugubru chiar şi pentru un citadin cinic şi cu mintea limpede ca mine Bineînţeles, s-ar putea să fi fost unul dintre băieţii din sat amator de distracţii. O să povestească peste tot cum a reuşit să-l sperie pe tipul din Stockholm. Reconfortat de ideea asta mi-am continuat drumul spre casă cu un pas mai uşor!

Din păcate, Cleo nu mă aştepta pe treptele scării. Dar ceva

se întâmplase, cineva fusese în bucătărie. Am privit de jur-împrejur: totul părea la locul lui... Deodată, mi-am reamintit de scrisoarea Monikăi: nu mai era pe masă!

XVI

Dispariția scrisorii mă neliniştea mai mult decât întâlnirea cu arătarea ciudată din pădure. Violarea corespondenței e un fel de delict. „Cârnăcior” n-ar fi manifestat nici cea mai mică urmă de bunăvoință dacă ar fi aflat că mă ocupam cu deschiderea scrisorilor care nu-mi erau adresate. Cine ar fi putut s-o ia? Doar asasinul putea fi interesat. Un adversar de temut, cu sânge rece şi minte clară, care mă supraveghea îndeaproape intuind că ştiam poate mai mult decât ar fi trebuit. Cu o ceaşcă de cafea în mână m-am aşezat pe scară în fața casei. Pe potecă cineva se îndrepta spre mine cu un mers uşor şi fără grabă. Speram că e Catharina, dar mă înşelam: era Goran Vestberg, în blue-jeans şi cămaşă sport, cu un rucsac în spate.

— Salut, zâmbi oprindu-se în fața scării.

— Salut, vrei o cafea?

— Cu plăcere. M-am sculat devreme azi dimineață.

— Te grăbeşti?

— Nu în mod special, dar vreau să mă bucur de soarele ăsta plăcut... Nu, mulțumesc, fără zahăr, mă opri şi îşi puse rucsacul pe pământ.

— Nu e cam devreme pentru culesul ciupercilor?

— Ciuperci? mă privi mirat. Nici vorbă... Ştii că pe dealurile din jur se găsesc pietre prețioase şi

semipreţioase?... Ametiste, granate...

— Nu se poate?!

— Bineînţeles, nu sunt de mare valoare, dar nu asta contează, căutarea e pasionantă. Le extrag cu ajutorul unui ciocănel, îmi spuse şi-mi arătă un ciocănel fin. Dar n-am putut să mă concentrez asupra delicatei unelte, căci am zărit în rucsac peste alte lucruri, bine rulat, ceva care semăna cu un hanorac din pânză albă. Cine se plimba în plină vară cu un hanorac alb? Nu, întrebarea era prost pusă. Cine alerga noaptea în pădure îmbrăcat în alb?

— Şi ai găsit ceva pietre? m-am interesat întinzându-i o farfurie cu prăjiturele.

— Nu prea multe. Închise repede rucsacul, ca şi cum ar fi vrut să ascundă hanoracul de privirea mea indiscretă. Se găsesc şi cristale de cuarţ destul de frumoase. Mama are câteva bijuterii cu pietre pe care le-am găsit prin locurile astea. Au mai mult valoare sentimentală. Totuşi, sunt din ce în ce mai convins că există şi aur.

— Serios?! N-ar fi de mirare ca zona să devină un alt Klondyke. Ellen ar putea deschide un bar.

— N-ar fi rentabil, căci zonele posibil de prospectat sunt ceva mai la nord şi oricum lucrările nu pot avea decât o amploare redusă, dar cunosc un cuplu care a găsit suficient aur pentru a-şi face verighete. Oricum, chiar dacă nu devii miliardar, esenţialul e că respiri un aer curat.

— Amuzant! Probabil că nu eşti singurul care are hobby-ul

ăsta?!

— De ce mă întrebi? mă privi Goran cu atenție.

— Aseară am auzit pe cineva spărgând pietre cu un ciocan în pădure. Ciudat e că atunci când m-a văzut a luat-o la fugă. Era îmbrăcat complet în alb, şi în plus, capul îi semăna cu o lampă sau un far... Poate era Kalle deghizat în strigoi sau una dintre fantomele lui.

Am râs şi am mai turnat puțină cafea în ceşti. A râs şi Goran, dar fața îi era încordată.

— Cineva a vrut să te sperie. Poate a fost Lena, că o duce capul la trăsnăi de astea.

— Nu sunt aşa de sigur, am răspuns încetişor. Iar despre iluzii optice sau halucinații nici nu poate fi vorba. Se petrec lucruri misterioase pe aici, dar am de gând să le lămuresc. Sunt convins că tot ce se întâmplă are o legătură cu asasinarea Monikăi şi poate chiar şi cu moartea lui Kalle.

Goran părea nervos, iar în privire i se citea teama.

— Apropo de Kalle şi de comoara lui faimoasă, ai vreo idee în ce ar consta?

— Dificil de spus, oftă Goran. Probabil că niciodată nu vom afla dacă a descoperit într-adevăr ceva... S-ar putea să fie vorba de fier sau de cupru. Însă minereul din zonă este calitativ sub limita exploatării.

— Goran, ar mai fi ceva! l-am oprit în timp ce-şi potrivea rucsacul în spate. Sper să nu te deranjeze, dar m-ar interesa să aflu cum ți-ai petrecut timpul în noaptea aceea, la

petrecerea lui Lasse, mai precis ce ai făcut între orele unu şi un sfert şi două fără douăzeci?

— Ce te-a apucat?

Zâmbetul îi dispăruse iar trăsăturile feței se crispară din nou.

— O, nimic, l-am asigurat pe un ton liniştitor, încerc doar să stabilesc circumstanțele în care a avut loc asasinarea Monikăi. Eu şi Lasse am fost colegi de clasă şi prieteni de când ne cunoaştem. Nu mi-ar plăcea deloc să-l văd inculpat pentru o crimă pe care n-a comis-o. Ăsta-i motivul pentru care îi întreb pe toți cei care au fost în seara aceea la petrecere dacă-şi reamintesc să fi văzut sau auzit ceva care ar putea avea o oarecare semnificație. Ca într-un puzzle, micile detalii rezolvă enigma. Bineînțeles, nici nu mi-a trecut prin minte că tu ai putea fi asasinul.

— Dar poliția m-a interogat la nesfârşit pe tema asta. Nu văd ce noutăți mai aştepți de la mine! N-ar fi mai bine să te adresezi poliției?

— Da... voi încerca. Dar ştii şi tu cum funcționează un aparat birocratic... Desigur, dacă nu vrei, nu te pot obliga.

— Nu e vorba de a vrea, ci de faptul că realmente n-am nimic de ascuns... Stai puțin... Până spre unu şi jumătate am băut împreună cu ceilalți. Apoi am rămas la o şuetă cu Karin pe banca din grădină până când a venit Lasse să ne propună să mergem să ne scăldăm în lac.

— N-ai văzut sau n-ai auzit nimic care să te frapeze?

— Nu... Cerul parcă începuse să se lumineze şi toţi ne fâţâiam de colo colo.

— Karin a rămas tot timpul cu tine?

— Cred că da... La un moment dat s-a dus la maşină să caute o aspirină.

— Şi ai aşteptat-o?

— Nu, am făcut câţiva paşi să mă dezmorţesc şi apoi m-am îndreptat spre casă.

— De ce?

— Vreau să-mi zugrăvesc casa, surâse jenat Goran, şi mi-ar plăcea să-i vopsesc colţurile în negru. Eram curios să văd cam cum ar ieşi pentru că, îţi aminteşti, şi casa lui Lasse are pereţii vopsiţi în roşu, iar colţurile şi hornul sunt în negru. Locuinţa mea e mai mică şi negrul i-ar da un aer trist. Pot să plec sau mai ai şi alte întrebări? schiţă el un zâmbet de circumstanţă.

— Te rog să mă ierţi! Nu prea mă simt în pielea mea în rol de poliţist... Şi, mai ales, te rog să înţelegi că nu am nimic personal cu tine. Aceleaşi întrebări le pun şi celorlalţi. În răspunsurile voastre îmi stă singura speranţă de a găsi un fir conducător.

— Înţeleg, aprobă Goran surâzător. Sper că vei găsi vinovatul.

Îşi potrivi rucsacul în spate şi dispăru în pădure. Ca şi Kalle, Goran avea acelaşi hobby. Şi Monika, sărmana, care trimisese proba de rocă la analizat! Oare şi ea spărgea pietre

cu ciocanul? Poate şi în rucsacurile ei şi ale lui Kalle se găseau hanorace albe când plecau în expediție?!... O codobatură începuse să ciugulească din bucățelele de prăjituri. Dacă m-aş duce la Orebro să am o discuție cu „Cârnăcior”? Nu puteam să păstrez toate noutățile astea doar pentru mine... Iar în Orebro puteam să cumpăr din piață creveți proaspeți şi brânză şi câteva sticle de Moscila, cel mai potrivit vin pentru căldura verii... iar pe urmă... ar accepta Catharina o invitație la masă din partea unui celibatar bătrân?... Dar în spatele acestor gânduri frivole se insinua o întrebare: Oare cât de bine poți aprecia la ora unu şi jumătate noaptea cum se armonizează negrul şi roşul în zugrăveala unei case?

XVII

„Cârnăcior” mă fixa cu o privire neutră şi asculta fără să mă întrerupă. Părea un purcel de Crăciun, foarte intelectual, când mici luciri de interes se filtrau din ochii înfundaţi în pernişele de grăsime. Mâinile, care se odihneau pe birou, cu degete groase, acoperite cu păr blond, mă duceau cu gândul la purceluşii adormiţi după o masă copioasă. Era peste puterea mea de a nu asocia personajul din faţă cu amicul nostru cu patru labe fără de care Crăciunul n-ar avea niciun farmec.

— Situaţia s-a schimbat complet. La început, totul părea simplu. Lasse o ameninţă pe Monika, care-l înşală cu Lennart şi, sub influenţa alcoolului, o loveşte. Acum mi se pare că mai multe persoane ar fi avut motive valabile: Lennart, sub ameninţarea şantajului Monikăi, risca să-şi piardă soţia şi slujba; Karin, ştiind de legătura soţului, putea dori dispariţia Monikăi. Apoi faimoasa „comoară” care poate nici nu există, dar reuşeşte să înflăcăreze imaginaţia unora din moment ce Monika trimisese o probă la analizat doar cu puţin timp înaintea morţii lui Kalle... Şi nu uita aluziile Monikăi cum că o altă persoană ar fi ştiut mai mult despre moartea lui Kalle. Şi personajul în alb pe care l-am întâlnit în pădure era o fantomă?! Şi percheziţia din locuinţa lui Kalle după înmormântare?! în plus, Goran Vestberg îşi petrece

vacanța colindând prin pădure, iar azi dimineață am văzut un hanorac alb în rucsacul lui. Crezi că avea nevoie de el pentru schi?! în sfârşit, scrisoarea Monikăi îmi dispare din bucătărie. Nu ți se pare că toate aceste noi dovezi ar trebui să te facă să-ți modifici părerea despre Lasse? Trebuie să fii de acord că şi alții au motive să fie bănuiți.

— Mda, îți apreciez eforturile, ai făcut o treabă foarte bună. Dar teoriile tale sunt cam subțirele. Noi, polițiştii de la țară, ne sprijinim pe realitate iar realitatea este că o crimă se întovărăşeşte de cele mai multe ori cu violența. Să luăm de exemplu doi bărbați care beau la aceeaşi masă. Când numărul paharelor date pe gât creşte, discuția se transformă în ceartă şi în final unul îi dă în cap celuilalt cu o secure, iar noi îl descoperim pe asasin la marginea pădurii, plângând de mama focului sub un copac. Sau cazul femeii infidele! Soțul încornorat ia puşca din cui şi într-o clipă craniul infidelei se transformă în teici; bineînțeles şi amantul are aceeaşi soartă... Sau poți să-ți hăcuieşti întreaga familie cu o secure şi apoi să te spânzuri liniştit în podul casei! Pare brutal şi greu de înțeles dar, din păcate, asta e realitatea. Doar în romanele polițiste se folosesc trucuri sofisticate, care nu au nici cap nici coadă. Nu, continuă el, privindu-mă mulțumit, nu trebuie să ne complicăm inutil. Lasse a descoperit-o pe Monika împreună cu acel Gren. Şi pesemne nu era prima oară. Furios, şi-a ales ora şi locul pentru a lovi: a omorât-o. Punct final al teoriei mele pe care, până la proba contrarie,

nici nu mă gândesc s-o abandonez.

— Dacă poliția rezolvă doar crime puțin complicate poate fi ineficientă în cazul unui asasin care acționează într-o manieră mai specială... Ce spune Laise?

— Neagă, bineînțeles. („Cârnăcior” îmi aruncă un surâs plin de o înțelepciune resemnată.) Ăsta e tipicul, la început niciunul nu vrea să recunoască. Dar puțini rezistă până la urmă. Mărturisirile încep când sentimentul de culpabilitate atinge un maximum.

— Totuşi, care e varianta lui?

— Aceeaşi poveste. Că i-a văzut pe Monika şi pe Lennart Gren împreună şi nu era pentru prima oară. S-a enervat, dar n-a vrut să facă o scenă ca să nu strice petrecerea. În jur de unu şi jumătate s-a dus la bucătărie să prepare cârnații.

— Dar ceilalți? Ce zici de Goran Vestberg? Afirmă că în plină noapte se apucase să studieze cum e zugrăvită fațada casei!... Singurul lucru cert este că niciunul dintre noi nu poate prezenta un alibi sută la sută valabil... Deşi nu poți reproşa nimănui că nu şi-a cronometrat mişcările.

— Dă-mi un mobil valabil şi vom discuta. („Cârnăcior” surâse din nou arătându-mi dinții inegali.) Dar mi-ar trebui ceva mai substanțial decât fantome şi minereuri lipsite de valoare.

— Dar ce zici de Monika? Lena e categorică atunci când afirmă că în seara respectivă a auzit-o pe Monika amenințând pe cineva şi pretinzând un preț al tăcerii.

— Lena! Un copil cu multă imaginație. Cum poți fi sigur că Monika nu vorbea cu Lasse? Poate îl amenința?! De ce n-ar fi posibil ca şi Lasse, care locuieşte de atâta vreme acolo, să fi descoperit şi el faimoasa comoară a lui Kalle?

Am părăsit comisariatul cu mintea plină de gânduri. Nici nu-mi trecuse prin minte că şi Lasse ar fi putut fi interlocutorul Monikăi. Iar „Cârnăcior" avea dreptate, Lasse putea şti şi el de existența comorii. Legătura cu Lennart ducea inevitabil la ruptura de Lasse, iar Monika nu mai ştia ce drum să aleagă. Poate, încercând să salveze vasul care se scufunda, se înecase ea însăşi.

Când am ajuns la piață am cumpărat un kilogram de creveți. Mă dau în vânt după creveți şi eram convins că şi Catharinei îi plăceau, ca şi sărmanei Cleo! Pierdut în gânduri, m-am ciocnit atât de violent de o doamnă, încât mi-a căzut plasa din mână... Era Karin!

— Scuză-mă, Johan, nu te-am văzut!

— E vina mea, trebuia să mă uit pe unde merg. Şi ție îți plac creveții?

— Nu, căutam nişte peşte proaspăt, ne-am cam săturat de produsele congelate.

— Dacă nu eşti cu maşina, te conduc eu.

— Mulțumesc, dar am întâlnire peste o oră aici cu Ellen.

Excelent! Sper să nu refuzi o invitație la o cafea în cel mai select local al oraşului?

— E drăguț din partea ta, îmi zâmbi. Putem merge, nu mai

am nimic de cumpărat.

Puțin mai târziu, profitând de vremea plăcută, ne găseam instalați la o masă în aer liber, în fața castelului.

— E tristă povestea asta, am început cu un ton inocent.

— Tristă? O poți eticheta aşa doar dacă îți plac eufemismele. Niciodată n-o să-mi dispară din minte imaginea Monikăi, căzută în iarbă, cu o baltă de sânge în jurul capului. Deşi nu aveam niciun motiv să-mi fie simpatică, totuşi o visez uneori.

— O tânără atât de agreabilă să nu-ți fie simpatică?

— Nu mai face pe inocentul, mă întrerupse Karin muşcând din prăjitură. Ştii foarte bine ce am vrut să spun. Legătura Monikăi cu Lennart era scandalul verii acesteia.

Ca un adevărat gentleman, m-am făcut că nu aud, concentrându-mi atenția asupra castelului ațipit în căldura după amiezii.

— După părerea ta, cine este asasinul? am întrebat-o în timp ce-mi puneam puțină frişcă în cafea.

— Cine e asasinul? mă îngână. Bineînțeles că Lasse. Doar l-au inculpat.

— A fi inculpat nu înseamnă neapărat că eşti şi vinovat... Îți reaminteşti seara aceea? Mă refer în special la intervalul dintre unu şi un sfert şi două fără un sfert. Te-a frapat ceva neobişnuit?

Karin se gândi şi clătină încet din cap.

— Nu, nimic deosebit.

— Nici când te-ai dus să cauți aspirină?

Mă privi cu intensitate:

— Ce vrei să spui? Crezi că am vreun amestec în atrocitățile astea?

— În niciun caz, am liniştit-o. Încerc doar să reconstitui aceste aproximativ douăzeci de minute. Erai împreună cu Goran pe banca din parc. Apoi te-ai dus până la maşină după o aspirină, nu-i aşa?

— Tubul e lângă mănuşile pentru volan, rosti blând. Aveam o migrenă teribilă şi simțeam că mă paşte o răceală. E o adevărată nebunie să-ți petreci o noapte întreagă afară.

— Te rog să nu mă înțelegi greşit, am replicat grăbit. Îți repet, să nu crezi cumva că te consider implicată în povestea asta. Încerc doar să adun cât mai multe detalii ca să pot reface puzzle-ul meu. Când te-ai întors de la maşină ai văzut sau ai auzit ceva care să-ți rețină atenția?

— Nimic sau mai bine zis nu-mi aduc aminte de nimic deosebit.

— Te-ai întors direct spre banca unde te aştepta Goran?

— Nu, am trecut pe la bucătărie ca să iau un pahar cu apă.

— Era cineva acolo?

— Da, Lasse prăjea cârnați.

— Eşti sigură?

Karin mă privi cu un aer nelinişstit.

— Nu văd nimic deosebit în asta, presupun că nu mai erau

cârnați la masă.

— Ai stat de vorbă cu el?

— Nu, era cu spatele la mine, iar eu nu voiam să vadă ce oribil arătam din cauza migrenei. Zgomotul tigăilor şi farfuriilor pe care le manevra, l-a împiedicat să mă audă. Am luat un pahar cu suc de mere şi m-am strecurat afară.

— Ştii cam ce oră era?

— În jur de unu şi jumătate, cred.

— Ai declarat şi la poliție ce mi-ai povestit mie?

— Bineînțeles, dar nu s-au arătat prea interesați.

— Nu înțeleg, am murmurat cu tristețe. Spusele tale îi oferă un alibi lui Lasse. Doar nu putea fi la aceeaşi oră în două locuri diferite: prăjind cârnați în bucătărie şi omorând-o pe Monika pe malul lacului.

— Dar nu sunt sigură că era exact unu şi jumătate şi, ceea ce e mai rău, nici doctorul nu poate stabili exact ora morții Monikăi.

— Desigur, am aprobat resemnat.

La urma urmei, colacul de salvare care-mi fusese aruncat nu părea atât de sigur. Oricum, „Cârnăcior” găsise o soluție şi mi-ar fi trebuit argumente foarte solide pentru a-l convinge că lucrurile nu stau chiar aşa.

Puțin mai târziu, la volanul maşinii, cu geamul deschis, lăsând aerul proaspăt să-mi limpezească gândurile, mă îndreptam spre casă. Faptul că Lasse fusese văzut de Karin în bucătărie le conferea amândurora alibiuri, chit că lui

„Cârnăcior” puțin îi păsa de treaba asta. Nu, ipoteza crimei pasionale trebuia înlăturată, totul se concerta în jurul comorii. Poate în rucsacul lui Goran Vestberg erau şi alte lucruri interesante în afara hanoracului alb. Toate activitățile nocturne din pădure şi interesul pentru scrisoarea expediată de laborator se explicau doar în cazul în care nimeni nu descoperise comoara lui Kalle.

Îndreptându-mă spre Movila Vrăjitorului, am încetinit pentru virajul la dreapta pe care trebuia să-l fac. Pe neaşteptate, volanul nu mai răspunse la comenzi, maşina părăsi drumul luând-o aiurea spre deal. Am simțit o scuturătură puternică, iar pentru o secundă, care mi s-a părut lungă ca o eternitate, maşina s-a cabrat ca un armăsar rămânând parcă în picioare. În fine, cu un zgomot infernal, a revenit pe patru roți. Cu mâinile tremurătoare, am desfăcut centura de siguranță. Mă lovisem la un ochi, iar în gură simțeam gustul sângelui. Afară era o linişte aproape desăvârşită. Doar foşnetul vântului printre copaci acompania aria monotonă a unei păsărele cenuşii care fâlfâi speriată din aripi şi zbură de pe o tufă de lângă maşină.

XVIII

Asta-mi mai trebuia, mi-am zis, aşezându-mă pe un bolovan pe care habar n-am cum reuşise maşina să-l evite. Cu puțin noroc, spuneam adio vieții! Mi-am şters sângele de pe obraz şi încetul cu încetul am început să mă liniştesc. Maşina nu avusese prea mult de suferit şi gândeam că vor fi suficiente câteva zile pentru reparații. Pe şosea îşi făcu apariția un Volkswagen verde care frână în fața mea într-un nor de praf: erau Ellen şi Karin.

— Dragul meu, se repezi Ellen deschizând portiera. Ce ai pățit? Fața ți-e plină de sânge. Maşina e în plin câmp! Ai nimerit în şanț?

— Nu ştiu cum s-a întâmplat. Volanul n-a mai răspuns la comenzi şi m-am pomenit pe buza dealului. Una peste alta, cred că totuşi am avut noroc.

Am luat de pe bancheta din spate sacoşele şi sticlele care, mulțumesc lui Dumnezeu, nu se spărseseră. Urcându-mă în maşina lui Ellen, Karin m-a întâmpinat cu un zâmbet sfios:

— Şi eu mă pot socoti norocoasă pentru că nu te-am însoțit, spuse încet.

Peste câteva minute am oprit în fața casei sale. Lennart, Odd şi Goran leneveau în balansoare sorbind din pahare. Apăru şi Lena, cu un platou pe care zăngăneau ceştile de cafea.

— Ați sosit la țanc, se bucură ea. Mă duc după alte ceşti.

Lennart ne veni în întâmpinare zâmbitor.

— Ce-i cu figurile astea triste?

— Johan a avut un accident, răspunse Karin cu gravitate.

— Du-te să-ți dezinfectezi rănile. Vrei să chem un doctor?

Lennart mă privea neliniştit.

Începuse să-mi placă rolul de erou. Bucuria de a ieşi nevătămat dintr-un mare pericol e mai mult decât agreabilă; ca o bomboană.

— Nu e nimic grav, am răspuns, afectând o modestie exagerată. Am vrut să cotesc şi maşina a mers drept înainte. Asta-i tot

— Erai cu Johan? mă întrerupse Lennart privindu-şi panicat soția. Trebuia să te întorci cu Ellen, nu-i aşa?

Karin aprobă din cap:

— Nu te nelinişti, dragule, într-adevăr eram cu Ellen.

Lennart zâmbi fericit:

— Johan, singurul lucru care-ți trebuie acum e un whisky sănătos. Hai!

Puțin mai târziu, cu un leucoplast aplicat deasupra ochiului, mă aşezam între Ellen şi Karin. Telefonasem la garaj şi mi se promisese că se vor duce imediat să remorcheze maşina.

— Ce întâmplare îngrozitoare, comentă Lena, privindu-mă cu ochi mari. Poate vreuna din fantomele de care ne povestea Kalle a tras în maşină.

— Din păcate nu, scumpa mea Lena, sau poate or fi şi fantome pricepute la mecanică... S-a blocat ceva la direcţie, se întâmplă... Care e recolta de diamante de azi dimineaţă? m-am adresat lui Goran pentru a schimba cursul conversaţiei, căci n-aveam niciun chef să descriu accidentul.

— Binişor, îmi răspunse sec. (Părea iritat de aluzia la hobby-ul lui.) Dar vânătoarea de bandiţi cum merge? Profită de ocazie şi ia-i la întrebări şi pe amicii noştri, zâmbi cinic Goran.

— Ce înseamnă asta? mă privi mirată Ellen. Ai devenit poliţist?

— Chiar nu ştiţi? Din tonul lui Goran răzbătea persiflarea. Johan e convins că Lasse e acuzat pe nedrept şi că asasinul este unul dintre noi. Şi tot noi l-am asasinat şi pe Kalle. Azi dimineaţă voia să ştie unde mă aflam eu în momentul crimei... Hai, Johan, a dat norocul peste tine! îi ai pe toţi la îndemână. Ia-i la întrebări!

— Goran exagerează, am replicat cu un zâmbet cam fals. De fapt, cred că domnul comisar Olsson s-a cam grăbit cu concluziile. Acesta-i motivul pentru care vă întreb pe toţi care aţi fost la acea petrecere dacă aţi remarcat ceva deosebit între unu şi un sfert şi două fără un sfert. Dar nu sunt nici pe departe spaima bandiţilor!

— Eu deja am trecut prin interogatoriul tău, interveni Ellen. Ţi-am spus că am stat de vorbă cu Monika până când a plecat ea, apoi am rămas cu Catharina până în momentul

în care a venit Lasse cu nefericita idee de a merge să facem o baie. Poți să ne ştergi pe Catharina şi pe mine de pe lista suspecților.

— Există şi posibilitatea ca amândouă să fiți părtaşe la crimă, glumi Goran, dar Ellen îi aruncă o privire neagră.

În mintea mea o idee firavă se tot zbătea să prindă contur: dintre noi toți, Ellen îl cunoştea cel mai bine pe Kalle, iar Catharina era moştenitoarea lui Kalle. Ştia Ellen adevăratele circumstanțe în care acesta îşi găsise moartea? Catharina era interesată să recupereze comoara lăsată prin moştenire? Ellen îmi făcu cu ochiul şi mi se făcu ruşine de ce-mi trecuse prin cap.

— Da, începu greoi Odd, încruntându-şi sprâncenele... Eu ce făceam? Cântasem la acordeon şi mi-era foarte cald. Cred că mâncasem câțiva cârnați udați cu nişte bere. Apoi m-am conversat cu Lennart pe balansoarul de pe pajişte. Da, poate am lipsit câteva momente, dar de vină este berea. Când m-am întors Lennart dispăruse şi odată cu el şi alibiul meu. Dar asta se întâmpla chiar în momentul plecării spre lac şi cred că sunteți de acord cu mine că timpul era prea scurt pentru a-mi permite un dus-întors, lac-casă.

Şi Odd ne zâmbi cu gura până la urechi semănând mai degrabă a bătrân şef indian decât a inginer la ASEA.

— M-am dus după cârnați şi bere, apoi am admirat tablourile lui Lasse, precizează Lennart pe un ton sec. Nu ştiu ce crezi, dar nici eu n-am avut timp să alerg până la lac s-o

omor pe Monika. De altfel, nici poliția n-are vreo bănuială în privința asta.

Cu o figură palidă şi ochi încercănați, dând impresia de încordare, Lennart părea în mare restanță cu orele de *somn: amanta asasinată într-o* manieră violentă şi asasinul nedescoperit, chit că Lasse îndeplinea rolul de suspect. Oare cum reacționase Karin? Oricum, nu prea plăcut pentru el.

— Johan, mă atenționa Lena, întinzându-mi o ceaşcă de cafea fierbinte, ce ai descoperit în harta lui Kalle?

— Harta lui Kalle? se precipită Goran.

— Da, am găsit o hartă în bucătăria Catharinei. Era într-o cutie de țigări care fusese învelită într-o pungă de plastic şi ascunsă într-un borcan cu dulceață. Da, o chestie extraordinară, sunt convinsă că, dacă descifrăm harta, o să descoperim comoara lui Kalle şi dragonul ei, se entuziasma Lena.

— Harta n-are nicio legătură cu comoara, am încercat eu s-o temperez, dar am realizat că nimeni nu mă lua în serios.

— Lena, de ce nu mi-ai spus până acum? se miră Lennart.

— E secretul nostru. Johan, am făcut rău că am vorbit? mă fixă cu o privire nefericită.

Din păcate, era prea târziu!

— Aşadar, Kalle găsise totuşi comoara, comentă Odd. Spune, Johan, ce ai descoperit? Aur, pietre prețioase, un filon cu minereu?

— Absolut nimic. Este adevărat că am găsit o bucată de

hârtie, dar fără nicio valoare, pentru că cealaltă parte a hărții Dumnezeu ştie unde o fi ascunsă.

Simțeam că nimeni nu mă crede. Şi de ce m-ar fi crezut? Ce motiv să fi avut Kalle să-şi înjumătățească harta?

— Curios, comentă Goran. Cu sprâncenele încruntate semăna cu un erete. Ce idee ciudată să foloseşti un borcan cu dulceață drept ascunzătoare! Dar ce nevoie mai avea de o hartă din moment ce cunoştea locul comorii? îşi asuma riscul de a o descoperi şi altcineva.

— Nu uita că avea şi el o vârstă, îl întrerupse Odd. Poate îi era teamă să nu uite locul exact. Sau, dacă s-ar fi îmbolnăvit, putea să încredințeze harta unei persoane de încredere.

— Probabil că ai dreptate, acceptă Lennart. Dar de ce n-a luat el comoara?

— Să zicem că e vorba de un zăcământ de cupru, cum să-l aduci acasă? Cred că a încercat să mascheze cât mai bine locul. Din păcate, avea cel puțin un concurent care a mizat pe spiritul lui superstițios pentru a-l înfricoşa. Kalle n-a îndrăznit să povestească despre descoperirea lui şi asta l-a costat viața. Planul asasinului era să lase timpul să treacă pentru ca apoi, când lucrurile se linişteau, să recupereze comoara... N-a comis decât o singură greşeală.

— Care? mă fixă Lennart cu intensitate.

— L-a omorât pe Kalle fără să fie sigur de locul unde se găseşte comoara. Aşa se explică cotrobăiala din casa lui Kalle înainte de sosirea Catharinei.

— Poate Kalle avea dreptate când spunea că un dragon păzeşte comoara, comentă cu seriozitate Odd. Deja doi morţi, iar azi era să-l avem şi pe al treilea.

— Da, n-o să ştim niciodată, suspină Ellen, ridic-îndu-se. Am de făcut nişte cumpărături în sat, aşa că te pot lăsa acasă, Johan. Ai nevoie de linişte după toate aventurile prin care ai trecut.

Vremea părea să se schimbe: nori ameninţători se adunau în zare prevestind ploaia.

Instalată într-un şezlong în faţa casei, Catharina răsfoia o revistă.

— M-ai speriat, zâmbi. Credeam că una din fantome a ieşit la plimbare... Era cald în oraş?

— Nu mă întreba! am răsuflat uşurat şi m-am întins pe iarbă lângă ea cu privirea pironită pe genunchiul frumos rotunjit.

Mă privi cu o lucire amuzată în ochi. Mă simţeam tulburat; nimic din personalitatea ei nu se suprapunea peste imaginea tip a profesorului de gimnastică.

— La ce te gândeşti? Pari atât de absent.

— Adevărat, mă gândeam că doar cu puţin timp în urmă era să dispar pentru totdeauna. S-a întâmplat ceva la maşină, nu m-a mai ascultat şi m-am pomenit intrând în decor. Noroc că mergeam încet şi îmi pusesem şi centura de siguranţă, altfel n-aş mai fi fost aici.

— Îngrozitor! Trebuie neapărat să te odihneşti, să-ţi revii

după şoc.

— Cu o condiție: eşti invitata mea la cină. Am cumpărat creveți. E bine la opt?

— Bineînțeles, mai ales că ador creveții... îmi pare rău, Cleo nu s-a întors încă. Toată dimineața am căutat-o în pădure, dar fără folos.

— Asta e, am replicat resemnat. Mai mult ca sigur că o vulpe i-a făcut de petrecanie, n-ar fi trebuit s-o las de capul ei.

— Efectiv", îmi pare foarte rău, Johan.

— Am surâs, încercând să mă stăpânesc. E ridicol să ții la un animal în asemenea măsură!

După ce am pus creveții şi vinul în frigider m-am întins pe pat. Nici nu bănuisem că sunt atât de obosit; am adormit imediat şi în vis m-am regăsit pe malul lacului. Razele soarelui luceau şi dansau pe suprafața apei asemeni unei aurore boreale...

Cleo înota din răsputeri spre mine, iar în urma ei apăruse dragonul cu un far alb în locul capului...

Bubuitura tunetului mă trezi brusc. Lumina unui fulger dezvălui pentru o clipă conturul încăperii. Tunetul pocni ca salvele unei baterii lângă casa lui Ellen. Trebuia să mă grăbesc, se apropia ora venirii Catharinei. Profitând că ploaia încă nu începuse, am ieşit să adun un buchet de flori de câmp pe care le-am pus într-o vază pe masa din bucătărie. Am scos două sfeşnice de bronz şi am început să caut

lumânările: nimic mai de efect pentru o atmosferă intimă decât lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Bineînțeles, şi vremea de afară, cu tunete şi fulgere, alcătuia un decor perfect pentru o cină în doi. Creveții erau minunați, nu avuseseră de suferit de pe urma accidentului.

Dumnezeule, uitasem să cumpăr bere, iar scrumbiile fără bere sunt de neconceput. Poate o avea Catharina?

Peste câteva minute eram la ea. Îmi spuse că trecuse pe la mine în timp ce dormeam.

— Ia loc, Johan. Catharina părea neliniştită. Am văzut-o pe Ellen când s-a întors din sat.

— A, da? Are veşti noi?

— A trecut pe la garaj să afle ce-i cu maşina ta.

— Drăguț din partea ei.

— N-o pot repara imediat, e nevoie de câteva zile. Pentru că e perioada de concedii. Stricăciunile nu sunt prea mari, dar i-au spus... i-au spus...

Un fulger lumină încăperea şi imediat se auzi bubuitura puternică a tunetului venind de foarte aproape. Catharina se albi.

— Ce i-au spus?

— Că sistemul de direcție... că cineva a dereglat intenționat sistemul de direcție şi că, dacă mai rulai un pic pe şosea, erai acum un om mort.

XIX

Din nou un fulger străpunse bezna nopții şi tunetul se rostogoli în munți.

— Cel puțin acum sunt sigur de un lucru, am zis amărât, după câteva clipe de tăcere. De nevinovăția lui Lasse. Teoriile mele nu sunt chiar atât de nevinovate din moment ce există un asasin care se teme de mine până la punctul de a încerca să mă suprime. Crima asta nouă trebuia să fie camuflată în accident pentru ca nici măcar „Cârnăcior” să nu aibă nici cea mai mică bănuială.

— Cine ar putea fi?

— Nu ştiu. Ştiu doar că toți pretind că la ora unu şi jumătate noaptea erau foarte ocupați şi niciunul nu are martori: Goran studia culorile fațadei casei lui Lasse, Lennart se delecta în fața tablourilor lui Lasse, Odd îşi rezolva într-un colț o omenească problemă fiziologică, Karin era în căutarea aspirinelor, iar Lasse prăjea cârnați de unul singur.

— Ar fi putut fi oricare dintre ei, rosti Catharina cu voce joasă.

— Exact! Dar n-o să rezolvăm nimic aici, cu tunetele astea, am încercat să mă arăt mai curajos decât mă simțeam în realitate. Gata, mergem să mâncăm creveți şi să bem bere... bineînțeles, dacă ai tu.

— Sigur. În pivniță. Ia o lanternă.

Am luat cheia de la pivniță şi o lanternă şi am ieşit din casă. Pivnița acoperită cu iarbă, cu bolta uşor bombată ridicându-se printre tufele sălbatice, părea un animal adormit. Un loc potrivit pentru păstrarea proviziilor de hrană.

În momentul în care băgam cheia în broască am auzit un sunet: un mieunat atât de slab şi jalnic, încât te cuprindea mila. M-am grăbit să deschid uşa şi Cleo a țâşnit ca o rachetă în brațele mele. Torcea cu atâta foc, încât îi tremura întreg trupuşorul slab.

— Cum ai intrat aici, frumoasa mea? Cred că eşti moartă de foame.

Sub amenințarea furtunii care părea din ce în ce mai apropiată de liziera pădurii, am alergat spre casă şi i-am umplut lui Cleo o farfurie mare cu lapte. Probabil că se strecurase în pivniță ținându-se după Catharina fără ca aceasta s-o observe, iar după plecarea ei rămăsese prizonieră înăuntru. Am mângâiat-o şi m-am întors în pivniță după bere. Înaintam în aerul răcoros al pivniței desenând cu lanterna umbre pe pietrele inegale ale tavanului. Deci, aici murise Kalle... Raza lanternei mătură încăperea şi lumină câteva sticle de bere pe un raft vopsit în alb. Lângă sticlele de bere se aflau trei ulcele de lut acoperite cu un strat subțire de parafină. La una din ele învelişul de parafină era crăpat pe mijloc ca şi cum cineva îl înlăturase cu grijă şi apoi îl pusese la loc. Pe crăpătură brobonea zeama dulceții. Brusc, am fost sigur că jumătatea cealaltă a planului era ascunsă în ulcică.

După ce am înlăturat cu grijă stratul de parafină, am luat un beţişor de pe raft şi am început să-l învârt încetişor în dulceaţa de afine. Aproape imediat bâţul a întâlnit un mic obstacol; l-am ridicat cu grijă: era o pungă de plastic cu ceva tare în ea; neîndoielnic o cutie de ţigări.

Un fulger luminã pivniţa, iar zgomotul tunetului se repercuta ca un gong în urechile mele. Am alergat spre casă ţinând strâns la piept sticlele de bere şi pacheţelul învelit în plastic. Începuse să plouă, repede cu stropi mari; prin perdeaua de apă m-am ciocnit de Catharina care, în impermeabilul alb, semăna cu o fantomă. Am pătruns la mine în casă cu apa şiroind pe haine.

— Uf! (Am închis uşa.) Sper că nu eşti la fel de udă ca mine pentru că n-am haine care să ţi se potrivească. Din păcate, sunt burlac şi n-am altceva să-ţi ofer.

— Nu, dar sper că ai nişte lumânări, râse Catharina, pentru că s-a întrerupt lumina.

— Minunat, la lumina lumânărilor cina noastră va avea un parfum special. Ascultă ploaia! mai lipsesc doar urletele lupilor pentru ca totul să fie perfect. Mă ocup eu de asta, doar avem la dispoziţie fantomele lui Kalle!

Dar era o glumă spusă cu jumătate de gură, Catharina părea destul de speriată. Am aprins două lumânări şi imediat atmosfera deveni mai caldă şi plăcută. Am adus scrumbia, platoul cu creveţi, pâine, unt şi carafa cu aquavit.

— Te-ai rănit? tresări speriată Catharina. Ce-ai la mână?

— E dulceață de afine, nu sânge, am zâmbit. Hai, aşază-te! Cred că am descoperit cealaltă jumătate din planul comorii lui Kalle. Era ascunsă tot într-un borcan de *dulceață,* pe care l-am găsit în pivniță.

La uşă se auzi un mieunat slab.

— Of, neastâmpărata asta de Cleo! am oftat, îndreptându-mă spre uşă. A apucat-o din nou dorul hoinărelii. Am deschis uşa, Cleo îşi scutură blana udă şi se aruncă pe genunchi Catharinei.

— Draga de tine! Pe unde ai umblat? Am fost atât de nelinişti tă din cauza ta.

— Iartă-mă, am uitat să-ți spun cum am găsit-o. Era prizonieră în pivniță. Probabil s-a luat după tine şi a rămas încuiată acolo.

— O, micuța de tine! Cum am putut să fiu aşa de neatentă?! o alintă Catharina şi-şi afundă fața în blana ei.

— Bine că am găsit-o! Deci, am descoperit cutia asta şi cred că e momentul să vedem ce e înăuntru.

Am deschis cu grijă cutia şi am scos o hârtie împăturită. Am pus-o pe masă, potrivindu-i marginea cu cea a jumătății de plan găsită cu câteva zile înainte. Acum literele căpătau un sens. În partea de sus era scris „AURUL DRAGONULUI”, dedesubt era desenat un cerc iar lângă el scria cu litere mici „VRĂJITORUL”. În partea de jos a paginii erau desenate mai multe pătrate mici şi o linie ducând spre lac. La mijlocul liniei, într-un cerc, scria „CĂRBUNĂRIE”. Catharina cercetă

cu atenție desenul.

— Cred că pătrățelele sunt casele noastre.

— Se poate, iar atunci linia ar fi cărarea care duce spre lac.

De o parte şi de alta a liniei care indica drumul spre cărbunărie, Kalle desenase alte trei cerculeţe, două deasupra şi unul dedesubt. În cele de deasupra scrisese „GALERII DE MINĂ”. În cercul de dedesubt desenase o cruce şi scrisese cu litere neregulate „AICI TE AŞTEAPTĂ MOARTEA”. Apoi încă o indicație „COBOARĂ PE SCARĂ ŞI INTRĂ ÎN GALERIE” şi un avertisment „ATENȚIE LA INGINER”.

— Ce vrea să însemne asta? mă întrebă perplexă Catharina.

— Totul ar părea o glumă proastă dacă n-am avea deja două crime. Mă simt ca un puşti în vacanță care caută comoara din insulă. Dar acum nu mai putem să tratăm în joacă descoperirea noastră. Sunt convins că, indiferent dacă e sau nu vreo comoară, descifrarea planului o să ne răspundă la o mulțime de întrebări: Cine a ucis-o pe Monika? Cine l-a asasinat pe Kalle? Pentru că sunt aproape sigur că nu a fost un accident.

— Şi avertismentul „Atenție la inginer”!? Ce poate să însemne?

— Ia gândeşte-te! Nu sunt decât doi ingineri: Odd şi Goran. Cred că l-am descoperit pe asasinul Monikăi şi poate şi al lui Kalle.

XX

Ne priveam în tăcere. Nemaisuportând tensiunea, Catharina explodă:

— Cine? Cine este?

— Gândeşte-te! Cine e inginer minier? Cine îşi petrece vacanța în pădure în prospecții geologice? Goran Vestberg. Îşi dă seama că descoperirea lui Kalle e importantă, mai ales că acesta povesteşte peste tot de comoară şi dragonul ei. Goran realizează că nu poate fi vorba decât de un zăcământ, îl urmăreşte pe Kalle în pădure şi află locul. E un secret pe care însă nici Goran nu reuşeşte să-l păstreze doar pentru el, îl împărtăşeşte Monikăi într-una din întâlnirile lor amoroase. Monika îşi procură un eşantion şi-l trimite la analizat. Dar e imprudentă: îşi reclamă partea un pic prea devreme, şantajând cu dezvăluirea misterului care învăluie moartea lui Kalle. Iar în noaptea petrecerii la Lasse trebuie să fi avut o discuție destul de dură cu Goran.

— Dar Lena n-a văzut cu cine vorbea Monika.

— Sunt mari şanse să fie Goran, alibiul lui pentru cele douăzeci de minute critice e cusut cu ață albă. Auzi, la ora unu şi jumătate noaptea să pretinzi că studiai fațada casei să vezi cum se armonizează culorile! N-avea niciun interes să izbucnească un scandal şi cred că la întâlnirea cu Monika pe malul lacului a încercat s-o tempereze. Dar Monika era prea

sigură pe ea şi cu pretenţii prea mari: Goran a cedat nervos şi a lovit-o. Să fi fost un gest premeditat? Era la curent cu legătura Monikăi cu Lennart şi ştia că Lasse e foarte gelos. A mizat pe faptul că poliția îl va lua imediat pe Lasse în vizor şi nu s-a înşelat. Lasse este inculpat şi „Cârnăcior” n-are niciun interes să caute alte piste.

— „Cârnăcior”?

— Da, comisarul Hasse Olsson, grăsanul care conduce ancheta. Asta e porecla lui din şcoală.

— Dar spui că şi Kalle a fost asasinat!

— O să ştim vreodată? Dar să ne imaginăm că Goran a vrut să scape de Kalle pentru că acesta n-ar fi stat cu mâinile în sân în timp ce Goran s-ar fi îmbogățit. O neatenție de o clipă şi te rostogoleşti pe scară. Şi, când ai ajuns jos, prietenul Goran are grijă să nu te mai ridici vreodată.

— Oribil! Sărmanul Kalle!

— Într-adevăr, Goran are o optică cu totul personală în privința amiciției, dovadă şi modul cum s-a ocupat de maşina mea. Dacă aveam un accident grav, nimeni n-ar fi descoperit că umblase la sistemul de direcție.

— Dar toate fantomele acelea şi povestea cu dragonul? Chiar şi tu, seara trecută, te-ai trezit față-n față cu o arătare ciudată.

— Cred că Goran a vrut să-l sperie pe Kalle ca să-l facă să tacă. Inventa apariții misterioase şi supranaturale care treceau drept paznicii comorii. Are şi vestimentația adecvată:

un hanorac alb, o lampă pusă pe frunte cum poartă minerii, iar ca rezultat – o apariție care-ți bagă frica-n oase.

Catharina era gânditoare:

— Aseară am văzut pe cineva fugind pe cărare. N-am dat atenție, bănuiam că eşti tu.

— Nici pomeneală. Mai mult ca sigur că era Goran. Probabil că mă spiona şi a văzut când am ieşit din casă atras de zgomotele din pădure. Acum ştiu ce s-a întâmplat... cred că ştiu, m-am corectat după o clipă... Goran a trecut prin fața casei, a văzut pe fereastră scrisoarea pusă pe masă, a intrat şi a luat-o. Probabil că l-a speriat ceva pentru că a ieşit în fugă din casă şi a dispărut pe cărare.

— La ce-i poate folosi scrisoarea?

— Nu ştiu, dar, după ce a citit-o, a realizat că începusem să ştiu prea multe şi trebuia să scape de mine. După dispariția mea, nimănui nu i-ar mai fi păsat de moartea Monikăi şi „Cârnăcior” l-ar fi putut trimite liniştit pe Lasse la închisoare pe viață. Şi, după un timp, când totul reintra în normal, Goran ar fi „descoperit” comoara lui Lasse.

— Ce facem acum? mă privi neliniştită. Anunțăm poliția?

Vijelia se depărta, iar ploaia bătea liniştită în ferestre.

— Pentru început, cel mai nimerit ar fi un aquavit mare. Ce-i mai rău a trecut, ştim cum îşi țese păianjenul plasa şi cred că nu vor mai fi atentate.

Dar eram departe de a fi atât de liniştit pe cât voiam să par. Astăzi cineva încercase să mă omoare, iar acum, undeva

în întunericul care ne înconjura, se ascundea poate un asasin, autor a două crime, care aştepta cu înfrigurare un moment favorabil pentru a lovi: ştiam prea multe şi trebuia să scape de mine. Dovezile pe care mă bazam mi se păreau insuficiente: o hartă desenată de un bătrânel superstiţios şi câteva teorii destul de vagi pe care „Cârnăcior” o să le asculte cu zâmbet dispreţuitor. Cine putea să demonstreze că maşina mea fusese dereglată dinadins? Şi cum puteam să fiu sigur că văzusem în rucsacul lui Goran într-adevăr un hanorac alb? Mi-ar trebui mai multe date ca să-l pot convinge pe „Cârnăcior”. Da, dar criminalul n-avea cum să-mi cunoască îndoielile. Era convins, mai ales după ce Lena turuise vrute şi nevrute despre planul găsit, că aveam dovezi solide. Oare aştepta cu înfrigurare un nou moment favorabil? Poate îi trecea prin cap să-mi incendieze casa, sperând să treacă fapta în contul furtunii violente.

— Ştii ce existenţă ciudată au creveţii? am întrebat-o pe Catharina, încercând să destind atmosfera încărcată.

— Ce ai spus?!

— Jumătate din viaţă sunt de sex bărbătesc iar cealaltă, de sex feminin. O situaţie amuzantă!

— Sper că nu toţi îşi schimbă sexul în aceeaşi zi!

— Să sperăm! În sănătatea ta!

Catharina mă privi cu intensitate:

— N-ai alte dovezi în afară de planul găsit în borcanul cu dulceaţă al lui Kalle şi conversaţia pe care Lena a surprins-o

între Monika şi un necunoscut. Destul de puţin pentru a obţine condamnarea cuiva, mai ales dacă „Cârnăcior” e atât de încăpăţânat.

— Ai dreptate, ne-ar trebui ceva mai consistent şi asta extrem de repede, căci asasinul pare la fel de grăbit ca şi noi.

— Dacă am fi prestidigitatori, probabil că am reuşi să fabricăm dovezi la fel de iute cum am scoate nişte iepuraşi dintr-o pălărie.

— Nu din pălărie, ci dintr-o galerie de mină.

— Vrei să spui că ar trebui să cercetăm galeria care e marcată pe planul lui Kalle?

— Exact! Şi o s-o facem imediat.

Chiar în acel moment un tunet răsună în apropiere. Am mai privit o dată planul lui Kalle cu galeria marcată de o cruce şi am recitit avertismentul. Poate totul era doar o glumă, şi Kalle spera doar să-i descurajeze pe curioşi.

— Chiar dacă n-o să găsim nimic, trebuie să mergem imediat, măcar să ne lămurim despre ce este vorba. Sunt convins că până şi „Cârnăcior” o să înţeleagă şi n-o să ne reproşeze graba.

— Dar n-ai să vezi mare lucru în bezna asta, constată Catharina. Cum să găseşti cu o lanternă un filon de minereu?

— Cine vorbeşte de filon?!... Avem doar două bucăţi de hârtie pe care bătrânul tău unchi, considerat de toată lumea ca un tip plin de ciudăţenii, a desenat nişte semne însoţite de

câteva cuvinte... Dar trebuie totuşi să verificăm.

Am deschis larg fereastra: ploaia încetase, iar bubuiturile tunetelor se rostogoleau în depărtare.

— Pune-ți impermeabilul, i-am spus Catharinei care mă privea cu îndoială.

— Johan, nu putem coborî în plină noapte într-o galerie de mină. N-o să vedem nimic, o să alunecăm şi o să ne frângem gâturile.

— Nu mai dramatiza, ne ducem doar să aruncăm o privire. Poate plimbarea noastră o să-l incite pe asasin să facă o mutare greşită.

Mi-am pus impermeabilul, am luat lanterna şi am ieşit. Cerul se limpezea, iar în aer se simțeau miresmele florilor şi ierburilor de câmp. Am luat-o pe cărăruia îngustă, străjuită de pini, care urca spre lacul Vrăjitorului. Aproape imediat am ajuns într-o poieniță: o fostă cărbunărie acoperită de tufe de zmeură.

— După planul lui Kalle, cărarea care o ia la stânga trebuie să fie pe aici. Ce părere ai?

— Niciuna, răspunse uşor enervată şi se lovi peste tâmplă să prindă un țânțar.

Înaintam încet, căutând poteca ce trebuia să se îndrepte spre vest. Am descoperit-o la aproximativ o sută de metri de cărbunărie, acoperită de ierburi şi părând nefolosită de multă vreme.

— Atenție! am avertizat-o pe Catharina, ajutând-o să

treacă peste trunchiul unui copac căzut de-a curmezişul.

— După plan, ar trebui să ne apropiem de gurile galeriilor. Ai grijă pe unde calci! mă preveni Catharina neliniştită. Cred că sunt pline cu apă şi odată căzuți în ele, acolo rămânem pentru totdeauna şi nimeni n-o să aibă habar măcar de soarta noastră.

— Asta ne-ar mai trebui! Săracul „Cârnăcior”, să-i pice pe cap şi alte morți misterioase! în cazul nostru, ar inculpa-o pe Ellen.

Conform planului, gura galeriei se găsea cam la trei sute de metri, între case şi lacul Vrăjitorului. Am procedat ca legionarii romani, socotind paşii dubli, dar mă învârteam în jurul aceluiaşi loc. Deodată direcția potecii se schimbă atât de brusc spre dreapta, încât fără lumina slabă a lanternei m-aş fi trezit în imensa gaură umplută cu o apă neagră care mi-ar fi slujit drept giulgiu pentru eternitate. Cu mâna tremurândă, mi-am şters fruntea transpirată:

— Comoara te salută, i-am spus ceremonios Catharinei. Eşti singura moştenitoare şi mina de aur îți aparține. Ai un mobil serios. Nu-ți rămâne decât să-l împingi pe prostănacul de doctor Watson în hăul cu apă neagră şi scapi de unicul martor al înavuțirii tale.

Catharina nici măcar nu surâse:

— Ai un umor cam lugubru, Johan. Nu crezi că ar fi mai înțelept să ne întoarcem acasă?

Deodată, în spatele nostru se auzi un zgomot care mi se

păru înfricoşător: o pasăre de noapte fâlfâi din aripi şi dispăru în pădure.

— Ne-am speriat reciproc degeaba. Nu-i o fantomă; e doar un cocoş de munte.

Am scos harta din buzunarul impermeabilului.

— „Coborâți pe scară şi intrați în galerie". Trebuie doar să găsim scara.

Cu prudență, am început să caut metodic în jurul gurii de mină. Aproape imediat am desluşit scara, prinsă de nişte grinzi care formau un fel de ponton deasupra deschiderii. Părea destul de solidă. După câțiva metri, dispărea în hăul întunecat.

— Johan, chiar vrei să cobori? E o nebunie.

— Linişteşte-te! N-am nicio intenție să mor în floarea vârstei. Scara este bună; cu siguranță Kalle a folosit-o de mai multe ori. Cobor doar câteva trepte să mă lămuresc despre ce e vorba.

Undeva, dedesubt, se întrezărea suprafața nemişcată a apei, ca un ochi mort spre cerul vânăt. Cu lanterna prinsă de curea, am început să cobor, verificând *cu* grijă rezistența fiecărei *trepte. După* câțiva metri, pierdut în întuneric, cu trupul răzuind peretele, am înțeles că era ridicol să mă aventurez într-un puț vechi de mină, în plină noapte. Eram gata să încep urcuşul când lumina lanternei se pierdu într-un fel de umbră în perete. Am continuat să cobor verificând cu aceeaşi prudență fiecare treaptă. Ajuns cam la nivelul

zonei întunecate, am pipăit peretele şi am dat de gol: părea un fel de nişă. La lumina lanternei am desluşit o deschizătură de aproximativ doi metri înălțime pe o lățime de vreo cincizeci de centimetri. Pe dibuite am întins piciorul drept în față până când l-am proptit în peretele stâncii; eram epuizat, transpirația îmi şiroia pe obraji.

Cuvintele pline de nelinişte ale Catharinei străbătură întunericul:

— Johan, ce faci? Unde eşti?

— Aici, am strigat şi am încercat să-i indic locul prin semnale luminoase. Am găsit intrarea în sala tronului regelui muntelui.

Mi-am îndreptat din nou lanterna spre deschiderea din față; era o crevasă foarte adâncă, lumina nu-i atingea capătul. M-am cocoțat pe marginea lunecoasă a stâncii şi deodată am simțit că alunec. Nici nu ştiu cum am ajuns în fundul găurii întunecate. Lanterna îmi scăpase din mână, o durere îmi fulgeră glezna. Câteva mişcări încercate cu timiditate m-au convins că în afara piciorului pe care aproape că nu puteam să-l mişc, totul părea în regulă. În jurul meu, un întuneric absolut, doar undeva sus, la câțiva metri, se întrezărea o geană cenuşie: gaura prin care căzusem. Era o tăcere mormântală şi mă simțeam sufocat de întunericul gros care mă învăluia ca nişte valuri de bumbac. Mi-am dat seama că puteam să țip din răsputeri, nimeni nu m-ar fi auzit. Am încercat să mă ridic, dar durerea îmi

străpunse din nou glezna şi am alunecat uşor într-o dulce inconştiență.

XXI

Simțeam că reuşesc să ies din amorțeala care mă cuprinsese. Deşi deocamdată durerea din gleznă dispăruse, piciorul mi-era țeapăn. De pe pereți, picăturile de apă cădeau într-o cadență monotonă şi aveam senzația că nu mai am aer.

M-am ridicat cu greutate, evitând să mă sprijin pe piciorul rănit. Sprijinit de peretele stâncos, încercam să desluşesc spărtura prin care căzusem şi de care mi-erau legate speranțele într-un pic de aer curat. Deodată, de undeva din apropiere, se auzi vocea Catharinei:

— Johan, unde eşti?

Glasul îi era nelinişstit, parcă abia reuşea să-şi stăpânească lacrimile. Se aventurase să coboare pe scară într-o beznă deplină.

— Atenție, Catharina, nu încerca să mai cobori, poți să cazi.

Cuvintele păreau că n-aveau cum să ajungă până la ea, absorbite de întuneric. Dar mă auzise şi acum părea mult mai aproape:

— Unde eşti? Te-ai rănit?

— Deloc, m-am grozăvit. Am o uşoară entorsă la picior. Am alunecat şi iată-mă aici. Du-te după ajutor înainte ca fantomele lui Kalle să mă ia în primire!

Nu-mi aprecie gluma:

— Dacă nu reuşim să te scoatem? hohoti ea. Ce am să mă fac?

Încercam să rămân calm:

— Urcă încetişor pe scară şi dă fuga la Odd. E nevoie de două lămpi şi o frânghie.

— Dar e departe, nu e nimeni mai pe aproape?

— Goran Vestberg, i-am răspuns ironic. O să fie încântat să te ajute şi o s-o facă atât de bine, încât aici o să ne putrezească oasele. La cine altcineva să te duci? Ellen e prea bătrână, iar Lennart locuieşte prea departe. Să nu-i pomeneşti ceva lui Odd despre plan sau despre Goran. Spune-i doar că am căzut într-o galerie de mină. Pe urmă, o să anunțăm poliția.

— Crezi că rezişti până mă întorc? Să-ți mai aduc ceva?

— Un pic de whisky sau coniac, ce vrei.

N-o să fie prea rău în întuneric şi-n frig. Probabil că o să aştept cam vreo oră, mi-am zis resemnat şi m-am aşezat tremurând pe o piatră. Douăzeci de minute pe drumul de întoarcere. Dar ora asta presupusă îşi va dubla lungimea în întuneric.

Iar dacă Odd nu era acasă, va trebui să se ducă până la Lennart... Deci, mă găseam la locul comorii lui Kalle! Probabil

mânat de curiozitate coborâse odată până aici şi descoperise filonul de minereu care nu apucase să fie exploatat în timpurile vechi cu mijloace tehnice rudimentare. Zăcământul fusese uitat până în ziua când sărmanul Kalle îl redescoperise şi pesemne îi supraestimase valoarea. Oricum, dacă cineva va profita vreodată de descoperirea lui, aceasta va fi Catharina şi nu amicul nostru de profesie inginer minier şi în timpul liber asasin.

Am început să înaintez încet căutând alte găuri, încercam să mă rezem din nou de peretele stâncos când am atins cu mâna un obiect moale. Un sac, mi-am zis pipăindu-l. Era, fără îndoială, un sac foarte vechi, pentru că rămâneam cu bucăţi de pânză în mână. Am căutat şi în interior am atins un obiect, dur, ceva care semăna cu un băţ subţire. De fapt, era un os! Un pic prea lung ca să fie de vulpe sau de viezure. Am găsit şi alte bucăţi, suficient de multe pentru a mă lămuri că nu erau rămăşiţele unui animal, ci scheletul unui om!!! în faţa morţii am avut o reacţie cel puţin ciudată: cu toate că încercam să mă stăpânesc, mă cuprinsese un râs isteric. Poate era o reacţie normală la tot ce mi se întâmplase în ultimele ore... iată-mă, eu, Johan Kristian Homan, anticar, estet, cunoscător în ale bucătăriei şi, mai ales, specialist în vinuri franţuzeşti, deci, iată-mă în tovărăşia unui schelet, într-o beznă totală, practic îngropat la vreo zece metri în pământ într-un fund de galerie, cu şansele de a revedea lumina zilei legate doar de revenirea Catharinei.

Râsul mi se opri brusc. Probabil un miner din timpuri de mult trecute îşi găsise moartea aici. Oasele sunt rezistente în timp, poate şi umiditatea contribuise la conservare?! Sau poate erau rămăşiţele vreunui nefericit care, ca şi mine, căzuse în gaura asta fără ieşire? Fără ajutorul Catharinei vor fi aici doi morţi în loc de unul... N-ar fi trebuit să am o cutie cu chibrituri în buzunar? Am căutat cu înfrigurare şi am găsit-o. Am aprins un chibrit şi flacăra mi s-a părut atât de intensă încât am avut impresia că mă orbeşte. Nu distingeam în jurul meu decât la câţiva paşi: aveam impresia că sunt într-o imensă peşteră subterană. În lumina flăcăruii pereţii transmiteau imagini ale unor umbre mişcătoare. Apoi flacăra îmi arse degetele şi chibritul se stinse. Am aprins un altul şi pe pământ, în faţa mea, am desluşit un maldăr de cârpe. Printre ele, mâna a simţit conturul unui obiect rotund şi rigid. Era o cască militară cu calota zdrobită, dar cu laturile şi viziera intacte. Deasupra vizierei era un semn din metal. Ciudat, dar când am intuit despre ce este vorba, pentru prima oară în seara aceea mi s-a făcut foarte frică: parcă un talaz negru se abătuse asupra mea.

Semnul de metal era un cap de mort însoţit de două oase încrucişate: emblema detestată a S.S.-ului.

XXII

Am stat mult în beznă, cu casca în mână. Deci, Kalle nu descoperise un zăcământ, ci, mai mult ca sigur, ceva în legătură cu S.S-istul mort.

Dar cum Dumnezeu ajunsese individul în gaura asta?

Şi mi-am reamintit de acea dimineață geroasă de martie, de acum vreo treizeci de ani, când avionul de vânătoare german se prăbuşise în pădure. Mi-l imaginam pe pilot încercând o aterizare disperată pe lacul înghețat, nereuşind să manevreze aparatul care se va zdrobi pe pământ la câteva sute de metri de lac. Locotenentul, al cărui mormânt se găsea în cimitirul din Viby, murise imediat, dar se pare că nu era singur în avion. De ce partenerul lui n-a rămas lângă resturile avionului? Ce l-a atras spre galeria părăsită şi l-a determinat să coboare în fundul ei? Un singur motiv: teama de a fi descoperit. Galeria i s-a părut ascunzătoarea ideală în aşteptarea momentului când ar fi putut încerca să se îndrepte spre granița norvegiană, care era destul de aproape şi unde era sigur că va găsi o unitate germană.

Dar poate S.S-istul trebuia să ascundă ceva! Găsind scara, a coborât ca mine, doar că lui căzătura i-a fost fatală. Aşa se poate explica mențiunea de pe planul lui Kalle: „Aici te aşteaptă moartea!”. Deci, Kalle a găsit acel „ceva prețios” pe care-l considera de o valoare atât de mare, încât împărțise

planul în două şi-l ascunsese în borcane cu dulceață din locuri diferite. Descoperirea lui Kalle trebuia să fie atât de prețioasă încât să justifice şi cele două crime comise în numele ei.

Din depărtare, parcă şoptit, mi-am auzit numele:

— Johan!

— Aici, am strigat. Fiți binevenițI!

Am distins vocea lui Odd Larsen:

— Catharina mi-a spus că s-ar putea să-ți fi rupt piciorul. Nu-ți face probleme, te scoatem.

— Salut, Johan! Era vocea Catharinei plină de o voioşie evident forțată. Sunt Saint-Bernardul ideal, ți-am adus coniac.

— Excelent. Nu e nevoie să vii şi tu, leagă sticla de o sfoară şi dă-i drumul.

— Stai liniştit, interveni Odd pe un ton calm. Să-ți explic cum vom proceda: Catharina o să coboare pe coarda pe care o s-o folosim ca să te scoatem de acolo. Te legi de coardă şi te sui până la ieşitura stâncii. Eu te aştept pe marginea găurii, să te țin dacă ai să aluneci.

— Şi Catharina?

— Fii fără grijă, răspunse la fel de calm Odd. O tragem afară după ce terminăm cu tine.

Destul de repede Catharina poposi lângă mine.

— Am reuşit! strigă spre Odd.

Acesta îşi aprinse o țigară: un arabesc roşu desenat în

beznă.

— Nu înțeleg ce căutai aici la o asemenea oră? Odd părea bine dispus.

— Am găsit ceva. Nu suntem singurii vizitatori ai grotei.

— Ce vrei să spui? Mai e cineva aici? întrebă Catharina cu voce tremurată.

— Aş spune că da: scheletul unui ofițer german.

— Ce ofițer german? se auzi de sus vocea alarmată.

— Un ofițer foarte bătrân, căci se odihneşte aici de vreo treizeci de ani. Un ofițer S.S.

— S.S? Ce înseamnă asta? se interesă Catharina.

— S.S-işti erau de departe cei mai răi dintre toți, rosti rar Odd. Eu, ca norvegian, ştiu ce spun. La început erau trupele de pază, Schutz-Staffeln, ale lui Hitler. Himmler a devenit şeful lor şi, într-un amestec de fanatism şi de ideologie putredă, au devenit cel mai periculos flagel al nazismului. Ei rezolvau toate problemele pe care armata germană le refuza considerând că i-ar leza demnitatea. Gestapoul făcea parte din S.S. Şi au lichidat împreună cel puțin 15 milioane de oameni dintre care 6 milioane de evrei. La procesul de la Nürnberg S.S.-ul a fost declarat criminal de război... Individul de acolo a avut soarta pe care a meritat-o. Ce nu înțeleg însă e cum a nimerit în gaura aia? Şi cum de eşti atât de sigur că e vorba de un S.S.-ist că doar eşti într-o beznă totală?

— Am găsit o cască de ofițer cu însemnele S.S.-ului. Şi fii

sigur că mă pricep, prin magazin îmi trec destul de des medalii, decorații... Iar cele de proveniență germană sunt căutate de colecționari.

— Dar cum a ajuns aici? mă întrerupse Catharina.

— Îți amintești că acum vreo treizeci de ani, spre sfârșitul războiului, un avion militar german s-a prăbușit în apropierea lacului Vrăjitorului? S-a găsit doar un cadavru în avion și s-a presupus că pilotul era singur. Dar eu cred că individul al cărui schelet ne întovărășește acum era și el în avion și avea motive foarte serioase să dispară cât mai urgent... S-a ascuns atât de bine, încât n-a mai reușit vreodată să vadă lumina zilei!

— De ce aici? Putea foarte bine să se ascundă în pădure. De ce să coboare într-o galerie abandonată?

— Pentru a găsi o ascunzătoare sigură, nu atât pentru el, cât pentru „ceva" ce trebuia neapărat pus la adăpost. Acest „ceva" l-a descoperit mult mai târziu Kalle; o dovadă implicită este și crucea îmbârligată găsită de Lasse în fața pivniței lui Kalle.

— A găsit Lasse așa ceva? Odd părea foarte sceptic.

— Nu ți-a spus? Mi-a arătat-o. La naziști era o dovadă de mare apreciere, i-am explicat Catharinei.

— Dar nu văd ce legătură avea Monika cu toate astea? mă întrebă ea. De ce a fost omorâtă?

— S-o luăm pe rând, am răspuns după ce am sorbit o gură de coniac. Nu știu adevărul asupra morții lui Kalle. Poate

asasinul l-a îmbătat ca să-i stoarcă informații despre comoară?! Sau poate s-a prefăcut neîncrezător, determinându-l pe Kalle să-şi susțină afirmația cu probe?! Văzând decorația germană, asasinul realizează cam despre ce este vorba şi încearcă să-l forțeze pe Kalle să-i dezvăluie secretul. Are loc o luptă între ei şi, în final, Kalle cade sau este împins pe scara pivniței. Asasinul n-a observat că, în încleştarea luptei, crucea nazistă căzuse pe pământ lângă uşa pivniței.

— Îngrozitor! tremură Catharina. Dar s-ar putea ca asasinul să-l fi omorât pe Kalle abia după ce aflase tot ce-l interesa.

— Nu cred, căci s-a reîntors ca să cotrobăiască prin toată casa. Probabil în căutarea planului. Dacă l-ar fi avut, n-ar mai fi pierdut timpul şi ar fi pus mâna pe comoară.

— Totuşi nu înțeleg care este rolul Monikăi şi de ce a fost asasinată?

Odd aprinse o nouă țigară.

— Nu cred că-i vorba de o dramă pasională, am spus după un moment de gândire. Monika ştia prea multe. Să presupunem că surprinsese discuția din fața pivniței între asasin şi Kalle. Toată discuția purtându-se în jurul descoperirii din galeria de mină, crede că e vorba de un filon şi trimite o probă la analizat. Convingerea îi e întărită şi de faptul că ulterior îl surprinde pe asasin cercetând prin jurul galeriei... în loc să mărturisească poliției ce ştia, preferă un

şantaj din care i se trage moartea.

— Crezi că asasinul făcea pe prospectorul doar ca să-şi asigure un alibi? întrebă încetişor Odd.

— Da şi nu... Oricum, trebuia să exploreze foarte atent zona pentru a găsi comoara, iar obligațiile profesionale erau binevenite pentru ca nimănui să nu i se pară ciudată activitatea lui.

— Obligații profesionale? se miră Odd. Te gândeşti la Goran Vestberg?

— Exact. Inginer minier şi geolog amator. De altfel şi Kalle era de aceeaşi părere pentru că a scris pe plan „Atenție la inginer”.

— Te referi la harta de care ne-a povestit Lena?

— Da. Cu ajutorul ei am ajuns aici... Şi, apropo, un inginer se pricepe la chestii tehnice şi nu i-ar fi fost prea greu să deregleze sistemul de direcție al unei maşini.

— De ce a trebuit s-o omoare pe Monika? întrebă iarăşi Catharina.

— Cred că din cauza şantajului.

— Totul mi se pare extraordinar, rosti rar Odd. Evident, Monika a fost asasinată, dar Kalle...

— Să lăsăm poveştile, nu mai suport întunericul ăsta, spuse Catharina şi se ridică. Vorbeşti de comoara lui Kalle ca şi cum ar exista într-adevăr, dar deocamdată nu avem decât un plan desenat de o mână neîndemânatică şi o veche decorație nemțească. Să mai căutăm, propuse, aprinzând

lanterna.

— Atenție! am avertizat-o. S-ar putea să mai fie şi alte găuri pe aici.

— Fii liniştit, ne asigură Odd. Coarda e în mâini bune.

Catharina înaintă încetişor pe solul denivelat, se împiedică în nişte pietre şi căzu. Încercă să se ridice, dar rămase cu privirea pironită pe ceva de o formă nedesluşită.

— O valiză! strigă pe un ton strident... închisă.

— Ia cuțitul meu.

Cu lanterna aşezată pe o piatră lângă ea, îngenunche în fața valizei şi-i forță încuietoarea.

— Johan... E plină cu bijuterii şi pietre prețioase!

XXIII

Am uitat durerea de la gleznă şi am început să mă târăsc pe piatra lunecoasă. Catharina avusese dreptate: brățări, inele, diademe îşi întretăiau scânteierile într-o feerie luminoasă.

În lumină sclipi o diademă cu smaralde de un verde întunecat.

— Ce-ați găsit? Bijuterii? se auzi la fel de calmă vocea lui Odd.

— Bijuterii! O adevărată avere, am țipat aproape isteric... Deci Kalle avea totuşi o comoară păzită de o fantomă, i-am spus Catharinei după ce m-am liniştit.

— Dar de ce s-o ascundă aici? Poți să-mi explici? mă întrebă ea.

— Nu e chiar aşa de complicat, am replicat. Cred că ştiu motivul pentru care acum treizeci de ani neamțul nostru a ajuns până aici! Drăguții ăştia din S.S. Aveau un serviciu special care se ocupa de „toate obiectele de valoareale sărmanelor victime". Când şi-au dat seama că pierd războiul, au încercat să-şi salveze averile adunate Bineînțeles, pietrele prețioase treceau pe primul loc, tranzacțiile cu astfel de chestii fiind oricând şi oriunde foarte fructuoase.

— M-ai convins, acceptă Catharina. Trebuie să-l dăm pe mâna poliției pe Goran Vestberg. Cu puțin noroc, ne aşteaptă

o recompensă. Ce zici de diademă?

— Aveți dreptate, aprobă Odd. Dar fără riscuri inutile. Plec să anunț poliția şi să aduc ajutoare şi un doctor.

— În regulă. Însă grăbeşte-te, n-aş vrea ca în lipsa ta să-şi facă apariția Goran Vestberg.

După plecarea lui Odd am rămas o vreme tăcuți.

— Iată-ne, în sfârşit singuri şi, pentru moment, chiar bogați. Sunt curios ce figură va face „Cârnăcior" când va afla!

— Ar trebui să luăm o mică amintire de aici, propuse Catharina. Sunt atâtea bijuterii şi în fond nimeni nu ştie ce-i în valiză.

— Catharina, nu uita, dacă vrei să comiți o infracțiune sunt necesare două condiții: nimeni să nu te vadă şi să nu fii descoperită. Deci, singura ta şansă ar fi să scapi de mine!

— Aş face-o, râse ea, aprinzând lanterna, dacă aş găsi o gaură suficient de adâncă. Începu să admire din nou bijuteriile. Totul pare atât de ireal, spuse încet. Stăm aici, în hăul ăsta întunecat, înconjurați de o bogăție imensă... Cum o fi descoperit-o Kalle?

— Cine ştie?... Cred că a găsit-o mai demult, dar probabil că nu făcuse nicio legătură între prăbuşirea avionului şi valiza cu bijuterii. Superstițios, i-a venit ideea că ar fi un fel de comoară supranaturală cu un schelet pe post de paznic.

— Priveşte! Catharina părea tulburată. Mai e ceva. Un portofel plin cu hârtii.

Îmi întinse un porthart de piele destul de deteriorat de

umezeală. L-am deschis şi am scos o hartă pe care am despăturit-o la lumina lanternei. Reprezenta sudul Norvegiei, marea Nordului, litoralul vestic al Suediei şi Danemarca. O linie subțire, roşie, pornea din Oslo spre sud, făcea o buclă în dreptul Halmstadului şi se îndrepta spre Esbjerg. Printre hârtii am descoperit şi o foaie bătută la maşină, încă lizibilă.

„Luftwaffe" era scris în colțul stâng al paginii. Dedesubt, vulturul german îşi întindea aripile stilizate, iar în continuare: „Geheimbefehl Me 1066, Somderkommando Norwegen, Marz 22,1945".

— Germana mea este departe de a fi strălucită, m-am scuzat. Dar ce avem aici e destul de simplu. E un ordin pentru acest zbor special, eliberat în 22 martie 1945 şi purtând un sigiliu secret. Nu ştiu ce ar putea să însemne, poate e numele avionului... Probabil un Messerschmitt.

— Citeşte mai departe!

— Pilot era locotenentul H. Müller şi avea doi pasageri: Sturmbannführer S.S. Dietrich Mann şi un sublocotenent de la statul major Quislings Larsen, un norvegian. Sturmbannführerul, un grad destul de mare, trebuia să aducă documentele la cartierul general de la Esbjerg. Zborul trebuia efectuat la joasă înălțime şi cât mai aproape de litoralul suedez, ca să evite riscul urmăririi de către avioanele de vânătoare inamice. Previziunile meteorologice însă nu era deloc favorabile.

— Atunci de ce au plecat?

— Tocmai pentru că vremea proastă le mărea şansele de a scăpa neobservaţi de aviaţia engleză şi americană. Sperau să aterizeze la Esbjerg înainte de răsăritul soarelui.

— De ce la Esbjerg?

— Pentru că e port, iar Danemarca nu era implicată în război aşa că de aici se putea pleca foarte uşor spre oricare colţ al lumii. Iar valiza cu bijuterii şi alte „prăzi de război" puteau fi ascunse într-un submarin care s-ar fi îndreptat cu toată viteza spre America de Sud unde unele ţări îi primeau cu braţele deschise pe exilaţii nazişti. Dar nu asta e important. Erau trei persoane la bord: pilotul, Sturmbannführerul şi un colaborator norvegian. Pilotul a fost îngropat în cimitirul de la Viby. Ştim unde se află Sturmbannführerul, dar al treilea, Catharina, al treilea... unde este?

— Poate în alt fund de galerie!

— Nu cred. S-ar putea să fi sărit cu paraşuta înaintea accidentului şi s-a pierdut în natură.

— Şi dacă s-a întors să recupereze valiza?

— Oricum, nu pare grăbit, au trecut treizeci de ani de la evenimente. Explicaţia poate fi alta. Să presupunem că a reuşit să sară cu paraşuta înaintea prăbuşirii. Dispare în mod discret, dar din presă află tot ce s-a întâmplat: prăbuşirea avionului, moartea pilotului... Ziarele nu pomenesc nimic de Mann sau de valiza cu bijuterii... Nici anii care trec nu aduc vreo noutate despre soarta lui Mann şi a

comorii din valiză. Sunt două posibilități: sau Mann a reuşit să se refugieze în America de Sud, cu valiza, sau a ascuns-o undeva în apropierea rămăşiţelor avionului şi s-a ascuns şi el.

— Johan, murmură Catharina, după câteva momente. Mă chinuie un gând: noi cunoaştem un norvegian, născut în Norvegia, deşi acum e cetățean suedez... Iar numele lui e Larsen ca şi cel al sublocotenentului din avion.

— Ai dreptate, deşi numele ăsta e destul de răspândit în Norvegia. Ce mai ştim despre el? Că închiriază de câțiva ani o casă aici pe perioada vacanței, că mai toată ziua şi-o petrece în pădure motivând că sportul e singura sursă de sănătate... Să mai existe şi alt motiv al dragostei pentru pădure în afara plăcerilor sportive? Caută ceva şi, în cazul ăsta, ce?

Catharina nu răspunse. Am rămas tăcuți în întuneric, gândindu-ne la acelaşi lucru: că un norvegian pe nume Larsen ne abandonase în hăul ăsta. Că înainte de a pleca după ajutoare avusese inspirația de a lua cu el şi coarda! Şi că nimeni n-o să ne audă vreodată strigătele de ajutor iar noi nu vom reuşi niciodată să ne cățărăm pe peretele umed şi lunecos. Eram prizonieri, ca nişte animale prinse în cursă, făcându-i tovărăşie pentru eternitate Sturmbannführerului Dietrich Mann. Afară, cineva aştepta. Cineva care nu se grăbea, care aşteptase treizeci de ani şi pentru care câteva zile, săptămâni în plus nu însemnau mare lucru.

XXIV

Am rămas mult timp tăcuți, încercând să ne învingem teama.

— Johan, rupse tăcerea Catharina, trebuie să existe o cale de a ieşi de aici. Avem doar exemplul lui Kalle.

— Sunt convins că folosea o coardă legată de scară... Şi, oricum, nu era prostănac ca mine.

— Catharina se ridică şi îndreptă lumina lanternei spre peretele stâncos din spatele nostru.

— Am putea încerca pe aici, îmi arătă ea o scobitură în perete. Sunt doar câțiva metri până la gura galeriei... Dacă ai putea să mă ajuți... Dar cu piciorul tău rănit...

— Un fleac, o simplă entorsă... Am o idee: am să cânt ca să nu te audă Odd cum urci.

— Să nu se sperie prea tare, râse Catharina. Dar nu cred că amicul nostru norvegian mai e pe aproape. Încă doi morți pe răbojul lui n-au cum să-l deranjeze. Dacă or să ne descopere vreodată, nimeni n-o să-l bănuiască pe Odd, pentru că n-au să ştie de venirea lui.

— Şi nimeni nu o să descopere valiza cu bijuterii.

— Exact. Mai bine ne-am grăbi să încercăm ceva înainte de a fi epuizați de foame şi sete.

M-am ridicat cu greutate. Piciorul mă durea al naibii de tare, dar Catharina avea dreptate: orice întârziere era în

defavoarea noastră. Am reuşit să ajung lângă perete, m-am rezemat de el şi i-am propus:

— Urcă-te pe spatele meu şi încearcă să atingi marginea găurii.

Dar eram departe de a fi atât de optimist pe cât păream. Era ea profesoară de gimnastică, dar n-o vedeam în stare de asemenea performanță. Să te urci pe un perete vertical, alunecos, e aproape de domeniul imposibilului, iar eu, cu piciorul rănit, în loc s-o ajut, mai mult aş încurca-o. M-am aplecat cât am putut de mult şi Catharina se cățără pe umerii mei. Deşi piciorul mă durea îngrozitor, încetul cu încetul am început să mă ridic. Catharina, cu labele picioarelor bine înfipte pe umerii mei, încercând să se țină de asperitățile peretelui, începu să se înalțe.

— Nu ajung, şopti ea. Îmi lipsesc câțiva centimetri. N-o să reuşim. Şi se prelinse în jos pe spatele meu.

— Iată-ne mai bogați decât majoritatea suedezilor, dar incapabili să ieşim de aici.

Lumina lanternei mătura solul. Catharina încercă zadarnic să deplaseze câteva blocuri de piatră.

— Ce faci?

— Improvizez o platformă, rosti energic. Vino să mă ajuți!

M-am îndreptat şchiopătând spre ea, fără a avea curajul să i spun că n-avea rost. Chiar dacă am fi reuşit să înjghebăm un fel de platformă, Catharina tot nu ar putea să se apropie de ieşire.

După o jumătate de oră de transpirație, reuşisem să încropim un fel de postament.

— Gata, la treabă!

M-am aplecat din nou şi Catharina se urcă pe umerii mei. M-am înălțat cu grijă, iar când am ajuns la poziția verticală Catharina, începu să se cațere. Deodată, lanterna îi scăpă de sub curea şi se zdrobi de pietre.

— N-are nicio importanță, am mormăit, răsuflând greoi din cauza efortului, oricum bateria era pe terminate.

— Johan, cred că o să reuşim, aproape ating marginea.

— Să încercăm ca la circ!

Am ridicat mâinile cu palmele îndreptate în sus până în dreptul umerilor. Cu grijă, Catharina şi-a fixat labele picioarelor în căuşul palmelor mele. N-o să reuşim niciodată, îmi spuneam în timp ce începeam să împing brațele în sus. Din fericire, Catharina era destul de uşoară, în jur de cincizeci de kilograme. Brațele mi-erau o rană vie datorită frecării necontenite de peretele rugos, prin umeri îmi fulgerau crampe, iar transpirația îmi şiroia pe frunte, împăienjenindu-mi privirea. Suflam ca o forjă, gâtul mă ardea şi steluțe luminoase îmi dansau în ochi.

Deodată, am avut senzația succesului: Catharina atinsese marginea deschiderii; am simțit-o cum se înalță.

— Johan, am reuşit, țipă ea. Era să cad, dar totul e în regulă. Aşteaptă-mă! Pe cine trebuie să anunț?

— Fuga la Ellen, e cea mai aproape. Ai grijă să nu te

surprindă Odd. Poate-l găseşti şi pe Lennart. Grăbeşte-te, dar fii prudentă!

— Promit.

Nu ştiu de ce, dar aşteptând-o pe Catharina singur, în întuneric, gândul a început să hoinărească, oprindu-se la o partidă de pescuit. Catharina îmi povestise de un iaz plin cu păstrăvi, mai la nord de lacul Vrăjitorului. O să pescuim împreună şi o să ascultăm freamătul vântului prin frunzişul pădurii. Iar în amurg o să ne încălzim în preajma focului, delectându-ne cu vin de Mosella şi peşte prăjit.

După un timp, un zgomot m-a smuls din reverie... Să se fi întors Odd?... Nu, era Catharina.

— Johan, ce faci, dormi? Ellen nu era acasă, aşa că m-am dus la Karin. Lennart este la Stockholm dar ne-am descurcat. N-am găsit decât o frânghie de rufe din plastic. Trebuie s-o pui în două ca să nu te răneşti.

Aproape imediat o coardă subțirică şerpui pe lângă mine. Am prins-o şi mi-am trecut-o de câteva ori în jurul trupului.

— Gata, fetelor, trageți, dar să nu mă pierdeți pe drum.

Au început să tragă încetişor şi cu îndemânare. Frânghia mi se încrusta în piele şi simțeam că aproape nu mai rezist când mâinile mi s-au agățat de marginea găurii. Cu un ultim efort, am reuşit să mă cațăr şi să ies afară.

O jumătate de oră mai târziu ne aflam în bucătăria mea. Catharina făcea cafea şi Karin îmi oblojea rănile. Eram întins pe pat, cu o perniță sub piciorul rănit.

— Acum suntem trei contra unu, zise Catharina scoțând din dulap ceştile. Bem o cafea fierbinte şi apoi mergem la Karin să telefonăm.

O plăcută căldură mi se răspândi în corp şi mă toropi o blândă somnolență. Catharina mă acoperi cu o pătură:

— Odihneşte-te! Mergem să telefonăm la poliție şi în cel mult o jumătate de oră sunt înapoi.

Oboseala mi-era prea mare, aşa că am adormit imediat. Visam că mă aflam din nou în hăul întunecat unde-mi petrecusem ultimele ore. Dar nu eram singur. Sturmbannfuherul Mann şedea în fața mea, pe valiza cu bijuterii. „Johan”, zicea „Johan, cum te simți?”

M-am trezit brusc. Soarele desena o panglică groasă pe pătură şi în lumina blândă firişoarele de praf păreau că dansează în aer. Cineva apropiase un scaun de patul meu. Iar acest cineva era Odd Larsen cu un pistol în mână.

— Johan, mă întreba, Johan, cum te simți?

XXV

Nu poate să încerce să-mi facă ceva aici, mi-am zis, aşa că e de ajuns să-i distrag atenția, cumva, până sosesc Karin şi Catharina.

— Am reuşit să ieşim! i-am comunicat vesel. A fost greu. Îmi sângerează brațele şi hainele Catharinei s-au zdrențuit... Apropo, la ce-ți trebuie pistolul?

Odd surâse; un surâs crispat şi rău:

— Pentru amicul nostru Goran Vestberg, îmi răspunse sec. De ce nu m-ați aşteptat? Venea şi poliția.

— Vrei să spui că ai telefonat la poliție?

— Desigur, am anunțat şi un medic. Apoi m-am întors la galerie, dar nu mai erați. V-am strigat minute în şir, mi-era teamă că vi s-a întâmplat ceva. Unde e Catharina?

Minte, mă gândeam, dar n-am cum să-l verific. Vrea să ştie unde e Catharina ca să se ocupe şi de ea.

— Odd, cu ce te-ai ocupat în timpul războiului? l-am întrebat cu falsă dezinvoltură.

Oricum eram la cheremul lui, aşa că mai bine să iau taurul de coarne.

— Ce vrei să spui? mă întrebă la rândul lui, mişcând uşor pistolul.

— Exact ce-am spus. Şi e important să-mi răspunzi. Deci, cu ce te ocupai în timpul războiului?

— Nu ştiu unde vrei să ajungi, zise Odd şi puse pistolul pe pat ca să-şi aprindă o ţigară. Cred că ai motivele tale... Am să-ţi povestesc cu ce mă ocupam. La început făceam parte din mişcarea de rezistenţă, dar, când Gestapoul şi-a luat rolul în serios ne-am cam împrăştiat. O parte dintre noi am reuşit să ajungem în insulele Shetland, după o călătorie deloc agreabilă pe un fel de barcaz pescăresc. Pe urmă am ajuns chiar şi în Normandia în ziua Z, cu al doilea val de americani, în apropiere de Arromanche.

— Poţi să susţii afirmaţiile cu probe?

— O citare în ordinul de front, trei medalii şi două cicatrici. E suficient? În fond, unde vrei să ajungi? Ce vrei să dovedeşti?

Nu ştiam ce să mai cred. M-am aşezat pe marginea patului şi privirea mi se lipi de „suvenirul" pe care Catharina şi-l luase din valiza cu bijuterii. Era o diademă din aur alb cu smaralde ca nişte lacrimi de un verde închis, montate între briliante. Deodată, mintea mi se limpezi: inelul pe care Lennart îl dăruise lui Karin şi pe care voise să-l preţuiască în magazinul meu, ei bine, inelul acela era asortat cu diadema pe care o admiram. Probabil că în valiza Sturmbannführerului erau cerceii şi celelalte piese ale setului. Deci, totuşi Lennart era cel căutat. Am pus încet diadema pe pătură.

— Am să-ţi povestesc, i-am spus, ridicându-mă de pe pat. Ajută-mă să ajung până la Gren şi vei afla totul.

Sprijinindu-mă de umărul lui Odd am pornit spre casa familiei Gren. I-am povestit totul despre harta lui Kalle, galeria de mină, crucea de fier şi avionul prăbuşit. Nu i-am pomenit nimic însă despre inelul lui Lennart şi nu i am împărtăşit bănuielile mele. Când am ajuns, Catharina şi Karin erau în faţa casei, gata să plece. Văzându-l pe Odd, Catharinei îi îngheţă surâsul pe buze, dar se linişti când i-am făcut semn că totul e în ordine.

— Ai venit cu Odd? mă întrebă Karin tulburată... Nu era... Vreau să spun...

— Te întrebai dacă nu sunt una din bestiile de criminali de război, nu-i aşa? Şi autorul celor două asasinate? Nu, doamnelor, din nefericire, nu pot să vă ofer o biografie atât de interesantă.

— Unde e Lennart? am întrebat-o pe Karin.

— A plecat la Stockholm. Trebuie să fie acasă sau, dacă nu, la birou... De ce mă întrebi? Crezi că are vreun amestec în povestea asta?

Karin mă privea nelinişitită.

— S-ar putea, am mormăit. Îmi pare rău, dar trebuie neapărat să vorbesc cu el.

Catharina şi Odd au rămas pe o bancă afară, Karin şi cu mine am intrat în casă. Domnea o linişte deplină, probabil Lena încă mai dormea. Karin mi-a întins o carte de vizită pe care era scris un număr de telefon. După câteva apeluri am auzit în receptor vocea lui Lennart.

— Salut. La telefon Johan Homan. Lennart, scuză-mă că te deranjez, dar trebuie să ştiu de ce ai venit în magazinul meu cu acel inel... Şi, în primul rând, de unde îl ai?

— L-am cumpărat de la o dugheană, răspunse într-un târziu cu o voce obosită. La un preț atât de mic încât m-am temut să nu fie furat.

— Cât l-ai plătit?

— Două mii cinci sute de coroane.

— Numele magazinului?

— Nu mi-l amintesc.

— Lennart, te sfătuiesc să spui adevărul. Nu uita, e vorba de o crimă, l-am avertizat pe un ton grav.

— Nu i-am dat inelul lui Karin, răspunse după un nou moment de tăcere.

— A! Parcă am înțeles că l-ai cumpărat?

— Era inelul Monikăi.

A fost rândul meu să rămân tăcut. O nouă minciună? încerca să se folosească de Monika ştiind că afirmația nu avea cum să-i fie controlată?

— Atunci cum a ajuns inelul la Karin? l-am întrebat.

— Ştiu că ți se pare ciudat, dar ăsta e adevărul, răspunse pe acelaşi ton obosit. Monika mi-a încredințat inelul pentru a i-l prețui la Stockholm. Pe urmă... pe urmă, Karin, căutând nişte facturi, l-a găsit în portofelul meu... iar eu, ce puteam să-i spun decât că era un cadou pentru ea. Bineînțeles, o imitație, dar foarte reuşită. Mai târziu l-aş fi declarat

„pierdut” şi i-aş fi cumpărat altceva.

— Da, e o poveste frumoasă, am rostit îngândurat. Şi chiar te înțeleg, era destul de dificil să explici cum a ajuns inelul la tine.

— Ştiu că nu te-am convins. Totul pare ciudat, nu?

— Ciudat e puțin spus, am replicat sec.

— Kalle i-a dăruit inelul Monikăi în seara morții lui spuse Lennart şi puse receptorul în furcă.

Mi-am întors privirea spre Karin:

— Lennart pretinde că inelul îi aparținea Monikăi şi ea îl avea de la Kalle, e adevărat?

— Nu, răspunse Karin. Mie mi-a dat Kalle inelul... Eram foarte apropiați şi în seara morții lui i-am făcut o vizită să-i duc o carte. Părea foarte nelinişstit, mi-a vorbit de bijuterii vechi păzite de fantome.

— Atunci ți-a dat inelul?

Karin aprobă printr-o mişcare a capului:

— Văzând că povestea lui nu mă convinge mi-a arătat inelul şi mi-a spus că pot să-l păstrez, fiindcă era una din numeroasele bijuterii pe care le are ascunse într-un loc sigur... pe urmă, mi-a arătat o cruce de fier nemțească şi am înțeles că este o legătură între povestea lui şi avionul prăbuşit cu ani în urmă lângă lacul Vrăjitorului... A început să-mi vorbească despre o hartă care putea să-mi servească în cazul în care lui i s-ar fi întâmplat ceva. Voia să coboare în pivniță să-mi aducă un borcănel de dulceață în care

ascunsese harta. Era extrem de agitat şi, în grabă, neatent, a călcat greşit şi s-a rostogolit pe scara pivniței. S-a lovit la tâmplă de o piatră şi a murit.

Kalle voise să-i arate jumătatea de hartă ascunsă în borcanul cu dulceață. Dar cineva se găsea în spatele lui Karin, cineva care gândea iute şi la rece.

Şi, dintr-odată, am înțeles despre cine era vorba*!*

XXVI

— Era Monika, ascunsă lângă uşa pivniței, am rostit încet. Te-a văzut şi l-a văzut şi pe Kalle căzând. I-ai arătat inelul şi i-ai spus despre comoară. Te-a şantajat: dacă nu o împărțeai cu ea, te denunța poliției pentru uciderea lui Kalle. A păstrat inelul drept garanție. Nu-i aşa?

— Şi cum m-ar fi putut acuza de crimă după o lună?

— Nicio problemă! Ar fi spus că i-a fost frică de amenințările tale cu moartea dacă te duceai la poliție.

Karin mă privea încordată:

— Unde vrei să ajungi cu divagațiile astea? Kalle e mort şi cu asta gata.

— Ai dreptate în privința lui Kalle, dar Lasse e inculpat pentru asasinarea Monikăi... Şi ştii la fel de bine ca mine că e nevinovat pentru că tu ai omorât-o. Căci Monika te şantaja, convinsă că ştii unde sunt ascunse bijuteriile. Înainte de a surprinde conversația voastră, Monika îl bănuia pe Kalle c-ar fi descoperit un filon cu minereu, de asta a şi trimis o probă de rocă la analizat. Dar când a auzit confesiunea lui Kalle şi a văzut inelul şi-a dat seama despre ce era vorba. După ce Lennart i-a spus prețul la care a fost estimat inelul, a fost sigură de valoarea fabuloasă a bijuteriilor lui Kalle.

— De ce nu s-a dus ea să-şi prețuiască inelul şi l-a pus pe Lennart s-o facă? mă întrerupse Karin pe un ton care voia să

arate cât de rizibilă i se păruse demonstrația mea.

— Era soluția cea mai practică: Lennart se ducea săptămânal la Stockholm unde sunt cei mai buni experți. În plus, relațiile dintre ei erau destul de imtime, nu-i aşa? Lui Lennart bijuteriile i-ar fi adus securitate materială şi i-ar fi permis să te părăsească fără probleme... Erați pe punctul de a divorța, am dreptate, nu? Dar mândria ta nu accepta ideea divorțului, ar fi însemnat să le dai dreptate părinților tăi care nu l-au dorit pe Lennart ca ginere.

Karin nu răspunse, clătină din cap fixându-mă cu aceeaşi privire înghețată.

— Dar să ne întoarcem la seara în care a fost asasinată Monika. Ştiai că Lasse e o natură impulsivă şi foarte gelos şi ți-ai zis că seara aceea reprezintă poate ultima ta şansă... Ai declarat că în momentul asasinării Moninkăi te dusesei la maşină în căutarea unor aspirine.

— E un adevăr parțial, mă întrerupse ea. În timp ce Monika era ucisă, eu eram în bucătărie împreună cu Lasse!

— Ai dreptate, Lasse prăjea cârnații, dar era cu spatele la tine, tu singură ai spus. Nu ştia de prezența ta şi nici nu i-ai atras atenția. Şi, apropo, ce a spus Lasse când ne-a propus să mergem la lac să facem o baie?

— Nu-mi aduc aminte prea bine

— Ce a spus despre costumele de baie?

— A, desigur, păru Karin că-şi reamintească, a zis că trebuie să le luăm cu noi.

— A spus exact contrariul. Găsea că o suprasolicitare în pudoare e ridicolă în zilele noastre. A făcut o întreagă teorie despre nudism şi întoarcerea la natură.

Karin râse şi-şi aprinse o ţigară.

— Exagerezi! Dacă ţii să mă acuzi de crimă, ţi-ar trebui ceva mai convingător decât vorbăria asta în apărarea nudismului. Ţi-am mai spus, eram foarte obosită şi aveam o migrenă înfiorătoare. Iar despre ce a spus Lasse în acele momente nu mai am nici cea mai vagă amintire... Şi, dacă nu eram cu voi în curte, unde crezi că eram?

— Pe malul lacului. În cursul serii Monika te ameninţase. Greşeala mea este că nu am interpretat corect spusele ei. Se referise la „ceva” pe care urma să-l dezvăluie tuturor. Am crezut că se gândea la un filon cu minereu şi că partenerul ei de discuţie era amicul nostru, geologul amator Vestberg... Dar discuţia a avut-o cu tine şi se referea la inel şi comoară. De altfel, cineva a auzit conversaţia voastră.

— Ne-a auzit? Poate ne-a şi văzut?

Karin părea foarte calmă, şi pe moment m-a cuprins incertitudinea. În fond, aveam vreo dovadă formală?

— Lena v-a auzit discutând, se afla de partea cealaltă a gardului viu.

Atunci, Karin zâmbi iarăşi:

— Deci e vorba doar de mărturia unei puştoaice de unsprezece ani căreia i s-a părut că aude o conversaţie? Nu i-a văzut pe cei care discutau, dar crede că a recunoscut

vocile. Mă întreb ce părere o să aibă „Cârnăcior” de aiureala asta?

— Sunt convins că ai vrut să eviți scandalul pe care Monika părea dispusă să-l declanşeze, am continuat ignorându-i întrebarea. Erau prea mulți prin preajmă pentru a discuta în linişte. Atunci i-ai propus să vă întâlniți ceva mai târziu, pe la unu şi jumătate la ponton. Sincer, nu cred că aveai de gând s-o omori.

— Şi când mi-a venit ideea asta strălucită?

— Monika a crezut că-ți bați joc de ea când i-ai spus că nu ştii unde este comoara lui Kalle. S-a enervat şi te-a amenințat că o să te denunțe poliției dacă nu accepți să împarți cu ea. Poate ți-a relatat cu lux de amănunte legătura ei cu Lennart... Cred că atunci ți-ai pierdut sângele rece.

— Dacă supozițiile tale ar fi reale, n-ar fi trebuit să mă întâlniți pe drum când veneați spre lac? Poteca coboară direct spre plajă. Nu poate fi vorba că aş fi luat-o pe o scurtătură, pajiştea dintre casă şi lac oferă o vizibilitate excelentă. Şi apoi, nu ştiu dacă-ți aminteşti, erai ultimul din şir iar eu am venit în fugă în spatele tău?

— Da, mi-aduc aminte.

— Vezi? Întârziasem pentru că îmi uitasem poşeta în bucătărie când venisem cu aspirinele de la maşină. Şi atunci, dacă eram cu voi, cum puteam s-o omor pe Monika?... Poate doar să fi zburat de la lac până acasă.

— Memoria mea este mai bună ca a ta, i-am răspuns încet.

După ce ai UCIS-o pe Monika, te întorceai în fugă şi ajunseseşi prin dreptul vechii forje care e cam la jumătatea drumului spre lac, când ai auzit hărmălaia glasurilor. Ţi-ai dat seama că ne îndreptam spre lac. N-aveai cum să ştii că Lasse ne propusese plimbarea până la lac urmată de o baie; fără această promenadă, mai mult ca sigur, nimeni nu s-ar fi neliniştit de soarta Monikăi şi cadavrul ar fi fost descoperit a doua zi dimineaţă de Lasse. Iar „Cârnăcior" nu şi-ar fi dat nici măcar bruma de osteneală pe care a consumat-o până acum, Lasse fiind inculpatul ideal... Deci, auzindu-ne, n-aveai decât o singură ieşire: să te ascunzi undeva... locul ideal, incinta vechii forje. Ai pândit momentul favorabil şi te-ai alăturat grupului dând impresia că veneai dinspre casă.

— Excelentă demonstraţie, aprobă Karin pe un ton rece şi-şi aprinse o nouă ţigară cu mişcări sigure. Raţionamentul e logic, dar nimeni nu are un alibi perfect şi nici nu există un martor care să susţină că m-a văzut intrând şi ieşind din vechea forjă, nu?

— Cleo, i-am răspuns calm.

— O pisică? surâse ea strivind ţigara în scrumieră... Pisica ta! Povestea asta i-ai spus-o şi amicului tău „Cârnăcior"?

— Cleo se afla în forjă, iar tu, când ai apărut în spatele meu, aveai simptome de guturai, am replicat la fel de calm.

— Ce descoperire! ricană ea. Exact din cauza migrenei şi a guturaiului m-am dus să caut aspirine.

— Asta e varianta ta, dar nu cea reală... Ţii minte, în prima

seară, când Ellen ne-a invitat la masă, Cleo a stat în bucătărie. Şi asta din cauza ta, pentru că Ellen mă avertizase că eşti alergică la pisici... Iar reacţiile alergicilor le cunoşti la fel de bine ca şi mine: îți curg ochii, nasul, simți că mucoasele se umflă. Pare un adevărat guturai.

Karin rămase tăcută timp îndelungat. Se ridică de pe scaun şi mă privi cu ochi tulburi:

— Am detestat-o, spuse cu o voce joasă. O uram şi o detestam. La început n-am vrut să cred că ea şi Lennart... Dar am înțeles când am văzut inelul în portofelul lui şi mi-a spus că-l cumpărase pentru mine, deşi era o imitație... Nici măcar asta n-a ştiut cum să mi-o spună... Dacă ar fi fost cinstit, poate că am fi reuşit să trecem peste o escapadă. Dar Monika dorea inelul, ca trofeu, în semn de triumf! Pe ponton mi-a spus că sunt bătrână, că Lennart nu mă iubeşte, că se căsătorise cu mine doar pentru bani... Şi acum, voia partea ei din comoara lui Kalle... Aveau nevoie, ea şi Lenart, pentru a se căsători. Şi a început să râdă, un râs rău. Atunci am lovit-o, nu puteam să mă stăpânesc, nu ştiam ce fac... Am pus mâna pe o mistrie şi am lovit-o. Am auzit oasele pârâind. A căzut dintr-odată, fără să strige, fără un cuvânt. Apoi, am aruncat mistria în lac.

Karin îşi puse mâinile în fața ochilor încercând parcă să alunge aceste viziuni de coşmar:

— Trebuie să mă crezi, spuse într-un târziu. Nu eu l-am ucis pe Kalle. Mi-era prea drag ca să-i fac vreun rău. Era

nervos şi grăbit şi a alunecat. Şantajul Monikăi era îngrozitor pentru că ştia că a fost un accident.

— Cred că n-ai avut niciun amestec în moartea lui Kalle... Dar la mine te-ai gândit? Ştii că puteam să am un accident mortal cu maşina?

Karin mă privi cu ochi rugători:

— Voiam doar să te sperii ca să nu te mai amesteci în treburi care nu te priveau... Nu ți se putea întâmpla nimic grav. Mă pricep destul de bine la maşini, de mică reparam motoare. Tata ar fi dorit să fiu băiat şi cred că avea dreptate, aş fi avut o soartă mai bună.

— Încă ceva! Tu ai cotrobăit prin casa lui Kalle?

Karin aprobă din cap:

— Căutam harta lui Kalle, dar n-am găsit-o. Nu voiam ca altcineva să dea de ea. Descoperirea ei ar fi sprijinit acuzațiile Monikăi.

Deodată, o maşină neagră opri în fața casei. În spatele ei, o alta, cu însemnele poliției, iar şirul era încheiat de o buburuză Volkswagen de culoare gri. Probabil a doctorului, mi-am spus, simțind din nou durerea din picior.

— Sosesc, i-am comunicat, urmărindu-i pe fereastră.

— Înțeleg.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Minune, spuse Catharina inspirând parfumul ceaiului de iasomie din ceaşcă.

Era instalată confortabil pe un scaun în stil baroc, în

magazinul meu.

— Ia să vedem, am spus, aşezându-mă în faţa ei.

Am luat câteva ziare de seară şi am citit în grabă primele pagini pe care se etala povestea asasinării Monikăi. Catharina şi cu mine eram menţionaţi cu discreţie, toate laudele autorului articolului îi erau rezervate lui „Cârnăcior”.

Puţin mai târziu, instalaţi pe fotoliile comode de pe balcon, ne sorbeam ceaiurile în lumina blândă a amurgului.

— Totuşi, cum ai ghicit? mă privi ea concentrată, ignorând şuviţa blondă care îi lumina chipul. Doar nu era suficient că ţi-ai amintit că lui Karin în seara aceea îi curgeau nasul şi ochii.

— „Cârnăcior” îmi spusese că două persoane l-au găsit pe Kalle pe scara pivniţei. Iar Monika susţinea că două persoane sunt la curent cu împrejurările morţii lui Kalle şi ea era una dintre ele... Ellen spusese că în seara petrecerii la Lasse, Monika părea foarte tensionată şi vorbea tot timpul de micul „cadou” pe care urma să-l primească... Şi dacă cumva Karin era asasina Monikăi, era obligată, fiind presată de timp, să se ascundă în vechea forjă, iar acolo... era Cleo.

— Vrei să spui că dacă Cleo n-ar fi fost acolo...

— Nu ştiu... Acuzaţia a zdruncinat-o rău pe Karin care n-a mai avut tăria să se apere...

— Nu înţeleg, spuse Catharina, ce a vrut să transmită Kalle scriind pe hartă „Atenţie la inginer!”

— Şi pe mine m-a derutat cu asta. Îi era frică de Vestberg

care alerga noaptea prin pădure îmbrăcat în alb, cu o lampă prinsă în frunte să-şi lumineze drumul.

— Totul e bine când se termină cu bine! zâmbi Catharina. Ce sperietură am mai tras în fundul ăla de galerie în tovărăşia scheletului şi a bijuteriilor când eram convinşi că Odd ne abandonase.

Cleo apăru pe balcon şi sări pe genunchii Catharinei, lăsându-se mângâiată. Superba piatră a inelului de pe inelarul Catharinei îşi undui scânteierile prin blana mătăsoasă a lui Cleo.

— Ai un inel magnific, i-am spus cu o uşoară reticenţă.

— Îţi place? L-am moştenit...

Avea un aer atât de inocent, încât numele donatorului nu mai avea nicio importanţă... Oricum, îşi merita cu prisosinţă inelul.

— Ce spui de un peşte stropit cu vin de Mosella la restaurantul Victoria?

Mă privi din nou cu un surâs jucăuş în ochi. Cleo torcea liniştită... La urma urmei, viaţa era frumoasă!